

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

САМОТНИ ПЯСЪЦИ

НОРА РОБЪРТС СЪШИВА ЦЕЛИ СВЕТОВЕ ОТ ТЪКАН,
КОЯТО Е СЪЗДАЛА ОТ ПРЕЖДАТА НА САМИЯ ЖИВОТ!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС САМОТНИ ПЯСЪЦИ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Етан, объркано и отчаяно момче, което Рей и Стела Куин спасяват, като му дават дом, сигурност и обич. Влюбен в океана и предпочел спокойствието на малкото градче, той избира суровия рибарски живот.

ПРОЛОГ

Етан се изтръгна от сънищата и се надигна в леглото. Все още беше тъмно, но той обикновено започваше деня си преди зазоряване. Допадаха му тишината, простиичките действия, усилената работа, която предстоеше.

Никога не съжали, че избра този начин на живот. Макар хората, осигурили му и избора, и начина на живот, вече да бяха мъртви, той все още чуваше гласовете им в хубавата къща близо до водната шир. По време на самотната си закуска в кухнята, често се улавяше да вдига поглед в очакване да зърне как майка му влиза, прозява се, а червените ѝ коси, разрошени от съня, падат над очите ѝ и почти я заслепяват.

И макар че бяха минали близо седем години от смъртта ѝ, той чувстваше нещо утешително и уютно в този мяркащ се сутрин образ.

Ала мислите за мъжа, станал негов баща, все още му причиняваха болка. Твърде малко време беше минало от смъртта на Реймънд Куин — едва три месеца, а и обстоятелствата около нея бяха грозни и необясними. Загина при автомобилна катастрофа в един сух мартенски ден с дъх на пролет. Колата се движела с голяма скорост и шофьорът не успял — или не искал — да я овладее на завоя. Според разследванията е липсвала физическа причина Рей да се сблъска с телефонния стълб. Но съществуваша доказателства за емоционални причини и те именно тежаха на сърцето на Етан.

Замисли се за това, докато небрежно прокарваше гребена през все още влажните си от душа коси; успя обаче само да поприглади за момент гъстите, изсветлели от слънцето къдрици. Избръсна се пред покритото с пара огледало. Сините му очи спокойно наблюдаваха как нанася пяната и премахва поникналата през нощта брада от обветреното, почерняло от слънцето ъгловато лице, загатващо за тайни, които рядко изпитваше желание да споделя.

На лявата си страна имаше белег — удари го най-големият му брат, а майка им търпеливо заши раната. „Имах късмет — помисли си, прокарвайки палец по избледнелия белег, — че мама беше лекарка.“

Едно от трите ѝ момчета неизменно се нуждаеше от спешна помощ.

Рей и Стела ги бяха прибрали — три подрастващи, диви, наранени, отчуждени момчета. И ги превърнаха в свое семейство.

А преди няколко месеца Рей прибра още едно. Сега Сет Делаутер беше един от тях. Етан го прие като нещо естествено. Но не всички мислеха така. Из малкото градче Сейнт Кристофър продължаваше да се мълви, че Сет не е просто поредното прибрано от Рей Куин бездомно момче, а негов незаконен син. Дете, заченато от друга жена, още докато е била жива съпругата му.

Младият мъж не даваше ухо на клюките, но му беше невъзможно да пренебрегва факта, че всеки път, когато десетгодишният Сет го поглежда, съзира очите на Рей Куин.

В същите тези очи пробягваха и сенки, добре познати на Етан. Нараненият различаваше наранения. Знаеше, че животът на момчето, преди Рей да го прибере, е представлявал същински ад. Самият той бе преживял такъв кошмар.

Сега детето бе в безопасност, каза си, докато нахлузваше памучните панталони и избелялата работна риза. Вече е член на семейство Куин, макар формалностите все още да не са приключили. Но Филип щеше да ги уреди. Той не се съмняваше, че брат му, който изпипваше нещата и до най-дребните подробности, ще уточни и изработи всичко с адвоката. А и знаеше, че Камерън — най-големият от тримата — успя да създаде, макар и слаба засега, връзка със Сет. Доста бурно време беше, припомни си с бегла усмивка. Все едно наблюдаваш две сърдити улични котки да се нахвърлят една на друга. Но сега, когато Кам се ожени за хубавата служителка от социалните служби, имаше надежда нещата да се уталожат.

Етан предпочиташе спокойния живот.

А имаше неприятности и със застрахователната компания — отказваха да признаят полицата на Рей, защото се съмняваха, че е самоубийство. Стомахът му се сви и само с усилие на волята успя да се успокои. Баща му никога не би се самоубил. Той винаги се справяше с проблемите и научи и синовете си да постъпват по същия начин.

Но все пак над фамилията Куин това се бе спуснало като плътен облак. Майката на Сет се появи неочаквано в Сейнт Кристофър и се оплака пред декана на колежа, където Рей преподаваше английска

литература, че е била подложена на сексуален тормоз. От обвиненията не излезе нищо — в тях имаше твърде много лъжи, прекалено често тя видоизменяше разказа си. Обаче това беше удар за баща им. Не можеше да се отрече също, че скоро след като Глория Делаутер напусна градчето, Рей също замина за някъде.

И се върна с момчето.

Много въпроси предизвика и писмото, намерено в колата след катастрофата на Рей — откровено изнудващо писмо от жената. Найве излезе фактът, че Рей ѝ е дал пари — много пари.

Сега тя отново бе изчезнала. Етан предпочиташе никога повече да не се появява, но съзнаваше, че слуховете няма да престанат, докато не се намерят всички отговори.

Излезе в коридора и потропа на вратата отсреща. Чу се сънливо мърморене. Етан продължи надолу. Не се съмняваше, че Сет ще мърмори защо трябва да става толкова рано. Но понеже Кам и Анна заминаха на меден месец в Италия, а Филип отскочи в Балтимор до края на седмицата, на Етан се падаше задължението да събуди момчето и да го изпрати в къщата на приятел, докато стане време за училище.

Сезонът за улов на раци бе в разгара и рибарите започваха работа далеч преди изгрев-слънце. Затова, докато младоженците не се върнеха, Сет щеше да става рано-рано, защото Етан не можеше да го оставя сам вкъщи.

С лекота се придвижваше из тихата и все още тъмна къща. Имаше си и собствена, но едно от условията тримата братя да получат попечителски права над Сет бе, да живеят под един покрив и да си поделят отговорностите.

Младият мъж не бягаше от отговорностите, но му липсваха собствената къщурка, уединението и спокойствието, които царяха в живота му.

Включи осветлението в кухнята. Предишната вечер бе ред на Сет да почисти след вечеря и Етан установи, че хлапето не се е престарало. Без да обръща внимание на чиниите, оставени върху лепкавата повърхност на масата, той тръгна към печката.

Саймън, кучето му, мързеливо се протегна и се надигна от пода, където лежеше, свито на кълбо. Опашката му се мяташе енергично. Етан сложи кафето да се свари и го почеса разсеяно по главата.

Отново си припомни съня. Той и баща му са на лодката и проверяват улова от раци. Сами са. Слънцето грее ослепително и силно; водата е гладка като огледало. Стори му се така реално — сега си даде сметка — че сякаш усещаше мириса на вода, риба и пот.

Гласът на баща му — така добре го помнеше — се извисяваше над шума от мотора и крясъците на чайките.

— Знаех, че ще се грижите за Сет... Тримата заедно.

— Нямахте защо да умираш, за да провериш — отбеляза Етан, едва сдържайки огорчението и яда си; обикновено не им позволяваше да се проявят.

— И аз не възнамерявах да го сторя — увери го Рей, докато вадеше раци от кошницата, която той държеше. Плътните оранжеви ръкавици светеха ярко на слънчевата светлина. — Повярвай ми. Хванали са се няколко добри екземпляра.

Етан погледна към улова по-скоро неволно, по навик, но остана изненадан от броя и големината на раците. Обаче в момента не уловът беше важен.

— Искаш да ти повярвам, а не ми обясняваш.

Рей му хвърли кос поглед и килна назад червената шапка, която носеше над буйната си прошарена коса. Носеше тениска с щампован карикатурен портрет на Джон Стайнбек. Под образа надписът гласеше, че големият американски писател няма нищо против да работи за хляба си, но не изглеждаше особено щастлив в момента.

За разлика от него Рей Куин пращеше от здраве и енергия; страните му бяха червендалести, а дълбоките бръчки сякаш говореха за пълноценното задоволство на шестдесетгодишен жизнен човек, на когото предстоят още дълги години живот.

— Сам ще трябва да намериш отговорите. — Той се усмихна на сина си и в ясните му сини очи заиграха пламъчета. — Така стават позначими. Гордея се с теб.

Етан усети парене в очите и пристягане на сърцето. Продължи умело да оправя нещата.

— За какво?

— За това, че те има. За това, че си Етан.

— Трябваше по-често да се отбивам. Не биваше да те оставям толкова често сам.

— Не говори глупости! — Тонът му издаваше и раздразнение, и нетърпение. — Да не съм инвалид? Ще се ядосам, ако мислиш за мен по този начин и се обвиняваш, че не си се грижил за мен, така да знаеш. По същия начин си готов да виниш Кам, защото предпочита да живее в Европа, и Филип, защото се премести в Балтимор. Здравите пиленца напускат гнездото. Двамата с майка ти отгледахме здрави пиленца.

Преди младият мъж да успее да отговори, Рей вдигна ръка. Жестът бе така характерен — професорът изразява нежелание да го прекъсват — че Етан се усмихна.

— Липсваха ти. Затова им се сърдиш. Те напуснаха, а ти остана; изпитваше потребност да са наоколо. Е, сега нали отново сте заедно?

— Така изглежда.

— Сдоби се и с красива снаха, сложихте началото на бизнеса за строеж на яхти и лодки, пък и това... — Рей направи широк жест към водата. — А и притежаваш нещо, от което Сет се нуждае. Търпение. Дори прекалено в някои случаи.

— Какво искаш да кажеш?

Баща му въздъхна.

— Нещо ти липсва, Етан. Изчакваш и си измисляш оправдания, вместо да действаш. Ако в близко време не направиш нещо, пак ще ти се изплъзне.

— Какво? — Сви рамене и подкара лодката към следващата шамандура. — Имам всичко необходимо, всичко, което искам.

— Не „какво“, а „кой“. — Възрастният мъж се развесели и потупа сина си по рамото. — Събуди се, Етан.

И той се събуди със странното усещане, че още чувства досега на едрата позната ръка върху рамото си. Но отговорите продължаваха да му убягват.

ПЪРВА ГЛАВА

— Хванали са се истински хубавци, кап'тане.

Джим Бодайн хващаше предпазливо раците и ги хвърляше в резервоара. Нямаше нищо против хищните щипки — белезите по загрубелите му ръце го доказваха. Носеше традиционните за занаята ръкавици, но както всеки рибар щеше да потвърди — те бързо се късаха. А имаше ли дупка в тях, раците винаги успяваха да я намерят.

Работеше съсредоточено, застанал леко разкрячен в люлеещата се лодка. Тъмните му очи проблясваха на обветреното от годините, слънцето и вятъра лице. Можеше да е на всякаква възраст от петдесет до осемдесет години и Джим ни най-малко не се интересуваше на колко ще решат, че е.

Винаги наричаше Етан „кап'тане“ и рядко казваше повече от едно изречение наведнъж.

Етан насочи лодката към следващия кош. Управляваше с дясната ръка, а с лявата движеше скоростите. Винаги имаше какво да се пипне и дооправи при всяко заложено гърне за раци.

Заливът Чесапийк можеше да е изключително щедър, когато реши, но обичаше да прави нещата трудни и да те накара да се поизпоттиш, за да събереш добър улов.

Младият мъж познаваше залива така добре, както и себе си. Понякога дори си мислеше, че го познава по-добре — променливите му настроения, водите, изпълнени с тайни. От север на юг се стелеше в продължение на триста километра, а на ширина бе едва шест. Сейнт Кристофър се гушеше в южната част на щата Мериленд и обитателите му зависеха от щедростта на залива, затова проклинаха капризите му.

Етан обожаваше водите около дома си; на много места те се превръщаха в тресавища, на други поточета прорязваха сушата и се виеха сред дъбови гори.

Заливът с променливите сезони, внезапните бури и винаги и навсякъде с мирис на вода стана негов свят.

Прецени движението си и с опитна ръка насочи пръта нещо и умело към следващия кош. Само след секунди той се показа от водата — обвит с водорасли и пълен с раци. Видя щипките на порасналите екземпляри, видя по-дребните женски.

— Добре се е напълнил — отбеляза Джим и пое препълнения кош, за да го сложи в лодката, сякаш тежеше грамове, а не килограми.

Водите бяха развълнувани и Етан знаеше, че ще има буря. Управляваше лостовете с колене, когато ръцете му бяха заети.

Погледна на запад, където се трупаха облаци. Разполагат с достатъчно време, прецени той, да минат през всички кошове и да видят колко раци са се уловили. Знаеше, че на Джим му трябва пари, а и на него не бяха излишни, за да поддържа бизнеса със строежа на яхти, който започна заедно с братята си.

Достатъчно време, прецени отново и изчака Джим да спусне обратно коша. Саймън стоеше с изплезен език при носа. И за него, както и за господаря му, нямаше по-любимо място от водата.

Работеха в синхрон и в почти пълно мълчание; разбираха се само с някое и друго изсумтяване, свиване на раменете или тихо проклетие. Работата им доставяше удоволствие: раците бяха в изобилие. А имаше години, когато изглеждаше, че зимата сякаш ги е унищожила до един, или че водите никога няма да се стоплят достатъчно, та да ги примамят.

През такива години всички рибари мизерстваха. Освен ако не се препитаваха и по друг начин. Етан възнамеряваше да си осигури допълнителен доход чрез строеж на яхти.

Братята Куин почти довършваха първата яхта. И каква красавица бе само! А Камерън осигури и следващ клиент — някакъв богат тип, когото познаваше от състезанията. Съвсем наскоро щяха да започнат да строят и втора яхта. Етан не се съмняваше, че брат му ще накара парите да потекат към тях.

Ще успеят, уверяваше се той, въпреки съмненията и оплакванията на Филип.

Погледна към слънцето, прецени часа и установи бавното, но неспирно придвижване на облаците от запад.

— Да се прибираме, Джим.

Бяха прекарвали едва осем часа във водата; кратък ден. Ала помощникът му не се оплака. Знаеше, че не бурята е причина Етан да

обърне лодката към брега.

— Момчето ще се прибере от училище по това време — подхвърли.

— Така е — кимна Етан.

И макар че Сет можеше да стои и сам вкъщи следобед, младият мъж не искаше да предизвиква съдбата. Десетгодишно момче с характера на Сет представлява истински магнит за пакостите.

След две седмици Кам щеше да се завърне от Европа; тогава двамата ще съумеят да се справят. Но в момента, той носеше отговорност за Сет.

Водата в залива придоби оловносивия цвят на небето, но нито мъжете, нито кучето обръщаха внимание на разлюлялата се лодка. Сега Саймън стоеше на кърмата с вдигната глава; вятърът вееше назад ушите му, а той се усмихваше, както се усмихват кучетата. Етан сам построи лодката и не се съмняваше, че съдът ще се справи. Не по-малко спокоен от кучето, Джим потърси заслон при тентата и запали цигара.

Туристи оживяваха крайбрежната ивица на Сейнт Кристофър. Ранните юнски дни ги примамваха от близките градове, изкушаваха ги да напускат столичните предградия и Балтимор. Представяше си, че мислят за Сейнт Кристофър като за старинно местенце с тесни улички, къщурки с кепенци и магазинчета. Гостите обичаха да наблюдават рибарите, да следят как нещо се справят с уловените раци, без да пострадат, и да ядат пирог с раци или да се хвалят пред приятели каква вкусна супа са опитали. Отсядаха в пансионите — Сейнт Кристофър се гордееше с четири — и харчеха парите си в ресторантите и магазинчета за сувенири.

Етан нямаше нищо против туристите. Когато заливът не проявяваше особена щедрост, градчето се препитаваше от туризъм. И си представяше как вероятно ще настъпи моментът, когато някой от същите тези туристи ще пожелае ръчно направена яхта.

С приближаването им към кея вятърът се усили. Джим скочи пъргаво, за да поеме въжетата и да привърже лодката. С късите си крака и набито тяло приличаше на скоклива жаба, обути в бели гумени ботуши.

Саймън приседна и остана в лодката, докато мъжете разтоварваха дневния улов; усиловащият се вятър караше избелялата

зелена тента да танцува. Пит Мънроу се приближи към тях; шапката почти скриваше сребристосивите му коси, панталоните със защитен цвят и червената карирана риза подчертаваха здравето му тяло.

— Добър улов, а, Етан?

Етан се усмихна. Въпреки че господин Мънроу беше голям скъперник, той го харесваше. Със здрава ръка управляваше своя ресторант, известен със специалитети от раци.

Етан бутна шапката си назад и се почеса по врата, където го засърбя от потта и навлажнената коса.

— Бива си го.

— Рано се прибирате днес.

— Ще има буря.

Мънроу кимна. Наетите от него хора за обезкостяване на раци, които работеха под раираните навеси, вече се готвеха да потърсят по-сигурен подслон. Добре знаеше, че дъждът щеше да накара туристите да влязат в заведенията да пият кафе и да ядат сладолед. А понеже държеше „Крайбрежното кафене“, нямаше нищо против.

— Струва ми се, че имаш около седемдесет бушела.

Младият мъж се усмихна още по-широко. Някой би забелязал в израза му пиратско лукавство. Етан едва ли би се обидил, но щеше да се изненада.

— По-скоро бих казал деветдесет.

Знаеше пазарната цена на раците до последния цент, но очакваше, че както обикновено щяха да се пазарят. Извади пурата, неизменно придружаваща подобни преговори, и се захвана за работа.

Първите едри капки дъжд закапаха, докато поемаше с моторницата към вкъщи. Остана доволен от парите за продадените раци — за своите осемдесет и седем бушела раци. Каза си, че ако продължи така през цялото лято, догодина може би ще трябва да пусне още сто коша и да наеме екип на непълен работен ден.

Ловът сега не беше както навремето; бактерии унищожиха доста от раците. Това правеше зимите трудни. Няколко добри сезона обаче щяха да му осигурят достатъчно средства, за да вложи и в новия бизнес, и да плати своята част от хонорара на адвоката. При тази мисъл стисна зъби.

Не биваше да стигат до адвокат. Защо да плащат на някой зализан, облечен в костюм лаладжия да изчисти името на баща им? Това нямаше да спре клюките. Щяха да престанат едва когато хората попаднат на нещо по-пикантно от живота и смъртта на Рей Куин.

А и момчето, помисли си, загледан във водната шир. Някои обичаха да приказват за момчето, което ги гледаше с тъмносините очи на Рей Куин.

За себе си не се тревожеше — можеха да го одумват колкото си искат. Но се засягаше, и то дълбоко, щом подхвърлеха лоша дума за човек, когото обича.

Затова ще работи като луд, за да плати на адвоката. И ще направи всичко необходимо да предпази момчето.

Гръмотевица изтрещя като оръдеен залп. Беше притъмняло, а от небето се стелеше безмилостен дъжд. Все пак не се забърза, когато съзря кея при къщата. Нищо няма да му стане, ако се намокри още малко.

Сякаш в отговор на мислите му, Саймън скочи във водата и заплува към брега, а Етан се захвана с въжетата. Прибра кутията, в която носеше обяда си, и тръгна към къщата.

Свали мокрите рибарски ботуши пред задната веранда. Майка му толкова ги гонеше и им се караше като деца, че им стана навик да не нанасят кал вътре. Ала не спря мокрото куче да се вмъкне вътре преди него.

Изведнъж видя блестящия под и лъснатите плотове.

По дяволите, бе единственото, което му мина през ума, докато изучаваше отпечатъците от кучешки лапи и чу щастливото излайване на Саймън. Последва весел писък, нов лай и после — смях.

— Целият си мокър! — Женският глас бе нисък, мек и весел. Но в него имаше и твърдост; това накара Етан да трепне. — Вън, Саймън! Веднага. Иди да изсъхнеш на предната веранда.

Отново последва весел писък, бебешко гукане и момчешки смях. Всички са тук, сети се Етан, като прокара ръка през мокрите си коси. Щом чу приближаващите се към него стъпки, тръгна към килера, където стояха кофата и парцалът.

— О, Етан!

С ръце на тънката си талия и поглед, насочен към следите от кучешки лапи по току-що лъснатия под, Грейс Мънроу стоеше пред

него.

— Ей сега ще оправя. Съжалявам. — Парцалът още бе влажен и прецени, че не е най-разумно да я погледне право в очите. — Не се замислих — промърмори, докато пълнеше кофата на мивката. — Не знаех, че ще идваш днес.

— Значи смяташ за редно да позволяваш на мокри кучета да тичат из къщата и да цапат пода, когато ме няма, така ли?

Той сви рамене.

— Когато излязох сутринта, беше мръсно, та няколко мокри лапи нямаше да му се отразят кой знае колко трагично. — Поотпусна се. Напоследък непрекъснато му трябваша няколко минути да се отпусне в присъствието на Грейс. — Но ако подозирах, че ще си тук да ми се скараш, щях да го спра на верандата.

Обърна се усмихнат и това я накара да въздъхне.

— О, дай ми парцала. Аз ще оправя.

— Не. Кучето е мое, то изцапа. Май Обри проплака.

Младата жена се облегна на рамката на вратата. Беше уморена — често ѝ се случваше. И днес работи осем часа. А довечера ѝ предстояха още четири, през които трябваше да разнася питиета в заведението „При Снидли“.

Понякога нощем едва се добираше до леглото и бе готова да се закълне, че не би могла повече да се изправи.

— Сет я наглежда. Наложил се да променя графика. Сутринта госпожа Линлей ме помоли да отложам чистенето при нея за утре. Свекърва ѝ позвънила от Вашингтон да се самопогани на вечеря. Разправя, че свекърва ѝ гледала на всяка прашинка като на грях срещу Господа. Реших да почистя при теб днес вместо утре. Нямах нищо против, нали?

— Включвай ни в графика си, когато ти е удобно, Грейс. Знаеш колко сме ти благодарни.

Докато чистеше пода, я наблюдаваше крадешком. Харесваше я. Заради златистите ѝ коси и дългите крака винаги я оприличаваше на млада кобила. Подстригваше косите си по момчешки късо, но той харесваше прическата ѝ.

Тялото ѝ не се отличаваше много от тези на манекените, които печелят милиони долари, но знаеше, че Грейс не поддържа стройната си елегантна фигура заради модата. Припомни си колко слабичка беше

и като дете. Беше седем-осемгодишна, когато той за пръв път се появи в Сейнт Кристофър и в семейство Куин. Значи сега тя бе на двадесет и няколко; а думата „кльоцава“ не ѝ подходеше напълно.

По-скоро като върбова клонка, уточни той и се изчерви.

Тя му се усмихна; зеленикавите ѝ очи на русалка се стоплиха, а на бузите ѝ се появиха трапчинки. Без сама да знае защо, гледката на привлекателен и здрав мъж, който мие пода, я развесели.

— Как мина денят, Етан?

— Добре. — Старателно бършеше пода. Беше акуратен човек. Накрая отиде да изплакне и кофата, и парцала на мивката. — Продадох доста раци на баща ти.

Щом той спомена баща ѝ, усмивката ѝ помръкна. Когато тя забременя с Обри и се омъжи за Джак Кейси; мъжът, когото баща ѝ нарече „онзи мазен нехранимайко от северната част на щата“, двамата се отчуждиха.

Баща ѝ се оказа прав по отношение на Джак. Мъжът ѝ я заряза месец преди Обри да се роди. И отнесе спестяванията ѝ, колата ѝ и огромна част от самоуважението ѝ.

Но успя да го преживее, напомни си Грейс. И продължаваше да се справя. И ще продължи да се справя, без да иска и цент от родителите си; дори ако се наложи да умре от работа, за да го докаже.

Чу отново Обри да се смее със звучния си детски смях и огорчението ѝ се изпари. Имаше всичко, което е значимо: къркосото ангелче с грейнали очи в съседната стая го олицетворяваше.

— Ще ви приготвя нещо за вечеря, преди да тръгна.

Етан се извърна и отново я погледна. Лекият загар ѝ отиваше, сгряваше кожата ѝ. Издълженото ѝ лице подходеше на стройното ѝ тяло; брадичката обаче подсказваше известна упоритост. Ако един мъж я погледне, ще види слаба, привлекателна блондинка с хубаво тяло и лице, което те кара да не бързаш да отместиш поглед. Но ще забележи и сенките под огромните зелени очи и умората около меките устни.

— Няма нужда, Грейс. Иди да си починеш. Нали довечера си на работа „При Снидли“?

— Имам време... А и обещах на Сет Ламята.

Раздвижи се неловко, понеже Етан продължаваше да я гледа втренчено. Отдавна се беше примирила, че настойчивото му взирание

кара кръвта ѝ да кипва. Е, още един от малкото ѝ житейски проблеми, примирено си помисли.

— Какво има?

Прокара ръка по бузата, защото предположи, че се е изцапала.

— Нищо. Е, щом искаш да сготвиш, ще трябва да ни помогнеш и да го изядем.

— С удоволствие. — Отпусна се и понечи да вземе кофата и парцала от него, за да ги прибере. — Обри обожава да стои с теб и Сет. Защо не отидеш при тях? Имам още малко пране и ще приготвя вечерята.

— Ще ти помогна.

— В никакъв случай. — И в това отношение проявяваше характерната си гордост. Плащаха ѝ, за да свърши работата. Цялата работа. — Иди при децата в предната стая. И не забравяй да попиташ Сет за контролното по математика, което са им върнали днес.

— Как се е представил?

— Пак е получил шестица.

Тя намигна и отпрати Етан. Сет е такъв умник, помисли си, тръгнала за мокрото помещение до кухнята. Ако и тя боравеше така добре с цифрите, нямаше да прекара гимназиалното си обучение в безполезни мечти.

Щеше да е овладяла истински занаят, а не както сега да сервира напитки, да чисти чужди домове и да лови раци. Щеше да има професия, на която да разчита, когато се окаже, че е изоставена и бременна, а всичките ѝ мечти да стане танцьорка — разбити.

И без това мечтата ѝ нямаше реално покритие, повтори си, докато вадеше дрехите от сушилнята. Розови сънища, би казала майка ѝ. Но истината беше, че само две неща я интересуваха: да танцува и Етан Куин.

Не получи и двете.

Въздъхна леко и допря топлия чаршаф от коша до бузата си. Чаршафът на Етан; същият, който взе от леглото му днес. Бе усетила дъха му върху него и за миг си позволи да си представи, че двамата се любят на един от тези чаршафи в къщурката му.

Но с мечти работата не се свършваше, нито се плащаше наемът, нито се купуваха необходимите и желани неща за малкото ѝ момиченце.

Започна сръчно да сгъва чаршафите и да ги подрежда върху сушилнята. Няма нищо срамно да си изкарва прехраната, като чисти къщи или поднася питиета. И с двете се справяше добре. Хората имаха нужда от нея; чувстваше се полезна. Това трябваше да я задоволява.

Определено не бе нужна или полезна на мъжа, чиято съпруга беше за кратко. Ако се обичаха истински, щеше да е различно. Тя изпитваше болезнена необходимост да принадлежи някому, да е желана. За Джак... Грейс поклати глава. Наистина нямаше представа какво е представлявала за него.

Вероятно го е привличала, и това завърши с нейното забременяване. Знаеше, че той смяташе за правилно и подобаващо да я отведе в кметството и застанали пред служителя в хладния есенен ден, да изрекат обетите си.

Никога не се държа лошо с нея. Не се напиваше и не я биеше, както чуваше за някои мъже, които не желаят съпругите си. Не ходеше по други жени; поне тя не знаеше да го е правил. Но тя видя — докато Обри растеше в утробата ѝ — нарастващата паника в очите му.

И един ден той просто си тръгна.

Най-ужасното беше, прецени Грейс сега, че тогава тя изпита облекчение.

На практика Джак я накара да порасне, да вземе нещата в ръцете си. А онова, с което я дари, струваше повече от всички звезди на небето.

Взе коша с прането и влезе в предната стая.

Ето го нейното съкровище: с къдравите руси косици, с хубавото, грейнало от радост лице с розови бузки; седи в скута на Етан и му бърбори.

Двегодишната Обри Мънроу приличаше на ангел на Ботичели: цялата розова, златна, със сияещи зелени очи и трапчинки на бузките. Макар да разбираше едва половината от приказките ѝ, младият мъж кимаше сериозно.

— И какво направи Фулиш тогава? — попита той, предположил, че тя му разказва някаква история за кутрето на Сет.

— Лизна ми лицето. — Вдигна и двете си ръчички, за да ги прокара по бузите си. — Цялото. — Усмивната сияйно, тя прокара ръчички по лицето на Етан и подхвана с него една от обичайните им игри. — Олеле! — засмя се. — Блада!

Той се включи охотно и я погали.

— Олеле! И ти имаш брада.

— Не! Ти!

— Не. — Придърпа я към себе си, а тя разтърси раменца от удоволствие, докато той шумно я разцелува по бузките. — Ти.

Вече се заливаше от смях, отскубна се и се настани върху излегналото се на пода момче.

— Сет има блада.

Покри лицето му с мокри целувки. Понеже мъжеството го изискваше, той се възпротиви с достойнство.

— За бога, Обри, недей. — За да я разсее, вдигна една от количките ѝ и я изгъркаля по ръката ѝ. — Ти си като състезателна писта.

Очите ѝ засияха в очакване на новата игра. Тя грабна автомобилчето и започна да го търкаля, без да проявява никаква нежност, по всяка част от тялото на Сет, до която успяваше да се домогне.

Етан се засмя.

— Ти започна, приятелче — подхвърли той на момчето, когато Обри тръгна по краката му, за да достигне и другото му рамо.

— По-добре това, отколкото да те олигавят целия — обяви невъзмутимо Сет.

В продължение на няколко минути Грейс остана загледана в тримата: мъжът, спокойно облегат в големия фотьойл, наблюдава усмихнат децата на пода; самите деца склонили едно към друго главици — едната покрита със златисти къдрици, а другата — с разрошени тъмноруси коси.

Малкото загубено момченце, мина ѝ през ума, а сърцето ѝ трепна от топлота към него, която се появи, щом го видя за пръв път. Беше си намерило дом. И нейното скъпоценно момиченце — беше обещала още докато Обри растеше в утробата ѝ, да я пази, да я защитава и да ѝ се радва — тя винаги щеше да има дом.

А мъжът — някога самият той загубено момче — който обсеби моминските ѝ фантазии преди години и никога не ги напусна, вече си бе изградил дом.

Дъждът барабанеше по покрива, звукът на телевизора бе намален, кучетата спяха на предната веранда, а влажният бриз

подухваше през замрежената врата.

Искаше ѝ се — макар да съзнаваше, че няма право на това — да остави коша с прането, да отиде и да се сгуши до Етан. Да я приемат, да я очакват. Да затвори очи и поне за миг да стане част от цялата картина.

Вместо това тя се дръпна назад. Осъзна, че не е в състояние да направи крачка напред и да се впише в спокойната, делнична сцена. Върна се в кухнята, където светлината ѝ се стори прекалено студена, остави коша на масата и започна да подрежда продуктите, необходими за вечерята.

След няколко минути Етан се появи да си вземе бира. Месото вече придобиваше кафеникав цвят, картофите се пържеха, а тя приготвяше салатата.

— Ухае великолепно — вдъхна дълбоко той.

Застоя се, макар да се чувстваше неловко. Не беше свикнал друг да му готви — от години никой не го беше правил. Навремето готвачът вкъщи беше баща му, а не майка му... Постоянно се шегуваха, че ще се наложи тя да прибегне до всичките си лекарски познания и умения, за да ги спаси, ако изядат нещо сготвено от нея.

— Ще е готово след около половин час. Нали нямаш нищо против да хапнете по-рано? Трябва да се прибера да изкъпя Обри и да се преоблека за работа.

— Никога нямам нищо против яденето, особено когато не съм го готвил аз. А и искам да отскоча до работилницата за няколко часа тази вечер.

— О... — притесни се тя. — Трябваше да ми кажеш. Щях да побързам.

— Не ме бавиш. — Отпи от бутилката. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, благодаря. Ще използвам соса за салата, който Филип приготвя. Толкова е по-хубав от готовите.

Дъждът все така се лееше, но тук-там слънчеви лъчи успяваха да проникнат през него. Грейс погледна към прозореца: постоянно се надяваше да види дъга.

— Цветята на Анна вървят чудесно — отбеляза. — Дъждът ще им дойде добре.

— И ми спестява труда да вадя маркуча за поливане. Ще ми откъсне главата, ако загинат в нейно отсъствие.

— Не бих я винила. Положи толкова усилия да ги засади преди сватбата. — Докато приказваше, тя работеше бързо и сръчно. — Каква красива сватба стана — продължи, докато обръщаше месото.

— Добре мина. И извадихме късмет с времето.

— О, нямаше начин да завали точно в този ден. Щеше да е грях.

Помнеше всичко съвсем ясно: зелената трева в задния двор, клокочещите фонтанчета, засадените от Анна цветя, сияещи в различни цветове. И онези, които купи, за да обсипе алеята, по която мина булката.

Бялата рокля се вееше, а зад лекия воал блестяха тъмните, сияещи от радост и щастие очи. По столовете наоколо седяха приятели и роднини. Бабата и дядото на Анна се разплакаха. А Кам — грубоватият и объркан Камерън Куин — погледна булката, сякаш току-що му връчваха ключовете от Рая.

Сватба в задния двор, припомни си Грейс. Получи се изискана, проста и романтична. Идеална.

— Никога не съм виждала по-красива жена. — Тя въздъхна, в което се долови частица завист. — С такава тъмна и екзотична хубост.

— Подхожда на Кам.

— Приличаха на филмови звезди: елегантни, красиви. — Усмихна се, докато заливаше месото с пикантния сос. — А най-романтичното нещо, което съм виждала, беше, когато заедно с Филип изсвирихте валса за първия им танц. — Отново въздъхна и приключи с приготвянето на салатата. — А сега са в Рим. Просто не е за вярване.

— Вчера сутринта ми се обадиха. Прекарвали чудесно.

Тя се засмя. Гърлените звуци сякаш го погалиха.

— Сигурно е така, щом са на меден месец в Рим. — Докато слагаше картофи в тигана, тихо изруга, защото горещото олио пръсна върху ръката ѝ. — По дяволите!

Етан веднага скочи и сграбчи ръката ѝ.

— Лошо ли се изгори? — Забеляза как изящната ѝ издължена китка порозовява и я придърпа към мивката. — Облей я със студена вода.

— О, нищо ми няма. Случва се непрекъснато.

— Няма да се случва, ако си по-внимателна. — Веждите му бяха свъсени. Стискаше здраво ръката ѝ, за да ѝ попречи да се дръпне от струята. — Боли ли?

— Не. — Тя не усещаше нищо, освен неговата ръка върху своята и учестеното биене на сърцето си. Уплаши се, че всеки момент ще направи нещо глупаво, и се опита да се освободи. — Нищо ми няма, Етан. Не вдигай толкова шум.

— Трябва да те намажем.

Пресегна да отвори шкафа, за да намери мехлем, и вдигна глава. Очите му срещнаха нейните. Замръзна на място, а водата продължи да се стича по преплетените им ръце.

Стараеше се никога да не застава близо до нея; никога толкова близо, че да вижда златистите точки в очите ѝ. Защото ще започне да мисли за тях, да си ги представя. После ще трябва да си напомня, че това е Грейс, момиченцето, което израсна пред очите му. Жената, майката на Обри; съседката, която го има за приятел, комуто може да се довери напълно.

— Трябва да се грижиш по-добре за себе си.

Гласът му прозвуча грубовато, а гърлото му внезапно пресъхна. Тя ухаеше на лимон.

— Нищо ми няма. — Не беше на себе си. Изпитваше опияняващо удоволствие и пълно отчаяние. Той държеше ръката ѝ, сякаш е крехко стъкло. И я гледаше свъсено, сякаш тя едва ли има повече разум от двегодишната си дъщеря. — Картофите ще изгорят, Етан.

— О... Добре... — Засрамен, защото си помисли, че устните ѝ вероятно са така меки, както изглеждат, той се отдръпна и усърдно започна да търси тубата с мехлема. Сърцето му биеше лудо, а той ненавиждаше подобно усещане. Предпочиташе нещата да са спокойни и ясни. — Сложи си все пак малко от това. — Остави тубичката на плота и тръгна към вратата. — Отивам да кажа на децата да се измият за вечеря.

Пътъом взе коша с прането и изчезна.

Със съзнателно бавно движение Грейс спря водата, после се втурна да спасява картофите. Остана доволна от вида на храната, взе мехлема, намаза ръката си и пхна тубичката в шкафа.

После се облегна на мивката и погледна през прозореца.

На небето не се виждаше никаква дъга.

ВТОРА ГЛАВА

Един от най-хубавите дни беше събота. А когато тази събота е последната преди лятната ваканция, тя се превръща в огромно сияещо златно кълбо.

Прекарваше съботите заедно с Етан и Джим като истински мъж. Това означаваше усилена работа, горещо слънце и студени напитки. С очи, засенчени от козирката на шапката и наистина страхотните слънчеви очила, които си купи от базара в търговския център, Сет хвана пръта и притегли поредната шамандура, оставена като белег къде е коша. Мускулите му се напънаха под тениската, което за пореден път го увери, че истината е при водата.

Загледа се в Джим. Той наклони коша и с няколко отсечени движения изтръска раците. После махна препятствието — което този път се оказа ръждясала консервена кутия — и сложи нова стръв на дъното. Внимателно вади остатъците от старата, отбеляза Сет, и се загледа как гларусите и чайките, кряскайки в самозабрава, се спускат към тях. Момчето прецени, че би се справило с всичко това и само, ако иска. Да не би да се страхува от някакви си глупави раци, само защото приличат на огромни буболечки мутанти от Венера и имат щипки, които безмилостно захващат и щипят?

Но вместо това имаше за задача да отбележи къде е следващата шамандура, за да се насочат натам.

Знаеше как да различава мъжките от женските раци. Джим твърдеше, че женските си лакират ноктите, защото техните щипки бяха червени. Показа му и няколко съвкупяващи се раци. Наричаше ги „двойни“. Мъжкият се покатерваше върху гърба на женската и така плуваха дни наред, както му се струваше на Сет.

Хрумна му, че сигурно им харесва.

Етан заяви, че раците се женят, и когато момчето се изхили, вдигна вежди. Това заинтригува Сет достатъчно, за да посети училищната библиотека — искаше да прочете за раците. И му се стори, че отчасти разбира какво има предвид Етан. Мъжкият един вид

пази женската, като се качва отгоре ѝ, защото в този момент нейната черупка става крехка и тя е уязвима. Дори след като приключат, той остава върху гърба ѝ и чака черупката ѝ отново да се втвърди, а понеже тя прави това само веднъж в живота си, то е все едно да се ожениш.

Замисли се за сватбата на Кам и госпожица Спинели — напomini си, че вече ще я нарича Анна. Женорята почти без изключение се разцивриха, а мъжете се смееха и пускаха шеги. Всички май смятаха, че купищата цветя и музиката са голяма работа; е, имаше и тонове храна. Не схващаше съвсем ясно нещата. Излизаше, че се жениш, за да правиш секс, когато поискаш, и никой няма да те гледа навъсено.

Но все пак беше гот. Никога не бе прекарвал така. Нищо че Кам го завлече в магазина и го накара да пробва толкова много костюми.

Е, понякога се тревожеше, че нещата ще се променят точно когато посвикна. Сега вече в къщата щеше да има жена. Той нямаше нищо против Анна, харесваше я. Отнасяше се честно с него, нищо че е социална служителка. Но беше жена.

Като майка му.

Опита се да прогони тази мисъл. Ако се замисли за майка си, ще се сети и за съвместния им живот — за наркотиците, мръсните малки стаи — а това ще развали деня му.

През десетгодишния му живот слънчевите и хубави дни не бяха чак толкова много, та да рискува да развали днешния.

— Готвиш се да задремеш ли там, Сет?

Спокойният глас на Етан го върна към действителността. Примигна, видя блесналото по водната повърхност слънце, поклащането на оранжевите шамандури.

— Замислих се нещо — отвърна тихо и бързо посегна към следващата шамандура.

— Виж, аз не се занимавам много-много с мислене — обади се Джим, придърпа коша и започна да вади раците. Бръчките по лицето му станаха по-дълбоки заради широката усмивка, с която продължи: — Ще ме хване мозъчна треска.

Фулиш, все още достатъчно малък, се надвеси над улова. Рациите се катереха един върху друг, а щипките им щракаха злоещо. Кутрето се приближи още малко, но само след миг изквича и отскочи назад.

— Това пале — засмя се Джим — няма опасност да го хване мозъчна треска.

Дори след като закараха дневния улов до кея, изпразниха контейнера и откараха Джим, денят не беше приключил. Етан отстъпи от кормилото.

— Трябва да отидем до работилницата. Искаш ли ти да управляваш?

Тъмните слънчеви очила прикриваха очите на Сет, но съдейки по начина, по който увисна долната му челюст, младият мъж си представи изненадата в тях. Развесели се съвсем, когато момчето сви нехайно рамене, сякаш подобни неща се случваха всеки ден.

— Разбира се. Няма проблеми.

С влажни длани Сет пое руля.

Етан застана до него с ръце, пъхнати в задните джобове; очите му бдяха зорко. Наоколо имаше доста морски съдове. Топлият слънчев следобед бе привлякъл доста хора в залива. Но на Етан и Сет не им предстоеше да ходят далеч, а пък и момчето все някога трябваше да се научи. Не можеш да живееш в Сейнт Кристофър и да не знаеш как се управлява рибарска лодка.

— Малко към щирборда — посъветва той Сет. — Виждаш ли лодката ей там? Направо ще се забие в теб, ако следваш този курс.

Момчето присви очи и погледна към лодката и хората. После изсумтя.

— Така е, защото онзи, дето я управлява, обръща повече внимание на мацката с бикините, отколкото накъде духа вятърът.

— Е, трябва да се признае, че изглежда чудесно по бикини.

— Не разбирам какво толкова намират в женските гърди.

Етан успя да сдържи смеха си и кимна привидно сериозно.

— Една от причините е, че ние ги нямаме.

— Лично аз съм много доволен, че е така.

— Ще видим какво ще мислиш след две-три години — промърмори младият мъж.

Мисълта го сепна. Какво, по дяволите, щяха да правят, когато хлапето навлезе в пубертета? Ще се наложи някой да поговори с него за... тези неща. Знаеше, че Сет и без това вече е твърде широко осведомен за секса, но по-скоро като за нещо тъмно и неприятно.

Същите познания, които самият той придоби на прекалено ранна възраст.

Доста скоро ще се наложи един от тях да му обясни какви би трябвало да са нещата и какви могат да бъдат.

Надяваше се с цялото си сърце честта за това обяснение да не се падне на него.

Зърна работилницата: старата тухлена сграда, чисто новия дървен кей, който построи с братята си. Изпълни се с гордост. Дори и неособено внушителна с небоядисаните тухли и кръпките по покрива, изглеждаше добре. Стъклата, макар и прашни, бяха нови и здрави.

— Намали малко. Сега вече — по-бавно. — Хвана разсеяно ръката на Сет върху кормилото. Усети как момчето се скова, после се отпусна. Все още имаше проблем при неочаквано докосване, отбеляза Етан. — Точно така... Само още малко надясно.

Лодката се удари леко в кея и той скочи, за да я завърже.

— Добре се справи.

Кимна на Саймън; разтреперан от възбуда, той чакаше знака, за да скочи след него. С лудо квичене тръгна и Фулиш, поколеба се и го последва.

— Подай ми хладилната чанта, Сет.

Леко пуфтейки, Сет я надигна и подхвърли:

— Някой път, когато излезем за раци, може аз да управлявам лодката.

— Може.

Етан изчака момчето да стъпи здраво на кея и едва тогава се отправи към задните врати на сградата.

Те зееха широко отворени и отвътре се чуваше гласът на Рей Чарлз. Младият мъж остави хладилната чанта до вратата и се огледа.

Корпусът вече беше завършен. Кам се труди безкрайни часове, за да отхвърли колкото може повече работа, преди да замине на сватбеното си пътешествие. Двамата с Етан внимателно наслагваха дъска след дъска и в резултат те прилепваха плътно една към друга, а повърхността, където се срещаха, оставаше гладка. Солиден корпус. Нито една яхта на братята Куин няма да има пролуки.

Етан почти изцяло я конструира; Кам внесе някоя и друга корекция. Извитият корпус струваше скъпо като работа, но

гарантираше стабилност и бързина. Той познаваше клиента си; държеше на външния вид не по-малко, отколкото на здравината.

Когато се стигна до мазането на корпуса със смес от ленено семе и терпентин, включи и Сет. Работата бе изморителна и човек можеше да се изгори, независимо от предпазните ръкавици, но момчето се справи добре.

Застанал на прага, Етан продължи да оглежда елегантната линия на корпуса. Осигуриха и достатъчно голям салон, защото клиентът обичаше да кани приятели и да плава със семейството си, разполагаше с пари и не се скъпеше да ги харчи за хобито си. Младият мъж се сети как човекът настояваше да използват тиково дърво, въпреки уверенията му, че бор или кедър ще свършат същата работа. Сега трябваше да признае, че тиковото дърво изглежда чудесно.

Брат му Филип работеше по палубата гол до кръста заради горещината и влагата. Тъмните му коси бяха прибрани под шапката, докато завинтваше дъските. През няколко секунди острият звук на електрическата отвертка заглушаваше гласа на Рей Чарлз.

— Как върви? — извика Етан.

Филип вдигна глава. Измъченото му ангелско лице лъщеше от пот, а златистокафявите му очи гледаха раздражено. Току-що през ума му мина, че заема важен пост в сферата на рекламата, а не е някакъв дърводелец, по дяволите.

— Тук е по-горещо отколкото в ада, а е още едва юни. Трябва да вземем няколко вентилатора. Има ли нещо студено или поне хладно в чантата? Изпих всички течности преди час.

— Завърта се кранчето в тоалетната и потича вода — отбеляза Етан, навеждайки се да извади студена безалкохолна напитка от хладилната чанта. — Технологията е съвсем нова.

— Бог знае какво има във водата от чешмата. — Филип улови подхвърлената кутия и навъсено погледна етикета. — Тези поне ти казват с какви химикали са ги напълнили.

— Съжалявам, но изпихме всичката минерална вода. Нали знаеш как я унищожават Джим?

— Да ви вземат дяволите — изруга Филип привидно ядосан.

Отпи от студеното пепси и вдигна вежди, когато брат му се приближи, за да оцени работата му.

— Добре си се справил.

— О, благодаря, шефе. Ще ми вдигнеш ли заплатата?

— Разбира се. Направо ще ти я удвоя. Сет е математическият гений. Колко е нищо по нищо, Сет?

— Двойно нищо — отговори той ухилен.

Пръстите го сърбяха да опита как работи електрическата отвертка. До този момент никой не му позволяваше да я докосне — нито нея, нито някой друг от електрическите инструменти.

— Е, при това положение вече съм в състояние да си позволя онова пътуване с кораб до Таити, дето съм замислил.

— Защо не отидеш да вземеш един душ? Или имаш нещо против и срещу миенето с вода от чешмата? Аз ще продължа тук.

Предложението беше съблазнително. Филип беше мръсен, потен и разгорещен. Но знаеше, че Етан е станал преди зазоряване и вече е изработил колкото всеки нормален човек свършва за един ден.

— Ще се потрудя още два-три часа.

— Чудесно. — Етан очакваше точно такъв отговор. Брат му често мърмореше, но никога нямаше да те подведе. — Струва ми се, че ще успеем да завършим палубата още днес.

— Може ли...

— Не — отвърнаха и двамата в един глас, досещайки се какво се готви да попита Сет.

— Защо не, по дяволите? — възропта момчето. — Не съм глупак. Никого няма да нараня с тъпата отвертка, я!

— Защото ние искаме да си играем с нея — усмихна се Филип. — А и сме по-големи от теб. Я вземи. — Бръкна в задния джоб, извади портфейла и измъкна петдоларова банкнота. — Иди до сладкарницата на Крофорд да ми купиш минерална вода. Ако мине без хленчене, с рестото си купи сладолед.

Сет не захленчи, но преди да подвигне на кучето си и да се отправи навън, промърмори, че го експлоатират като роб.

— Редно е да му покажем как се борава с инструментите — отбеляза Етан. — Доста е сръчен.

— Да, но сега исках да го разкарам. Снощи няха възможност да ти кажа. Детективът е засякъл, че Глория Делаутер е стигнала чак в Нагшед.

— Значи се е отправила на юг. — Вдигна очи и погледна Филип. — Открил ли я е вече?

— Не, мести се често и плаща в брой. Пръска големи суми. — Устните му се свиха. — Очевидно има доста пари за харчене, след като татко ѝ плати толкова много за Сет.

— Изглежда, не смята да се връща насам, а?

— Бих казал, че се интересува от хлапето толкова, колкото въшлива улична котка се интересува от умряло котенце. — Собствената му майка беше същата, припомни си той. Никога не бе срещал Глория Делаутер, но познаваше този тип жени. И я презираше. — Ако не я открием — продължи, докато прокарваше студената кутия по челото си, — никога няма да узнаем истината за татко. А и за Сет.

Етан кимна. Филип вероятно имаше право. Но не за пръв път се зачуди какво щяха да направят с истината, когато я узнаят.

Етан възнамеряваше да завърши четиринадесетчасовия работен ден, като вземе дълъг душ и изпие една студена бира. Направи и двете едновременно. За вечеря решиха да стоплят готова храна и той изнесе своята порция на задната веранда — искаше да я изяде на спокойствие. Вътре Сет и Филип се караха кой видеофилм да гледат първо. Арнолд Шварценегер се биеше срещу Кевин Костнър.

Етан вече бе заложил на Арнолд.

Приеха негласно правилото Филип да се грижи за Сет в събота вечер. Така Етан имаше възможност да избира: или да се присъедини към тях и заедно да гледат филми, както ставаше понякога, или — което се случваше по-често — да се усамотява с някоя книга. Или, разбира се, да излезе, но рядко го правеше.

Преди баща им да почине така внезапно и животът на всички да се промени, той живееше сам в малката си къщурка. Сега тя му липсваше, но се постара да не намрази младата двойка, която пусна да живее там под наем. Те обожаваша уютта на дома му и често му го повтаряха. Малките стаи имаха високи прозорци, дърветата хвърляха сянка върху къщата и ѝ осигуряваха уединение, а нощем се чуваше плискането на вълните.

И той обичаше дома си. След като Кам вече бе женен и Анна щеше да живее при тях, можеше да помисли дали да не се върне. Но парите от наема сега бяха необходими. И което бе по-важно, той

обеща. Щеше да живее тук, докато не приключат успешно цялата правна битка и Сет не стане техен завинаги.

Залюля се на стола и се заслуша в нощните шумове. Вероятно дори се унесе, защото сънят изплува, и то съвсем ясно.

— Винаги си бил по-голям самотник от останалите — отбеляза Рей. Стоеше облегнат върху перилата на верандата, леко извърнат, за да вижда водата. Косите му лъщяха като сребърна монета, а лекият бриз ги разпиляваше. — Обичаш да се усамотяваш, да премислиш или да решаващ някой свой проблем.

— Знаех, че мога да разчитам на теб или на мама. Просто обичах първо да премисля нещата, за да съм сигурен, че ги контролирам.

— А сега? — попита Рей и се обърна изцяло към него.

— Не знам. Вероятно все още не ги контролирам достатъчно добре. Сет започва да свиква с нас, държи се по-свободно. Първите няколко седмици все се опасявах да не избяга. Когато те загубихме, той тъгуваше почти колкото и ние. Или колкото нас, защото тъкмо бе започнал да вярва, че нещата се уреждат добре за него.

— Лошо е живял, преди да го доведе тук. И въпреки това не чак толкова, колкото онова, което ти си преживял, Етан.

— За малко да не оцелея. — Той извади пура и бавно я запали. — Понякога още се сещам за онова време. Боли ме и ме е срам. Изпитвам ужас, защото знам какво ще стане. — Сви рамене. — Сет е малко по-малък, отколкото бях аз тогава. Струва ми се, вече започва да се отърсва от преживяното. Всичко ще е наред, стига да не му се наложи да се справя отново с майка си.

— Все някога ще има работа с нея, но няма да е сам. Това е разликата. Вие и тримата ще го подкрепите. Винаги сте се подкрепяли. — Рей широко се усмихна и цялото му лице се покри с бръчки. — Как така седиш тук сам в събота вечер, Етан? Честна дума, момче, тревожиш ме.

— Имах дълъг ден.

— На твоите години съм имал и по-дълги дни, но не забравях и нощите. Ти току-що навърши тридесет, по дяволите! Само старците седят на верандата в топла юнска вечер. Хайде, иди някъде. Виж какво ще ти се случи. — Намигна му. — Бас държа, че и двамата се досещаме какво точно би могло да стане.

Внезапни картечни изстрели и писъци сепнаха Етан. Той примигна и се вторачи в перилата на верандата. Там нямаше никого. Разбира се, че няма да има, помисли си и поклати глава. Задрямал е за минутка, това е всичко, а шумът от филма във всекидневната го събуди.

Погледна надолу и забеляза запалената пура в ръката си. Озадачен, продължи да я гледа. Значеше ли това, че я е извадил от джоба и я е запалил в съня си? Изглеждаше абсурдно. Вероятно го е сторил, преди да се унесе: просто не си е дал сметка кога го е направил.

И все пак — защо се унесе, след като не изпитваше умора? Напротив — чувстваше се неспокоен, напрегнат и нащрек.

Надигна се, разтърка врата си и се раздвижи напред-назад по верандата. Дали не е по-добре да влезе вътре, да хапне пуканки и да изпие още една бира? Стигна до мрежестата врата и изруга. Нямаше никакво настроение да гледа филм. По-добре да се поразходи с колата и да види какво ще му се случи?

Грейс не усещаше краката си. Проклетите високи токчета, част от сервитьорската униформа, бяха истински убийци. В делничните вечери се издържаше — от време на време успяваше да ги изхлузи за малко и дори да приседне. Но в събота „При Снидли“ винаги беше препълнено.

Отнесе подноса с празни чаши и пълни пепелници до барплота и започна сърчно да ги оставя за миене, докато даваше поръчките на бармана.

— Две светли наливни, две тъмни, джин с тоник и сода с лимон.

Налагаше се да надвиква шума и онова, което се наричаше музикално изпълнение на оркестъра от трима изпълнители, наети от Снидли. Музиката в заведението винаги бе кофти, защото Снидли не даваше пари за свестни музиканти.

Но очевидно никой не се впечатляваше.

Дансингът бе препълнен с двойки и оркестърът прие това като знак да засвири още по-високо.

В главата на Грейс сякаш кънтяха хиляди камбани, а гърбът ѝ започваше да пулсира в такт с оркестъра.

Пригответяха поръчката ѝ и тя пое през тясното пространство между масите. Очакваше групата туристи с изискани дрехи да прояви щедрост при бакшишите.

Обслужи ги с усмивка, даде знак, че е разбрала поръчката за още една наливна бира, и се отправи към шумната компания на съседната маса.

До почивката ѝ оставаха десет минути. Струваха ѝ се като десет години.

— Здравей, Грейси.

— Как сте, Къртис, Боби? — В далечното, както ѝ се струваше в момента минало, бяха съученици. Сега двамата работеха за баща ѝ, като опаковаха морски деликатеси. — Както обикновено ли?

— Да, две бири. — Къртис я дари с обичайното си потупване отзад.

Тя не се притесняваше — приемаше жеста му за съвършено невинен, просто начин да я увери в доброто си отношение и готовност да я подкрепи. Някои от посетителите имаха далеч не толкова безобидни ръце.

— Как е прекрасното ти момиченце?

Грейс се усмихна, осъзнавайки, че това е една от причините да приема грубата му ласка: винаги я питаше за Обри.

— С всеки изминат ден става все по-хубава. — Видя, че от съседната маса ѝ правят знак. — Ей сега ще ви донеса бирите.

Носеше поднос, отрупан с халби, чаши и купички с ядки, когато Етан влезе. Едва не изпусна таблата. Той никога не идваше в заведението в събота. Понякога се отбиваше за по една бира през делничните дни, но никога не идваше, когато е претъпкано и шумно.

Външно уж приличаше на всички останали мъже в заведението: избелели, но чисти джинси, обикновена бяла тениска, стари, но здрави ботуши. Ала за Грейс той никога не изглеждаше като другите мъже.

Вероятно заради стройното жилаво тяло, което се движеше с гъвкавостта на танцьор между масите. Притежава вродена грация, прецени тя, от онази, която не се учи, а същевременно е така мъжествена. Винаги имаше вид на моряк, стъпил здраво на корабната палуба.

Или може би заради лицето му: скулесто, обветрено и почти красиво. Или заради очите — винаги ясни и замислени; така сериозни.

Разнесе поръчките, прибра парите, взе нови поръчки. И с крайчеца на окото си го наблюдаваше как сяда при барплота, точно до мястото, където се даваха поръчките.

Напълно забрави за мечтаната почивка.

— Три бири, едно уиски, бутилка минерална вода. — Обърна се към него и се усмихна. — Здравей, Етан.

— Доста работа имате тази вечер.

— Лятна събота. Да ти потърся ли маса?

— Не, добре съм тук.

Барманът бе зает с изпълнението на друга поръчка и тя разполагаше с няколко секунди.

— Стийв е зает в другия край на бара, но ей сега ще се появи и тук.

— Не бързам.

Като правило той се стараеше да не мисли как изглежда тя в тясната къса пола, с дългите крака и обувките с високи токчета. Но тази вечер си даде сметка, че му се мисли точно за това.

В момента имаше чувството, че е напълно в състояние да обясни на Сет защо мъжете толкова се прехласват по женските гърди. Тези на Грейс бяха малки и високи, и част от извивката им се виждаше над деколтираното бюстие.

Внезапно отчаяно му се допи бира.

— Остава ли ти време да седнеш поне за минутка?

За миг тя не му отговори. Сякаш умът ѝ престана да функционира, докато спокойните му замислени очи я изучаваха.

— Аз... ъ... Почти е време за почивката ми. — Усещаше, че ръцете ѝ несръчно подреждат подноса. — Бих искала да изляза навън, да глътна малко въздух, да се спася от шума.

Стараяйки се да се държи естествено, тя погледна към оркестъра и многозначително завъртя очи. Етан я възнагради с усмивка.

— Могат ли да свирят по-лошо?

— О, да. Тези страшно ги бива именно за това.

Почти се успокои. Взе подноса и тръгна да разнесе поръчките.

Отпиваше от бирата, която Стийв постави пред него, и я наблюдаваше: как се движи, как се полюляват бедрата, как леко прикляква, взема чаша или халба от таблата и я поставя на масата.

Наблюдаваше я и очите му се присвиха, когато Къртис отново я шляпна приятелски.

Очите му се присвиха още повече, когато някакъв непознат с избеляла тениска я грабна за ръката и я придърпа към себе си. Видя Грейс да се усмихва и да поклаща глава. Етан вече бе скочил от мястото си до бара и не бе напълно сигурен какво точно възнамерява да направи, когато мъжът я пусна.

Най-после Грейс се върна с подноса и този път той я сграбчи за ръката.

— Вземаш си почивката сега.

— Какво? Аз... — За неин ужас той я дърпаше навън. — Етан, трябва...

— Вземаш си почивката — повтори и отвори вратата.

Въздухът навън беше свеж и приятен, а нощта — топла. Щом вратата зад тях се хлопна, заглъхна и врявата.

— Според мен не бива да работиш тук.

Тя го зяпна. Самото изказване прозвуча странно, а изречено така, направо я смая.

— Моля?

— Чу ме, Грейс. — Напъха ръцете си в джобовете, защото не знаеше какво да прави с тях. Ако не внимава, може отново да я сграбчи. — Не бива.

— Не бива? — повтори тя невярващо.

— Ти си майка, за бога! Какво си седнала да разнасяш питиета, облечена по този начин и всеки да те опипва. Онзи тип само дете не си навря лицето в деколтето ти.

— Нищо подобно. — Едновременно развеселена и раздразнена, тя поклати глава. — За бога, Етан, той просто се държеше по типичен за мъжете начин. И беше съвършено безобиден.

— И на Къртис ръцете бяха по теб.

Раздразнението взе връх.

— Много добре знам къде бяха ръцете му и ако не бяха безобидни, щях да ги отблъсна.

Етан си пое дълбоко въздух. Разумно или не, той подхвана темата, и възнамеряваше да я довърши:

— Не бива да работиш полугола в някакъв бар, където през повечето време трябва да отблъскваш ръцете на мъжете от задника си.

Редно е да си си вкъщи при Обри.

Раздразнението в очите ѝ прерасна в гняв.

— О, това ли е мнението ти? Е, благодаря ти, че го сподели с мен. И за твоя информация, ако не работех — и далеч не съм полугола — нямаше да имам дом.

— Имаш си работа — заяви той упорито. — Нали чистиш къщи?

— Точно така — чистя къщи, но освен това разнасям питиета, а от време на време ловя раци. Ето колко шеметно талантлива съм и какви умения притежавам. Също така плащам наем, застраховки, медицински осигуровки, режийни и на детегледачката. Купувам храна и дрехи. Грижа се за себе си и за дъщеря си. Нямам нужда да пристигаш тук и да ми обясняваш, че не съм права.

— Просто исках да кажа...

— Чух какво имаше да кажеш. — Сърцето ѝ биеше лудо и цялото ѝ тяло я болеше. Но още повече я болеше, че той я презира за начина, по който си изкарва прехраната. — Поднасям коктейли и оставям мъжете да зяпат краката ми. Очаквам да ми дадат по-добър бакшиш, ако ги харесат. И ако ми дадат по-голям бакшиш, ще купя нещо на дъщеря си, което ще я накара да се засмее. Затова нека да си гледат колкото си искат. И ми се ще Господ да ме беше дарил с тяло, което да кара тези глупави дрехи да пращят, защото тогава щях да изкарвам повече пари!

Налагаше му се да направи пауза, преди да заговори, да събере мислите си. Лицето ѝ се зачерви от гняв, но очите ѝ бяха така изморени, че сърцето му се късаше.

— Подценяваш се, Грейс — пророни той тихо.

— Знам точно колко струвам, Етан. — Вирна брадичка. — До последния цент. А сега вече почивката ми свърши.

Тя се завъртя на изтръпналите си от умора крака и тръгна към шумното, задимено заведение.

ТРЕТА ГЛАВА

— И зайчето, също.

— Добре, бебче, ще взема и Зайо.

Винаги е така, помисли си Грейс, сякаш поемат на експедиция. Отиваха само до заграждението с пясък в задния двор, но Обри неизменно настояваше около нея да са всичките ѝ плюшени играчки.

Грейс разреши проблема с помощта на огромна пазарска чанта. Сложи вътре мечка, две кучета, рибка и доста разпарцаливена котка. Зайчето ги последва. Макар очите ѝ да горяха от безсъние, тя се усмихна широко на опита на Обри сама да помъкне торбата.

— Аз ще ги нося, скъпа.

— Не, аз.

Това бяха любимите думи на Обри. Дъщеричката ѝ искаше сама да върши всичко, въпреки че беше по-лесно, ако го остави на друг. От кого ли е наследила тази упоритост, помисли си Грейс и се засмя.

— Добре, хайде да изкараме дружината навън.

Отвори мрежестата врата — пронизителното изскърцване ѝ напомни, че е време да смаже пантите — и изчака Обри да провлече торбата през прага до малката задна веранда.

Грейс се постара да освежи верандата: боядиса я в меки сини тонове и добави глинени гърнета с розови и бели мушката. Нае къщурката временно, но не искаше тя да изглежда като спирка по пътя; искаше да прилича на дом — поне докато събере достатъчно пари, за да направи първата вноска за собствена къща.

С обзавеждането се справи, без да пипа банковата си сметка, като се ограничи само с най-необходимите мебели. Повечето купи на старо, но като ги пребоядиса, претапицира и освежи, ги превърна в нещо свое.

За Грейс бе от жизненоважно значение да притежава нещо свое.

Канализацията в къщата се нуждаеше от подмяна, при силен дъжд покривът течеше, а от прозорците духаше. Но пък подреди две спални — нещо, на което държеше. Искаше дъщеря ѝ да разполага със

самостоятелна стая, боядисана в ярки, весели тонове. Погрижи се за това, като собственоръчно облепи стените с тапети, боядиса дограмата и добави драпираните завеси.

— Внимавай по стълбите — предупреди Грейс и детето започна да слиза, като поставяше обутите си в маратонки крачета плътно едно до друго на всяко по-долно стъпало.

Щом преодоля и последното, хукна с весел вик, повлякла торбата след себе си.

Обожаваше пясъчното заграждение. Изпълнена с гордост, майка ѝ я наблюдаваше как се отправя натам. Грейс го направи сама от нерендосани дъски, които старателно излъска с гласпапир и боядиса в яркочервено. Вътре стояха кофичките, лопатките и големите пластмасови автомобилчета, но тя знаеше, че Обри няма да ги докосне, преди да подреди плюшените играчки; отнасяше се с тях като към домашни любимци.

Един ден, обеща си тя, дъщеря ѝ ще има истинско кученце и стая за игра, за да кани приятелчетата си през дългите дъждовни следобеди.

Грейс приклепна, докато Обри грижливо подреждаше играчките върху белия пясък.

— Сега ще седиш тук и ще си играеш, а аз ще окося моравата. Обещава ли?

— Да. — Детето ѝ се усмихна лъчезарно и трапчинките се появиха. — Ела играеш.

— След малко.

Грейс погали къдриците ѝ. Не се насищаше да докосва чудото, което бе излязло от нея. Преди да се изправи, хвърли бърз поглед наоколо, за да се увери, че не дебне някаква опасност.

Дворът беше заграден, а лично тя постави допълнителна ключалка на портичката. Храсти растяха до оградата между нейната къща и тази на семейство Кътър; в края на лятото щяха да са отрупани с цвят.

В съседната къща не се забелязваше никакво движение, установи тя. В ранната неделна утрин съседите вероятно още се излежават и обмислят какво да закусят. Джули Кътър, най-голямото момиченце в семейството, бе предпочитаната и любима на Грейс детегледачка.

Видя, че Айрини, майката на Джули, е прекарала известно време в градината предишния ден. Нито един плевел не смееше да подаде

глава сред цветята на Айрини Кътър или в зеленчуковата ѝ градина.

С известно притеснение Грейс хвърли поглед към задната част на двора си, където заедно с Обри засадиха домати, фасул и моркови. Плевелите там спокойно си избуяваха. Ще трябва да се справи с тях, след като приключи с моравата. Господ знае откъде ѝ хрумна, че ще разполага с време да се грижи за градина. Но пък колко много се забавляваха с момиченцето си, докато копаеше и садеше разсада.

Точно с толкова голяма наслада би се настанила в заграждението с пясъка да издига замъци и да измисля игри. „Да не си посмяла“ — заповяда си Грейс и се надигна решително. Тревата стигаше вече над глезените и определено се нуждаеше от окосяване. Макар да живееше под наем, тревата си бе нейна и сега тя отговаряше за нея. Никой няма да каже, че Грейс Мънроу не проявява грижи.

Държеше старата косачка под не по-малко стар брезент. По навик провери горивото, хвърли още един поглед през рамо да се увери, че никаква опасност не грози Обри, хвана шнурчето за запалване с две ръце и рязко го изтегли. В отговор се чу задавено хриптене.

— Хайде! Не ми разваляй сутринта! — Вече не помнеше колко пъти си бе играла, поправяла, удряла, ритала и умолявала старата машина. Сви рамене и отново изтегли шнура. Опита и трети път. Тогава покри очи с длани. — Трябваше да го очаквам!

— Проблеми ли ти създава?

Рязко вдигна глава. След снощното ѝ избухване последния човек, когото очакваше да види в задния си двор, бе Етан. Присъствието му не я зарадва особено — беше се зарекла да му се сърди. Но имаше нещо по-лошо — съзнаваше как изглежда: стари сиви къси панталони и прекалено избеляла от пране тениска, без никакъв грим и с невчесани коси.

По дяволите! Облечена е като за работа в задния двор, а не за среща.

— Ще се справя.

Отново дръпна шнурчето и с крак, обут в гуменка с дупка при палеца, притисна корпуса на машината към земята. Косачката почти запали; почти.

— Остави я да си почине малко. Така само ще я задавиш.

При следващия ѝ опит от машината се чу опасно стържене, но тя не се отказа.

— Много добре знам как да боравя с косачка.

— Предполагам, че се справяш, когато не си ядосана.

Той се приближи. Толкова строен и мъжествен в избелелите си джинси и работна риза с навити до лактите ръкави.

Беше се насочил към задния двор, защото никой не му отвори входната врата. И остана загледан в нея малко по-дълго, отколкото е прието за прилично. Тя се движеше толкова грациозно.

Някъде през дългата неспокойна нощ реши, че е по-добре да намери начин да се сдобрят. И прекара голяма част от утрото в обмисляне как точно да го постигне. А когато видя дългите ѝ крака, хванали лек златист загар, и лъскавите ѝ руси коси, просто му се прииска да я погледа малко.

— Не съм ядосана — просъска тя нетърпеливо и тонът ѝ издаде, че лъже.

Той я погледна в очите.

— Слушай, Грейс...

— Е-е-е-тан!

С възторжен писък Обри изскочи от заграждението с пясък и с широко разперени ръчички и грейнало от радост лице се втурна към него.

Той приклегна, хвана я, завъртя я.

— Ей, здравей, Обри.

— Ела играем.

— Ами, аз...

— Целувка.

Тя решително и енергично поднесе устничките си, а той се засмя и я дари с желаната целувка.

— Хубаво! — отсече тя, измъкна се от прегръдката му и тичешком се върна при пясъка.

— Грейс... Съжалявам, ако не одобряваш поведението ми вчера.

Фактът, че сърцето ѝ се разтопи, щом го видя как прегърна дъщеричката ѝ, само затвърди решението ѝ да е непоколебима.

— Ако?

Той се разтърпа неловко.

— Просто исках да кажа...

Обри прекъсна обяснението му — носеше му любимите си плюшени кучета.

— Целувка! — настоя тя и му ги поднесе.

Той изпълни желанието ѝ и я зачака да се върне към пясъка.

— Просто исках да кажа...

— Според мен каза каквото искаш, Етан.

Ще прояви упорство, прецени той и въздъхна. Е, винаги си е била такава.

— Не се изразих особено добре. Често думите доста ме объркват. Но ми е неприятно да те гледам как работиш толкова много. — Направи пауза и прояви нужното търпение — Обри пак пристигна, този път да изпроси целувка и за мечето. — Тревожа се за теб понякога, това е всичко.

Грейс наклони глава.

— Защо?

— Защо ли? — Въпросът го изненада. Наведе се да целуне плюшеното мече, с което Обри налагаше бедрото му. — Ами аз... Защото...

— Защото съм жена ли? — подсказа тя. — Защото съм самотен родител? Защото според баща ми съм опетнила семейното име не само като се омъжих прибързано, но и понеже скоро след това се разведох?

— Не. — Направи крачка към нея, като разсеяно целуна подадената му от Обри котка. — Защото те познавам толкова отдавна, че си част от живота ми. И защото може би си прекалено упорита или горда да забележиш, когато някой просто иска нещата да са малко по-леки за теб.

Понечи да му признае колко му е благодарна за това — вече усещаше, че поомеква, но той провали всичко.

— И защото не ми е приятно да виждам как мъжете те опипват.

— Да ме опипват? — Изправи се, вирна брадичка. — Мъжете не ме опипват, Етан. А ако го направят, знам как да се справя.

— Хайде, не започвай отново. — Почеса се по брадичката и се пребори с желанието да въздъхне. Не виждаше смисъл да спори с жена — така и така винаги губеше. — Отбих се да ти кажа, че съжалявам, и да...

— Целувка! — извика Обри и започна да се катери по крака му.

Етан инстинктивно я взе в прегръдките си и я целуна по бузката.

— Исках да кажа...

— Не! Целуни мама! — Детето заподскача в ръцете му. — Целуни мама!

— Обри. — Засрамена, Грейс посегна да вземе дъщеря си, но тя се вкопчи в ризата на младия мъж, където прилепна като малко златисто кълбо. — Остави Етан на мира.

Сменяйки тактиката, Обри отпусна глава върху рамото му и се усмихна ангелски. Ръчичката ѝ се впиваше във врата му, докато Грейс се мъчеше да я отскубне.

— Целуни мама — изгука тя, без да откъсва очи от Етан.

Ако Грейс се беше засмяла, вместо да стои така притеснена, смутена и малко нервна, помисли си Етан, той вероятно щеше да прокара устни по челото ѝ и с това да разреши проблема. Но страните ѝ порозовяха и тя изглеждаше така прелестно. Избягваше да го погледне в очите и дишаше неспокойно.

Видя я да прехапва долната си устна и намисли да излезе от положението по друг начин.

Сложи ръце върху раменете на Грейс, а Обри остана между двамата.

— Тази целувка ще ми е по-лесна — промърмори той и леко докосна устните ѝ със своите.

Не беше никак по-лесна. Сърцето ѝ лудо заби, макар че това едва ли можеше да се нарече истинска целувка, и приключи, преди да е започнала. Всъщност представляваше небрежно докосване на устни. Но я изпълни със сладост, която я накара да замечтае отчаяно за съвсем невъзможни неща.

Откакто я познаваше, никога не бе докосвал устните ѝ със своите. Сега, след като ги вкуси, се зачуди защо е чакал толкова дълго. И се разтревожи, че подобно удивление ще промени всичко.

Обри запляска доволно, но той едва я чу. Очите на Грейс — замъглени и зеленикави — бяха впити в неговите и лицата им бяха много близо едно до друго. Толкова близо, че трябваше само мъничко да се наведе, за да я вкуси отново. И този път ще се позабави малко, помисли си той, когато леко разтворените ѝ устни потрепериха.

— Не, аз! — обяви Обри и бързо целуна първо майка си, а после Етан по бузата. — Ела играем.

Грейс се дръпна назад като грубо изтеглена кукла на конци. Сребристорозовият облак, който бе на път да замъгли съзнанието ѝ,

изчезна.

— След малко, скъпа. — Пое детето от ръцете на Етан и го свали на земята. — Иди да построиш дворец, където ще живеем — предложи тя и тупна Обри по дупето; момиченцето тичешком се отправи към пясъка. После прочисти гърлото си. — Много добре се отнасяш с нея, Етан. Благодаря ти.

Прецени, че при създалите се обстоятелства най-подходящото място за ръцете му са джобовете. Иначе не беше сигурен какво би могъл да направи.

— Толкова е мила.

Нарочно се извърна да погледне детето.

— И постоянно изисква внимание. — Младата жена си наложи да се овладее и отново да стъпи здраво на земята. — Защо просто не забравим за снощи, Етан? Направи го от добро, сигурна съм. Действителността обаче невинаги е каквато искаме.

Той бавно се обърна и спокойните му очи се спряха върху лицето ѝ.

— А ти каква искаш да е, Грейс?

— Искам Обри да има дом и семейство. Мисля, че почти го постигам.

Той поклати глава.

— Не. Имам предвид какво искаш за Грейс?

— Освен Обри? — Погледна дъщеря си и се усмихна. — Дори вече не помня. В момента ми се ще моравата ми да е окосена и да няма плевели в зеленчуковата градинка. Благодаря ти, че намина. — Обърна се и се готвеше отново да изтегли шнура за запалване на машината. — Утре съм у вас.

Застина на място — ръката му обгръщаше нейната.

— Аз ще окося тревата.

— Мога и сама.

Тя дори не успява да включи проклетата машина, помисли си той, но прецени, че не е разумно да го споменава.

— Не съм казал, че не можеш. Просто аз ще го направя.

Нямаше сили да се обърне, не смееше да поеме риска отново да се обърка, като застане лице в лице с него.

— Имаш си работа, която трябва да свършиш.

— Грейс, нали няма да стоим тук цял ден и да спорим кой да окоси тревата? Ще го свърша за нула време, а ти спаси фасула, преди плевелите напълно да го задушат.

— И дотам вероятно ще стигна.

Каза го тихичко. Остана смаяна от чисто животинския копнеж, който изпитваше към него.

— Захвани се с това сега.

И той говореше тихо. Мечтаеше тя да се отмести. Ако не го стори, и то бързо, едва ли ще успее да се въздържи да не я докосне. И да сложи ръце на места, където не им е работата да бъдат.

— Добре. — Отдръпна се. Сърцето ѝ лудо биеше. — Благодаря ти. — Прехапа долната си устна, защото иначе щеше да се разбъбри нервно. Опита се да се държи сякаш нищо не се е случило — обърна се и усмихнато подхвърли: — Сигурно пак е от карбуратора. Имам някои инструменти.

Без да отрони дума, Етан хвана шнура с една ръка и рязко го изтегли. Двигателят с рев запали.

— Май се получи — промърмори той, когато видя устните ѝ да се свиват.

— Да, май се получи — съгласи се тя и като се стараше да не се дразни, се запъти към зеленчуковата градина.

Етан си пое дълбоко и внимателно дъх, щом я видя как се наведе в тънките си къси панталони. Явно тя нямаше представа какво му причинява.

Може и да е майка — той постоянно си го припомняше, за да пропъди опасните мисли — но що се отнася до него, тя бе почти така невинна, както и на четиринадесет, когато за пръв път започнаха да се появяват тези опасни мисли, свързани с нея. Успя да си наложи да не предприема нищо. За бога, тя беше още дете. А мъж с неговото минало няма никакво право да докосва толкова непокварено същество. Вместо това стана неин приятел и си наложи да се задоволи с толкова. Надяваше се да ѝ остане само приятел, но напоследък опасните мисли се появяваха все по-често и по-силно — трудно успяваше да ги контролира.

И двамата имат достатъчно проблеми в живота си, напомни си той. Само ще окоси моравата и ще ѝ помогне да оплеви градинката.

Ако остане време, ще предложи да ги заведе в града да хапнат сладолед. Обри обожава ягодов сладолед.

После ще отиде да поработи в работилницата. А понеже е негов ред да сготви, налага се да се справи и с тази досада.

„Но майка или не — помисли си, когато Грейс се наведе, за да изтръгне някакъв упорит плевел, — тя има страхотни крака!“

Грейс съзнаваше, че не бива да се оставя да я уговорят за сладоледена разходка до града. Това означаваше да промени дневния график, да се преоблече в нещо по-прилично от окаяните дрехи за работа в градината и да прекара повече време в компанията на Етан. А последното пораждаше потребности, с които не бе сигурна, че ще се справи.

Но Обри обожаваше подобни кратки пътешествия и тя не беше в състояние да ѝ откаже.

Сейнт Кристофър отстоеше само на половин километър и те скоро попаднаха от спокойния квартал в оживената част край пристанището. Магазинчетата за подаръци и сувенири вече стояха отворени по седем дни в седмицата, за да се възползват от летния туристически сезон. Двойки и семейства се разхождаха с чанти и торби, готови да ги напълнят със спомени, които да отнесат вкъщи.

Яркосиньото небе се отразяваше във водите на залива, чиято гладка повърхност примамяваше лодки и яхти. Две платноходки бяха преплели въжета, но собствениците им очевидно страхотно се забавляваха в опитите си да ги освободят.

Грейс усещаше аромата на пържена риба, на домашни сладкиши с кокос и вечния дъх на водата.

Израсна край пристанището. Наблюдаваше лодките, плаваше с тях, тичаше по кея, влизаше във всички магазини. Научи се да бели раци още докато седеше в скута на майка си; постепенно придоби бързината и вещината, необходими да отделя скъпоценното рачешко месо, което се консервираше и се разпращаше по цял свят.

Не се плашеше от работа, но винаги беше свободна. Семейството ѝ живееше добре. Баща ѝ не робуваше на мнението, че жените трябва да се глежат, но същевременно проявяваше към нея нежност и обич по свой начин. И никога не я накара да изпита чувството, че го е

разочаровала, защото не се е родила момче, което да носи неговото име.

Ала накрая тя все пак успя да го разочарова.

Грейс взе Обри на ръце и я прегърна.

— Доста е оживено днес — отбеляза.

— Всяко лято става така — съгласи се Етан. Не прозвуча неприязнено — тълпите през лятото им бяха нужни, за да преживяват през зимата. — Чувам, че Бингам се кани да разшири ресторанта, да го поукраси, да го пригоди за целогодишно посрещане на туристи.

— Да. Нае си френски готвач и писаха за него в „Уошингтон Поуст Магазин“. — Намести Обри в ръцете си. — А ресторанта на Егрет е единственият с ленени покривки в района. Като го поосвежи, ще е добре за градчето. Винаги ходехме там на вечеря при специални случаи.

Остави детето на земята и се постара да отпъди мисълта, че не е влизала в ресторант от три години. Хвана дъщеря си за ръка и я поведе към сладкарницата на Крофорд.

Това бе друга забележителност на Сейнт Кристофър. В сладкарницата сервираха сладолед, студени напитки и приготвяха сандвичи не само за консумация в заведението, но и за къщи или за лодките. И понеже беше пладне, кипеше усилена работа. Грейс реши да не разваля настроението на компанията със забележката, че е редно да поръчат сандвичи вместо сладолед.

— Ей, здравейте, Грейс, Етан. Здравсти, хубава Обри.

Лиз Крофорд ги посрещна със сияеща усмивка, докато умело приготвяше богатия сандвич.

Беше съученичка на Етан; няколко пъти излиза с него — и двамата останаха с приятен спомен.

Все така обсипана с лунички, но вече понапълняла, майка на две деца, тя бе съпруга на Крофорд младши — наричаха го така, за да го разграничават от баща му, Крофорд старши.

Младши, слаб като върлина, си подсвиркваше, докато разливаше напитките; махна им отдалеч за поздрав.

— Доста сте заети днес — отбеляза Етан, извивайки се, за да не се сблъска с клиент на барплота.

— И още как. — Лиз сръчно уви сандвича в бяла хартия и заедно с три други го подаде през плота. — Вие ще искате ли сандвичи?

— Сладолед — отсече Обри решително. — Ягода.

— Тогава минете към дъното и кажете на мама Крофорд какво сте намислили. А, Етан, Сет беше тук преди малко с Дани и Уил. Тези хлапета растат като бурени през лятото. Натъпкаха се със сандвичи и сода. Заявиха, че работят в работилницата.

Изпита известно чувство на вина, защото Филип не само работеше от часове, но и се оправяше с три енергични момчета.

— След малко и аз ще се отправя натам.

— Етан, ако нямаш време... — започна Грейс.

— Имам време да изям един сладолед с едно хубаво момиче.

С тези думи вдигна Обри и я остави да залепи нос за стъклената витрина, зад която бяха сладоледите.

Лиз прие поредната поръчка и погледна многозначително съпруга си. „Етан Куин и Грейс Мънроу — казваше погледът ѝ. — Бре, бре, какви неща стават!“

Взеха сладоледите и излязоха навън да се порадват на топлия бриз и да се смесят с тълпата. Намериха свободна една от малките железни пейки, поставени от градската управа. Снабдена с множество салфетки, Грейс настани Обри в скута си.

— Помня времето, когато идвахме тук и знаехме името на всеки, който минава — подхвана тя. — Мама Крофорд седеше зад тезгяха и четеше роман. — Капка от сладоледа на Обри падна на бедрото ѝ и тя я избърса. — Ближи го отстрани, скъпа, преди да се разтопи.

— И ти винаги си поръчваше ягодов сладолед.

— Така ли?

— Доколкото си спомням. — Етан се изненада, че все още си го спомня. — Предпочиташе ягодов сладолед и гроздов сок.

— Така беше. — Слънчевите очила на Грейс се плъзнаха по носа ѝ, когато се наведе да избърше още капки от бедрото си. — Всичко изглеждаше толкова спокойно и наред, ако изядеш ягодов сладолед и изпиеш гроздов сок.

— Някои неща си остават спокойни — отбеляза младият мъж. Понеже ръцете ѝ бяха заети, той се пресегна и намести очилата ѝ. Стори му се, че в очите зад стъклата блесна пламъче. — Други — не.

Той се загледа към водата. По-добре е така, прецени той, вместо да наблюдава как Грейс облизва сладоледа.

— Понякога в неделя идвахме тук — припомни си той. — Качвахме се в колата и отскачахме до града за сладолед или сандвич, или просто да се поразходим и да погледаме какво става. Мама и татко обичаха да седят под чадър на маса отвън и да пият лимонада.

— Продължават да ми липсват — тихичко сподели тя. — А знам, че и на теб ти липсват. Онази зима, когато се разболях от пневмония... Помня как майка ти се грижеше за мен заедно с моята. Всеки път, когато се събуждах, или едната, или другата стоеше до леглото ми. Не познавам по-мила жена от доктор Куин. Майка ми... — Не се доизказа.

— Какво?

— Не искам да те натъжавам.

— Няма.

— Майка ми ходи на гробището всяка пролет и поставя цветя на гроба на майка ти. И аз ходя с нея. Не си давах сметка — до първия път, когато отидохме — колко много всъщност я обича майка ми.

— Винаги съм се чудил кой оставя цветята. Радваме се, че са от вас. Онова, дето се приказва... Нещата, които хората разправят за баща ми, щеше да накара цялата й ирландска същност да настръхне. Доста хора щеше да е поставила на място досега.

— Ти не си такъв, Етан. Ще трябва да се справиш с проблема по свой начин.

— Те и двамата биха искали да осигурим най-доброто за Сет. Това биха поставили на първо място.

— Вие наистина правите най-доброто за него. Всеки път, когато го видя, изглежда по-ведър. Беше толкова затворен, когато се появи. Професор Куин се опитваше да го преодолее, но самият той си имаше проблеми. Знаеш колко беше разтревожен, нали?

— Да. — Сърцето му натежа от чувство за вина. — Знам.

— Ето, че те натъжих. — Извърна се към него и коленете им се докоснаха. — Но каквото и да го е тревожило, никога не си бил ти. Ти му беше опора. Всеки го виждаше.

— Ако му бях задал повече въпроси... — започна той.

— Това не ти е присъщо — повтори тя и забравила, че ръката ѝ е лепкава, го погали по бузата. — Очаквал си сам да поговори с теб, когато е готов, когато има възможност.

— А после изведнъж стана прекалено късно.

— Не, никога не е късно. — Пръстите ѝ леко пробягаха по бузата му. — Винаги има шанс. Едва ли бих успяла да преживявам ден след друг, ако не разчитах на шанса. Не се тревожи — завърши тя тихо.

Нещо сякаш се раздвижи в него, когато се пресегна да покрие ръката ѝ със своята. Нещо се раздвижи и сякаш се разтвори. В следващия миг Обри нададе възторжен вик.

— Дядо!

Ръката на Грейс трепна и се свлече надолу, натежала като камък. Обзелата я топлина изчезна. Раменете ѝ се изправиха и се стегнаха, докато се извъръщаше да погледне как баща ѝ приближава.

— Ето я моята кукличка. Ела да видиш дядо.

Грейс пусна дъщеря си и я проследи с поглед как тича към прегръдките на баща ѝ. Той не трепна, не се намръщи на малките лепкави ръце и изцапаните устнички. Засмя се широко и остави внучката си да го обсипва с целувки; притискаше я към гърдите си и отвъръщаше на ласките.

— А, ягодка. Искам още. — Престори се, че ще схруска вратлето на Обри, и тя запищя от възторг. После я метна на рамо и извървя краткото разстояние до дъщеря си. Но вече не се усмихваше. — Грейс, Етан... Неделна разходка ли сте предприели?

Гърлото на младата жена пресъхна, а очите я засмъдяха.

— Етан предложи да ни почерпи сладолед.

— Много мило.

— И ти намаза малко от него — пошегува се Етан, с надеждата да разсее част от внезапно появилото се напрежение.

Питър погледна към ризата си, където Обри бе успяла да остави част от любимите си ягодки.

— Дрехите се перат. Не те виждам често тук на пристанището в неделя, Етан. Особено след като започна да строиш яхтата.

— Давам си час почивка, преди да се заловя с днешната работа. Корпусът е готов, а палубата — почти.

— Това е добре. — Погледна към Грейс. — Майка ти е в заведението. Сигурно ще иска да види внучката си.

— Добре. Аз...

— Аз ще я заведа — прекъсна я той. — Прибери се, майка ти ще я доведе след час-два.

Младата жена предпочиташе да я удари, вместо да ѝ говори така благоприлично и студено. Но само кимна, защото Обри вече проявяваше нетърпение да види баба си.

— Довиждане, мамо. Довиждане, Етан — провикна се тя през рамото на Пит и им изпрати въздушни целувки.

— Съжалявам, Грейс.

Знаеше, че думите не са достатъчни, и затова хвана ръката ѝ. Беше студена.

— Няма значение. Не може да има никакво значение. А и той искрено обича Обри. Просто трепери над нея. Това е важното.

— Не е честно спрямо теб. Баща ти е добър човек, Грейс, но не постъпва справедливо с теб.

— Аз го провалих. — Тя рязко се изправи и изтри ръцете си със смачканите на топка салфетки. — Това си е факт.

— Не. Просто неговата гордост се сблъсква с твоята.

— И така да е, но моята гордост е важна за мен. — Хвърли салфетките в кошче за боклук и си обеща повече да не мисли за това. — Време е да се прибирам, Етан. Чакай ме куп неща и щом ми се отворят няколко свободни часа, добре е да ги използвам.

Не възрази, макар с изненада да установи колко силно му се искаше да го направи. Но самият той ненавиждаше да го поучават какво би трябвало да предприеме.

— Ще те откарам вкъщи.

— Не, предпочитам да се разходя. Наистина. Благодаря ти за помощта. — Успя да се усмихне. — И за сладоледа. Утре съм при вас. Напомни на Сет, че дрехите му за пране трябва да са в коша, а не на пода.

Тръгна си, а дългите ѝ крака сякаш изяждаха разстоянието. Увери се, че е достатъчно далеч, преди да забави крачка, преди да разтърка сърцето си, което не преставаше да я боли, независимо колко му заповядваше да се отпусне.

В живота ѝ съществуваха само двама мъже, които истински бе обичала. Изглежда и двамата нямаха нужда от нея, така както на нея ѝ се искаше да я желаят.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Етан нямаше нищо против радиото да свири, докато работи. В къщата им доста често бе звучала музика. Майка им свиреше добре на пиано и изпълняваше с удоволствие и творби на Шопен, и на Скот Джоуплин. Талантът на баща им се проявяваше при цигулката и именно към този инструмент се насочи и Етан. Наслаждаваше се на разнообразието от настроения, които тя създава.

И въпреки това да си пуска музика, когато се съсредоточаваше в някаква работа, му се струваше загуба на звуци, защото изобщо не я чуваше. В такива моменти обичаше най-много тишината, но Сет държеше радиото в работилницата да гърми. За да има мир, Етан просто помоли единствено да не е станцията, на която непрекъснато пускат рокендрол.

След доста напрегната работа приключиха с корпуса. Момчето много им помогна, признаваше Етан. Всъщност работи почти наравно с него. Но Господ е свидетел, че можеше да се оплаква и опява неazole от Филип.

Младият мъж се стараеше да не мисли за това — отново в името на мира.

Надяваше се да приключи със сглобяването на палубата, преди Филип да пристигне следващия уикенд.

Ако всичко върви по план, през седмицата сигурно щеше да свърши и част от работата по кабината и салона.

Сет постоянно мърмореше, че трябва да лъска дървените плоскости, но добре се справяше със задачата. А и беше достатъчно да му се напомни, че ако не иска да търка с гласпапира, има дъски за заковаване. Етан не възразяваше и против въпросите на момчето, макар те да валяха като дъжд.

— За какво е онази дъска там?

— За кабината.

— Защо вече си я отрязал?

— За да няма прах и стърготини наоколо, когато започнем лакирането.

— А за какво са всичките тези шибани дъски?

Етан спря за миг работата си и погледна загледания в купчината грубо нарязан дървен материал Сет.

— За стените на кабината.

— Струват ми се прекалено много за някаква си глупава яхта.

— Очакваме още поръчки.

— Тоя тип защо не си купи готова яхта?

— За нас е добре, че не го прави. — Дълбоките джобове на клиента, помисли си, осигуряваха работа на тяхната фирма „Лодки от братя Куин“. — Защото е харесал онази, другата яхта за него и има възможност да се похвали на приятелите си тежкари, че притежава яхта по специално направени за него чертежи.

Сет смени парчето гласпапир и отново се залови с лъскането. Всъщност нямаше нищо против работата. И му допаднаше миризмата на дърво, лак и ленено семе. Но нещо не му бе съвсем ясно.

— Адски дълго време отнема да се направи.

— Започнахме преди по-малко от три месеца. Мнозина строят яхта за година, че и повече.

Сет подсвирна:

— Година! Господи, Етан.

Реакцията на момчето накара Етан да се усмихне.

— Успокой се. Тази няма да ни отнеме толкова дълго. Когато Кам се върне и също се включи в работата, нещата ще напреднат по-бързо. А и ти, като свършиш с училището, ще участваш още по-активно.

— Аз вече приключих с училището.

— Така ли?

— Днес. — Сега дойде ред на момчето да се засмее. — Най-после мечтаната свобода.

— Днес ли? — Етан спря за момент и леко се намръщи. — Не оставаха ли още няколко дни?

— Не.

„Вероятно нещо съм объркал“ — предположи младият мъж. А и не беше в стила на Сет — поне засега — доброволно да споделя информация.

— Получи ли си бележника?

— Да, минавам.

— Дай да видя как. — Етан остави инструментите и избърса ръце в джинсите. — Къде е?

Детето сви рамене и продължи да лъска.

— В раницата ми, ей там. Нищо особено.

— Дай да видя — настоя той.

Сет реагира по начин, който Етан смяташе за обичайното му поведение: вдигна очи, сви нехайно рамене и пресилено въздъхна. Странно, но този път не завърши с ругатня, както правеше обикновено. Отиде до захвърлената раница и започна да рови из нея.

Етан се наведе, за да поеме подадения от Сет бележник. Забеляза бунтарския израз върху лицето му и предположи, че резултатите не са чак толкова добри. Стомахът му се сви. Нужната лекция, помисли си с въздишка, щеше да е твърде неловка и за двамата.

Етан се загледа в тънкото, изписано на компютър листче, побутна шапката назад и се почеса по главата.

— Шестици по всичко?

Сет отново сви рамене и напъха ръце в джобовете.

— Да, защо?

— Досега никога не съм виждал бележник само с шестици. Дори Филип получаваше от време на време петици и четворки.

Притеснен и изплашен, да не го нарекат зубрач или нещо не по-малко неприятно, момчето повтори:

— А, нищо особено — и протегна ръка да получи обратно бележника, но Етан поклати глава.

— Нищо подобно. — Свъсеното изражение на Сет му подсказа какво става в главата на момчето. Винаги е трудно, когато се отличава от другите. — Имаш буден ум и трябва да се гордееш.

— Ами... Просто така съм се родил. То не е същото като да се научиш да караш лодка.

— Щом умееш да използваш ума си, ще се досетиш как да се справиш с почти всичко. — Внимателно сгъна листчето и го прибра в джоба. Нямаше начин да не се похвали тук-там с него. — Струва ми се, че е редно да отидем някъде да хапнем пица или друго нещо.

Озадачен, Сет присви очи.

— Нали приготви онези скапани постни сандвичи?

— Не ми се струват подходящи за случая. Когато за пръв път някой от семейство Куин изкара шестици по всичко, си струва да се отбележи най-малкото с пица.

Видя как устата на момчето се отваря и затваря и как в очите му се появи пламъче на задоволство, преди да ги сведе.

— Да, би било гот.

— Ще издържиш ли още час?

— Няма проблеми.

Сет грабна гласпапира и се хвърли да лъска усилено. Почти не виждаше. Очите му бяха като заслепени, а сърцето се качи в гърлото. Ставаше така всеки път, когато някой от тях споменеше, че е един от семейство Куин. Името му все още беше Делаутер. Не го забравяше, защото се налагаше да го пише в горния край на всеки лист за поредното глупаво контролно в училище. Но като чу Етан да го нарича един от семейство Куин, малкият лъч надежда, който Рей запали у него още преди месеци, засия по-силно.

Има изгледи да го задържат при тях. Щеше да е един от тях. Никога няма да се върне в онзи ад.

Е, и вече не се притесняваше толкова, дето го извикаха в директорския кабинет. Заместник-директорката му говори половин час, преди да го пусне. Стомахът му, както обикновено, се сви от притеснение. Но тя му каза да седне и не престана да повтаря колко се гордее от напредъка му.

Леле, колко беше унижително!

Вярно, не е удрял никого през последните два месеца. И постоянно си пишеше домашните, защото все се намираше някой да опява, че трябва да го прави. Особено Филип. Сякаш е от полицията и отговаря учениците да си пишат домашните, помисли си Сет в момента.

Но щом като някакви си глупави шестици правят човек като Етан щастлив, значи всичко е наред.

Сет смяташе младият мъж за адски готин. По цял ден работеше на открито; целите му ръце бяха с белези и мазоли. Притежаваше две лодки — сам си ги беше построил — и знаеше всичко за залива и за плаването. И въобще не се държеше сякаш това е голяма работа.

Преди няколко месеца Сет гледа някакъв филм по телевизията. Макар да беше в скапано черно-бяло и да нямаше кръв или експлозии,

много му хареса. Главният герой страшно му напомняше за Етан: говореше малко и затова обикновено всички го слушаха. И правеше точно каквото трябва, без да се фука или самоизтъква.

Етан би се изправил пред всякакви гадни типове, защото така трябва. Момчето разсъждава по въпроса и стигна до заключението, че такива са истинските герои. Просто хора, които правят каквото трябва.

Младият мъж щеше да остане потресен и ужасно засрамен, ако можеше да прочете мислите на момчето. Ала то умееше да ги прикрива. В това отношение двамата си приличаха като близнаци.

Етан се сети, че пицарията се намира само на една пряка от „При Снидли“, където Грейс вероятно започваше смяната си, но не го спомена.

И без това не биваше да води момчето в бар, съобрази той, докато се насочваха към ярко осветеното и шумно заведение. А и Сет неминуемо щеше да недоволства, ако Етан го помоли да изчака в колата няколко минути, докато надникне вътре. Пък и Грейс вероятно ще се разгневи, досетила се, че я проверява.

Най-добре да остави нещата така и да се заеме с непосредствената задача. Напъха ръце в задните джобове и започна да разучава окаченото на стената зад касата меню.

— С какво да бъде?

— Само не с гъби. Те са скапани.

— Тук съм съгласен с теб — промърмори той.

— С пеперони и пикантен колбас — подметна Сет уж нехайно.
— Ако не те е страх да се подлютиш.

— Ще се справя, след като ти можеш. Хей, Джъстин — усмихна се той за поздрав на момчето зад тезгяха, — ще вземем голяма, с пеперони и пикантен колбас и два пъти пепси.

— Разбрано. За тук или за вкъщи?

Етан огледа десетината масички и сепарета и отбеляза, че не е единственият, сетил се да отпразнува последния учебен ден с пица.

— Бягай да заемеш последното сепаре в дъното, Сет. За тук, Джъстин.

— Сядайте. Ей сега ще дойдат напитките.

Момчето стовари раничката на пейката и затакува с ръце по масата в унисон с шумното изпълнение от музикалния апарат. В дъното имаше и игрални апарати с видеоигри.

— Ще отида да избира нещо друго за слушане и да изиграя една игра — заяви Сет.

Етан посегна за портфейла си, но той поклати глава и възрази:

— Имам пари.

— Тази вечер не се брои. Купонът е заради теб.

Извади няколко банкноти и проследи как момчето се втурва да ги размени за жетони.

Младият мъж се настани в сепарето и се зачуди защо толкова хора смятат, че няколко часа, прекарани сред шум и глъчка, е връхът на забавлението.

Разпозна Лиз Крофорд и Младши, заедно с двете им момиченца в едно от сепаретата. Едното — това вероятно беше Стейси, реши той — говореше забързано, а останалите от семейството се превиваха от смях.

„Като едно цяло са — каза си. — Като остров. Вероятно това е семейството. Да знаеш, че съществува и винаги да имаш възможност да се завърнеш там. Това е най-важното, което е от значение.“

Обзелата го лека завист го изненада и го накара да се раздвижи неловко. Още преди години взе решение за себе си относно създаване на семейство и не му беше приятно да изпитва такъв копнеж по нещо, което никога нямаше да има.

— Етан, изглеждаш страшно ядосан.

Вдигна поглед, докато сервираха напитките на масата, и засече флиртаджийския поглед на Линда Брустър.

Тя беше красавица. Тесните черни джинси и черната тениска с дълбоко деколте плътно прилепваха към тялото ѝ. След като окончателно се разведе — преди една седмица — си бе направила удоволствието да отиде на маникюр и да си промени прическата. Прокара боядисаните в яркочервено нокти през накъдрените си руси коси и му се усмихна.

Отдавна му беше хвърлила око. В края на краищата се раздели с онзи никаквец Том Брустър преди повече от година и трябваше да помисли за бъдещето си. Етан Куин вероятно ще е страхотен в леглото.

Имаше инстинкт за тези неща. Едрите му ръце ще са настойчиви — в това не се съмняваше — и грижовни. Да, да.

А и го харесваше: леко грубоват и дръпнат. И с тази лека, сексапилна усмивка... Когато успееш да я изтръгнеш от него, ти иде да си оближеш устните в очакване. Беше доста затворен, но Линда знаеше какво се говори за тихите води.

Етан добре си даваше сметка какво се върти в главата ѝ. Постара се да не му проличи. Жени като Линда го плашеха до смърт.

— Здравей, Линда. Не знаех, че работиш тук.

Иначе кракът му нямаше да стъпи в пицарията.

— Просто помагам на татко за няколко седмици. — Беше останала без пукната пара, а баща ѝ — собственик на пицарията — заяви, че няма да допусне да цеди него или майка си за пари, ако не се хване за работа. — Не съм те виждала напоследък.

— Ами тук съм.

Искаше му се да се отдалечи. Парфюмът ѝ го караше да настръхне.

— Чувам, че с братята ти сте наели онази стара барака и строите яхти. Все се каня да намина да видя.

— Няма много за гледане.

Къде, по дяволите, беше Сет в момент, когато се нуждае от него? Колко време може да изкара с няколко проклети жетона?

— Независимо от това ми се ще да видя. — Прокара тънките си пръсти по ръката му, усети стегнатите мускули и с мъркащ глас прошепна: — Мога да се измъкна оттук за малко. Защо не отидем да ми покажеш какво представлява работилницата?

За миг престана да разсъждава. В края на краищата беше човешко същество. А тя прокарваше език по горната си устна с явното намерение да привлече вниманието му и да накара кръвта на всеки мъж да закипи. Не че се интересуваше, ни най-малко. Но отдавна жена не бе стенала под него. А имаше чувството, че Линда ще е шампион по стенене.

— Постигнах най-високия резултат. — Сет се настани в сепарето възбуден от победата и грабна пепси-колата. — Що се бави пицата? Умирам от глад.

Етан въздъхна облекчено.

— Ей сега ще дойде.

Независимо че прекъсването я ядоса, Линда се усмихна широко на Сет.

— Този трябва да е нова добавка. Как се казваш, момчето ми?

— Аз съм Сет. — Прецени я светкавично. Мацка. Беше ги виждал много през краткия си живот. — А ти коя си?

— Аз съм Линда. Стара приятелка на Етан. Баща ми е собственик на пицарията.

— Тогава защо не кажеш да донесат пицата по-бързо, преди да си умрем от старост тук?

— Сет! — Тази думичка и погледът на Етан накараха момчето да млъкне. — Баща ти продължава да прави най-хубавите пици в залива — продължи той с усмивка. — Непременно да му кажеш.

— Ще му кажа. А ти ми се обади, Етан. Вече съм свободна жена. Тя се отдалечи, а бедрата ѝ се поклащаха като метроном.

— Мирише като онзи щанд в търговския център, където продават всички ония щуротии за момичета. — Сет свъси вежди. Не я хареса, защото по нещо му напомняше на майка му. — Просто иска да се навре в панталоните ти.

— Млъквай, Сет.

— Вярно е — настоя той и сви рамене, но за щастие изостави темата, когато Линда се появи с пицата.

— Заповядайте — поднесе им я тя и се наведе малко повече от необходимото, в случай че Етан е пропуснал да види достатъчно от прелестите ѝ първия път.

Сет грабна парче и го ухапа, макар да знаеше, че пицата беше гореща.

— Хубава е — отсъди той с пълна уста, — но и тези, дето Грейс ги прави — и то почти от нищо — си ги бива. Дори са някак по-вкусни.

Етан само изсумтя. Самата мисъл за Грейс, след като в главата му се мярна — макар и неохотно — краткотрайна сексуална фантазия с Линда Брустър, го притесни.

— Да. Трябва да видим дали ще ни направи някой ден, когато дойде да изчисти и пооправи къщата — завърши момчето. — Тя идва утре, нали?

— Да. — Той взе парче, но установи, че вече няма апетит. — Предполагам.

— Дали ще се навие да ни направи една?

— Нали днес ядем пица?

— И к'во от това? — Сет за секунди изгълта първото парче. —

Така ще имаме възможност за сравнение. Добре е Грейс да си отвори заведение или нещо такова, та да не се налага да работи на толкова много места. Тя постоянно работи. Иска да купи къща.

— Така ли?

— Да. — Сет близна соса от пръста си. — Мъничка, но да е с градинка, за да има къде да си играе Обри, да си има кученце или други неща.

— Тя ли ти каза всичко това?

— Разбира се. Попитах я защо си съдира задника да чисти толкова много къщи и да работи в заведението на Снидли и тя ми каза, че го прави предимно заради това. И ако не изкара достатъчно, двете с Обри няма да си имат свое местенце, докато момиченцето не тръгне на детска градина. Сигурно и мъничка къща струва доста мангизи, а?

— Струва — отвърна Етан тихо. Припомни си колко доволен и горд се почувства, когато си купи своята къщурка на брега; какво бе означавало за него да види, че е успял. — А е нужно време, за да спестиш пари.

— Грейс иска да изплати къщата, преди Обри да тръгне на училище. А после щяла да започне да събира за колеж, така разправя. — Изсумтя и прецени, че ще се справи и с трето парче. — А Обри е още бебе. Има милион години, докато постъпи в колеж. Казах ѝ го — добави, защото изпитваше задоволство да съобщи, че двамата с Грейс разговарят. — Тя се засмя и каза, че само преди пет минути на Обри ѝ е поникнало първото зъбче. Не разбрах какво общо има.

— Имала е предвид, че децата растат бързо. — Тъй като апетитът му очевидно нямаше да се върне, Етан затвори капака на кутията и извади няколко банкноти. — Хайде да занесем останалото в работилницата. Утре сутрин не си на училище, да поработим още час-два.

Поработи повече от два часа. Веднъж захванал се, сякаш не можеше да спре. Така не си позволяваше да блуждае, да се чуди, да се притеснява.

Яхтата представляваше конкретна задача с определен срок. Тук знаеше точно какво трябва да прави, така както знаеше какво следва при лова на раци. В тази работа нямаше „може би“ или „ако“.

Етан продължи да работи дори след като Сет се сви върху старото одеяло и заспа. Шумът от инструментите очевидно не му пречеше, макар той да се чудеше как е възможно човек да спи, след като е погълнал почти цяла голяма пица.

Нощният хладен бриз мързеливо нахлуваше през отворените врати. Беше загасил радиото и сега се чуваше единствено плясъкът на водата.

Работеше бавно, внимателно, въпреки че съвсем ясно си представяше крайния резултат. Кам, разсъждаваше той, ще се справи с интериора. Него най-го биваше по довършителните дърводелски работи. Филип беше най-добър в грубата работа и къде-къде по-умел във физическия труд, отколкото си признаваше.

Етан пресметна, че при това темпо лодката ще е готова и пусната във водата до два месеца. Ще остави сметките на Филип: да пресметне процентите и да изчисли печалбата. Парите щяха да отидат за адвокати, за работилницата и за храна.

Защо Грейс никога не му бе споменавала, че иска да купи къща?

Намръщи се замислено и посегна да вземе един болт. Въпросът не беше ли прекалено сериозен, за да го обсъжда с десетгодишно момче? Но пък, трябваше да признае, Сет я беше попитал. А самият той само й заяви, че не бива да работи толкова много, но не попита защо го прави.

Редно беше тя да си оправи отношенията с баща си, мина му през ума. Ако за пет минути двамата забравят за упоритата си гордост, характерна за семейство Мънроу, сигурно ще се разберат. Добре, забременяла е — Етан не се съмняваше, че Джак Кейси се е възползвал от младото, наивно момиче, и би трябвало да го разстрелят — но с това вече бе свършено.

В неговото семейство никой никога не се сърдеше на другите. Караха се, естествено, а той и братята му дори често се бяха били помежду си, но след това всичко приключваше.

Вярно, неприятно му беше, когато Кам запраши за Европа, а Филип се премести в Балтимор. Стана толкова скоро след смъртта на

майка им, че още се чувстваше уязвим. Всичко се промени, преди да успее да мигне. Направо го беше яд.

Но дори и след това никога нямаше да обърне гръб на единия или другия, ако имаха нужда от него. Както не се съмняваше, че и те няма да му обърнат гръб.

Струваше му се най-глупавото и загубено нещо Грейс да не потърси помощ, а баща ѝ да не ѝ я предложи.

Хвърли поглед към големия кръгъл часовник на стената над входните врати. Идея на Филип, сети се усмихнат. Настояваше да отбелязват колко време са работили, но доколкото Етан знаеше, само Филип записваше изработените часове.

Сега беше почти един; значи Грейс ще приключи работа след около час. Няма да е зле да натовари Сет в камиона и да се отбие да пийне едно „При Снидли“. Колкото... да провери как са нещата.

Тъкмо се нагани да се надигне и чу момчето да простенва насън.

Значи пицата най-после си казва думата, реши Етан и поклати глава. Но същевременно му хрумна, че детството няма да е пълноценно, ако поне няколко пъти не те заболи стомахът от преяждане. Разкърши рамене и се приближи към спящото момче.

Наведе се, сложи ръка върху рамото на Сет и леко го разтърси.

Момчето скочи, замахвайки с юмрук.

Ударът се стовари в устата на Етан. Той изруга по-скоро от изненада, отколкото от внезапната силна болка. Парира втория удар и хвана Сет здраво за рамото.

— Задръж малко.

— Разкарай си ръцете от мен — извика той, озверял, отчаян и все още в лапите на съня. — Разкарай си шибаните ръце от мен!

Внезапно Етан проумя какво става. Досети се от израза в очите на Сет — истински ужас и необуздан гняв. Някога самият той изпитваше и двете едновременно, заедно с чувството за безпомощност.

Пусна раменете на момчето и прошепна:

— Сънуваше.

Сет продължаваше да стои със стиснати юмруци. Неусетно беше заспал. Спомняше си само как се сгушва и слуша как Етан работи. И в следващия миг се озова в една от онези тъмни стаи, където вони на застояло, на мръсотия и на човешка плът, а от съседната стая долитат прекалено силни и животински звуци.

И един от безликите мъже, доскоро обитавал леглото на майка му, е пропълзлял и е поставил ръцете си върху него.

Но се оказва, че го наблюдава Етан; търпеливо, с толкова мъдрост в сериозните очи. Стомахът на момчето се сви не само заради онова, което се бе случило досега, но и заради онова, което предстоеше Етан да узнае.

И понеже не намери думи, за да се извини, просто отново затвори очи.

Именно това наклони везните за младия мъж — предаването в ръцете на безпомощността, плъзгането към срама. Остави тази рана отворена, но сега явно все пак се налага да се занимае с нея.

— Не бива да се страхуваш от случилото се преди.

— Не се страхувам от нищо. — Сет рязко отвори очи. Гневът и горчивината в тях бе като на възрастен, но гласчето му потреперваше като на дете, каквото всъщност беше. — Не се страхувам от някакъв си глупав сън.

— Няма защо и да се срамуваш от миналото.

Именно защото ужасно се срамуваше, той скочи на крака. Ръцете отново бяха свити в юмруци, готови да удрят.

— От нищо не ме е срам. А и ти нищо не знаеш.

— Знам точно какво изпитваш. — Именно защото отговаряше на истината, мразеше необходимостта да говори по този въпрос. Но независимо от решителната стойка момчето трепереше и Етан осъзнаваше колко самотно се чувства. Оставаше му единствено да поговори. Така бе правилно да се постъпи. — Знам какви кошмари ме преследваха дълго след като тази част от живота ми приключи. — И продължават да се явяват от време на време, призна си, но прецени, че не е нужно да съобщава на момчето за вероятността цял живот да го спохождат и да се налага да се бори с тях. — Знам какво става с човек.

— Дрън-дрън. — Сълзите напиреха в очите на Сет, което го унизяваше още повече. — Нищо ми няма. Измъкнах се, не е ли така? Отървах се от нея, нали? И никога няма да се върна, каквото и да стане.

— Не, няма да се върнеш — увери го той. — Каквото и да стане.

— Не ми пука какво мислиш ти или някой друг за случилото се преди. И като се преструваш, че си наясно, няма да ме излъжеш да ти кажа неща за тогава.

— Няма нужда да казваш нищо. А на мен не ми се налага да се преструвам. — Вдигна шапката, паднала от удара на момчето, и разсеяно я нахлупи. Ала небрежното движение с нищо не намали напрежението, което изпитваше, нито отпусна стегнатия му на възел стомах. — Майка ми беше проститутка... Биологичната ми майка. И наркоманка с предпочитание към хероина. — Не откъсваше очи от Сет и се стараеше да говори безизразно. — Бях по-малък от теб, когато за пръв път ме продаде на мъж, който имаше слабост към момченца.

Дишането на Сет се учести и той отстъпи. „Не! — бе единственото, което му мина през ума. — Етан Куин е олицетворение на всичко силно, солидно и... нормално.“

— Лъжеш!

— Хората лъжат главно, за да се фукат или за да се измъкнат от някоя каша. Не става въпрос нито за едното, нито за другото. Какъв смисъл има да лъжа в момента?

Отново свали шапката — пак започна да го стяга. Един-два пъти прокара ръка през косата си.

— Продаваше ме на мъже, за да плаща за дозата си. Първия път се борих. Нищо не постигнах, но се борих. И втория път оказах съпротива, както и няколко пъти след това. После престанах, защото ако не се подчинявах, ставаше по-лошо.

Продължаваше да гледа момчето в очите. На яркото осветление те бяха тъмни и не така спокойни, както когато започна да му говори. Сет изпита болка в гърдите, преди да се сети отново да поеме въздух.

— Как издържаше?

— Престана да ми пука. — Етан сви рамене. — Престанах някак да съществувам, ако ме разбираш какво искам да кажа. Нямах към кого да се обърна за помощ... Или по-скоро нямах представа, че има такива хора. Тя доста често се местеше от място на място, за да не я издирят социалните работници.

Сет стискаше побелелите си устни. Прокара ръка по тях яростно и изрече:

— Никога не знаеш къде ще се събудиш сутрин.

— Точно така: никога не знаех.

Всички места обаче си приличаха. И всичките миришеха еднакво.

— Но си се измъкнал. Спасил си се.

— Да, измъкнах се. Една вечер, след като поредният мъж свърши и с двама ни, настъпи... известна бъркотия.

Письци, кръв, псувни. Болка.

— Не си спомням всичко съвсем ясно, но пристигнаха ченгетата. Вероятно съм бил доста зле, защото ме отведоха в болница и бързо се досетиха какво е станало. Попаднах в системата, но лекарката, която отговаряше за мен, се оказа Стела Куин.

— Те са те прибрали...

— Прибраха ме — и като изрече това, напрежението на Етан изчезна. — Не само промениха живота ми, а и го спасиха. После дълго време сънувах кошмари; от онези, от които те облива пот и едва дишаш, убеден, че пак си в ада. А и дори след като осъзнаеш, че не е така, още продължаваш да трепериш.

Сет избърса с юмрук сълзите, но вече не се срамуваше от тях.

— Аз винаги успявах да се спася. Понякога за малко да ме хванат, но винаги се измъквах. Никой от тях...

— Браво на теб.

— Но независимо от това исках да ги убия. Както и нея. Исках.

— Знам.

— Не ми се щеше да го казвам на никого. Рей май се досещаше и имам чувството, че и Кам знае. Не искам никой да си мисли, че... да ме погледне и да реши... — Не намираше думи да се изрази поради чувството за срам и стеснение, че някой ще го погледне и ще се досети какво е ставало или какво е могло да стане в онези мрачни смрадливи стаи. — Защо ми го разказа?

— Защото е важно да разбереш, че от това не си по-малко мъж.

Етан млъкна, знаейки, че Сет ще прецени дали да приеме истината, или не.

Срещу себе си Сет видя мъж: висок, силен, самоуверен, с мазоли по ръцете и спокойни очи. Една от тежестите, които смазваха душата му, се вдигна.

— Май си прав — усмихна се леко. — Имаш кръв на устните.

Етан прокара опакото на ръката си по устата; разбра, че са прекосили тънка граница.

— Добро кроше вадиш. Изненада ме. — Протегна ръка и разроши косите на Сет. Момчето продължи да му се усмихва. — Хайде да почистим — предложи Етан — и да се прибираме вкъщи.

ПЕТА ГЛАВА

Сутринта Грейс трябваше да свърши куп неща. Пусна първата пералня да се върти в седем и петнадесет, докато кафето завираше, а очите ѝ почти се затваряха. Поля цветята на верандата и върху перваза на кухненския прозорец, и широко се прозя.

Въздухът започна да се изпълва с аромата на кафе — това ѝ вдъхна надежда, че ще се справи. Изми чашите и чиниите, които Джули бе използвала предишната вечер, докато се грижеше за Обри. Затвори пакета с картофен чипс и го прибра в шкафа, избърса и трохите от плота, където момичето бе хапвало, докато е говорило по телефона.

Джули Кътър не бе почитателка на реда, но обожаваше Обри.

В седем и половина — Грейс успя да изпие само половин чаша кафе — Обри се събуди.

Точна като слънцето, помисли си, като се отпрати към спалнята до хола. Слънчево или дъждовно, делник или празник, биологичният часовник на Обри я будеше в седем и половина.

Грейс можеше да я остави да поседи в кошарката и да си допие кафето, но винаги с нетърпение очакваше този момент. Детето стоеше в кошарката — с разрошени от съня слънчеви къдрици, с поруменели бузки. Майка ѝ помнеше първия път, когато влезе и я завари изправена на потреперващите си крачета, а лицето ѝ сияеше от постигнатото и от изненада.

Сега вече стъпваше здраво. Вдигна единия крак, после другия, сякаш маршируваше. Засмя се високо, когато Грейс влезе в стаята.

— Мама, мама... Здравсти, мама.

— Здравей, бебчето ми. — Тя се наведе, за да получи първата прегръдка, и въздъхна. Съзнаваше каква късметлийка е. Изключено е на планетата да има дете с по-слънчева натура от нейното. — Как е моята Обри?

— Иска вълн!

— Не се и съмнявам. Имаш ли пиш?

— Има пиш — съгласи се тя и се закикоти, когато майка ѝ я взе от кошарката.

Скоро ще трябва да започне да я приучава на хигиенни навици, помисли си Грейс, докато проверяваше пеленката на Обри.

Измиха зъбките, сресаха косите в миниатюрната баня, която беше боядисала в зелено.

Последва ритуалът със закуската. Детето искаше студени овесени ядки с банан, но без мляко. Постави ръчичка върху купичката, когато Грейс се приготви да налее млякото, и решително поклати глава.

— Не, мамо. Моля чаша.

— Добре, ще налеем млякото в чаша. — Тя напълни една и я постави върху таблата на детския стол до купичката. — Хайде, яж сега, че днес имаме много работа.

— К'во ще правим?

— Чакай да видим. — Грейс си препече филийка, докато обмисляше задачите за деня. — Първо ще довършим прането, после обещахме на госпожа Уест да измием прозорците ѝ.

Работа поне за три часа, прецени.

— Трябва да отидем и на пазар.

Обри нададе радостно възклицание и уточни:

— Госпожица Луси.

— Да, ще видим госпожица Луси. — Детето много харесваше Луси Уилсън. Касиерката в супермаркета винаги я даряваше с усмивка и близалка. — После отиваме при семейство Куин.

— Сет!

По брадичката ѝ потече мляко.

— Е, скъпа, не знам със сигурност дали ще си е вкъщи днес. Може да е излязъл с Етан на лодката или да е отишъл с приятели.

— Сет — повтори Обри решително.

— Ще видим.

Грейс избърса разпиляното.

— Етан.

— Може би.

— Кучета.

— Фулиш със сигурност.

Целуна Обри по косиците и си позволи лукса да изпие втора чаша кафе.

В осем и петнадесет Грейс започна да мие прозорци. Обри седеше на тревата и разглеждаше книжка с животни. През няколко секунди се чуваше или измучаване като на крава, или изгрухтяване като на прасе.

Докато вниманието на детето се насочи към кубчетата, Грейс приключи с външната страна на прозорците отпред и отстрани; всичко вървеше по план. Щеше да успее да си спази графика, ако госпожа Уест не се бе появила с високи чаши изстуден чай и желание да си побъбрят.

— Не знам как да ти се отблагодаря, че вършиш това за мен, Грейс.

Госпожа Уест, жена с доста внуци, беше донесла и напитка за Обри в ярка пластмасова чаша с изрисувани патета.

— С удоволствие го правя, госпожо Уест.

— Заради артритата вече не успявам да се справя както някога. А обичам прозорците ми да блестят. — Усмихна се и лицето ѝ се покри с бръчки. — Ти наистина ги изчистваш до блясък. Внучката ми Лайла обеща да ги измие. Но, истината ти казвам, Грейс, много е разсеяна. Не знам какво ще излезе от нея.

Младата жена се засмя и започна следващия прозорец.

— Тя е само на петнадесет. Мислите ѝ са заети с момчета, дрехи и музика.

— Каж ми — прекъсна я госпожа Уест с енергично поклащане на главата, — защо на нейната възраст успях да изчистя, докато мигнеш, изкарвах пари и не прекъсвах нещо, докато не го свърша? — Намигна. — Едва тогава се замислях за момчетата. — Засмя се и се усмихна широко на Обри. — Много ти е хубаво момиченцето, Грейс.

— Слънцето на живота ми.

— И е добра. Лук, най-малкият син на моя Карли, не се задържа на едно място дори за две минути, непрекъснато е готов да направи някоя поразия. Миналата седмица го заварих да се катери по завесите в хола като котка. — Споменът я развесели. — Истинска напаст е.

— И Обри невинаги е послушна.

— Не ти вярвам. Не и с това ангелско лице. Скоро ще трябва да прогонваш момчетата със сопа. Хубава е като картина. Вече я видях да

държи едно момче за ръка.

Грейс разклати бутилката и хвърли бърз поглед да се увери, че момиченцето ѝ не е пораснало междувременно.

— Обри ли?

Госпожа Уест отново се засмя.

— Разхождаше се по кея с момчето на Куин — новото.

— О, със Сет. — Облекчението, което изпита, ѝ се стори така глупаво, че Грейс остави бутилката и вдигна чашата. — Обри има слабост към него.

— Много привлекателно момче. Съученици са с моя Мат. Той ми разказа как Сет се е справил с онзи побойник Робърт преди няколко седмици. Крайно време беше някой да го направи. Как са в семейство Куин?

Тъкмо заради този въпрос възрастната жена беше излязла да побъбрят, но тя умееше да подхване отдалеч разговора.

— Добре са.

Госпожа Уест въздъхна. Това момиче не беше от разговорливите.

— Кам се ожени за истинска красавица. Но с него няма да ѝ е лесно. Винаги е бил див.

— Според мен Анна ще се справи.

— Отидоха някъде в чужбина за медения си месец, нали?

— В Рим. Сет ми показа картичка от тях. Страшно е красиво.

— Никога не съм била в чужбина. — Това включваше и две трети от Съединените щати. — Скоро ли се прибират?

— След два дни.

— Хммм... Е, къщата безспорно се нуждае от жена. Направо не си представям как ще изглежда с четирима мъже. Вероятно ще мирише на мръсни чорапи като в гимнастически салон. А и не познавам мъж, който да се изпикава изцяло в тоалетната чиния.

Грейс се засмя и се върна при прозорците.

— Не са толкова ужасни. Истина е, че Кам поддържаше къщата доста прилично, преди да ме наемат. Но само Филип се сеца да си изпразни джобовете, преди да хвърли панталоните си в коша за пране.

— Ако това е най-лошото, значи не е толкова зле. Предполагам, че съпругата на Кам ще се заеме с къщата, когато се върнат.

Грейс стисна вестниците и сърцето ѝ прескочи.

— Аз... Тя е на цял работен ден в градчето Принсес Ан.

— Най-вероятно ще се заеме с къщата — повтори госпожа Уест. — Всяка жена обича да поддържа къщата си по свой начин. А и така ще е най-добре за момчето. Нямам представа какво е мислил Рей, когато го е прибрал. Вярно, добър човек беше, но след като Стела почина... Мъж на неговата възраст да прибере момче... Не че вярвам и думичка на онова, което чувам от време на време. Нанси Клеърмонт е най-ужасната. Устата ѝ не спира да мели.

Госпожа Уест направи пауза с надеждата Грейс да заговори. Но тя продължи намръщено да работи.

— Знаеш ли дали застрахователният инспектор ще идва пак?

— Не — отвърна Грейс тихо. — Не знам, но не очаквам да се появи.

— Не виждам какво ги интересува в застрахователната компания откъде идва момчето. Дори Рей да се е самоубил — не казвам, че го е направил — не могат да го докажат, нали? Защото... — направи театрална пауза, както винаги когато изтъкваше този аргумент — ... не са били там, нали?

Последното изрече победоносно, точно както го каза преди време и пред Нанси.

— Професор Куин не би се самоубил — пророни Грейс.

— Разбира се. — Но беше интересна тема за разговор. — А и момчето... — Млъкна и се ослуша. — Телефонът звъни — заяви и бързо се оттегли.

Грейс продължи да работи мълчаливо. Засрами се, че не се концентрира върху професор Куин, а мисли единствено за себе си и какво би могло да ѝ се случи.

Дали Анна наистина ще иска да се залови с къщата, когато се върне от Рим? Ще загуби ли работата си там и допълнителните пари, които изкарва? И най-лошото — ще се лиши ли от възможността да вижда Етан един-два пъти седмично? Да хапват заедно от време на време?

Придоба навика, дори започна да зависи от това да е част от живота му; макар и периферна част, даде си сметка тя. И колкото и патетично да звучеше, обожаваше да сгъва дрехите му, да оправя чаршафите на леглото му. Дори си позволяваше да фантазира, че понякога мисли за нея.

И това ли щеше да загуби, заедно с удоволствието да го вижда как се връща от лодката или как взима Обри на ръце, когато малката настоява за целувка, или как я поглежда и я дарява с усмивка?

Дали всичко това щеше да се превърне в спомени?

Дните ѝ ще минават един след друг и дори няма да съществуват тези моменти, които да очаква с нетърпение. А и нощем ще продължава да е сама.

Стисна клепачи, за да се пребори с обземащото я отчаяние. После, когато Обри я задърпа за крачола на шортите, отново ги отвори.

— Мама. Госпожица Луси?

— След малко, скъпа.

Изпита необходимост да вдигне Обри и силно да я притисне.

Стана почти един, преди Грейс да успее да прибере продуктите и да приготви обяд за детето. Закъсняваше само с половин час и разчиташе да се справи без особено усилие. Просто ще действа по-сръчно и ще мисли за работата си, а няма да се отдава на мечтите. Никакви мечти повече, повтори си тя строго, докато завързваше с предпазните колани Обри за седалката. Никакви глупости повече.

— Сет, Сет, Сет — припяваше детето, като се друсаше.

— Ще видим. — Майка ѝ седна зад волана, пъкна ключа в стартера и го завъртя. Чу се изстъргване. — О, не! Недей! Нямам време за това. — Леко паникьосана, завъртя ключа повторно и натисна педала на газта. Въздъхна облекчено: двигателят запали. — Така е по-добре — промърмори и подкара по късата алея към къщата. — Тръгваме, Обри.

— Тръгваме!

Пет минути по-късно, по средата на пътя между къщата ѝ и дома на семейство Куин, колата внезапно спря и изпод капака започна да излиза пара.

— По дяволите!

— По дяволите — повтори весело Обри.

Грейс притисна очи с ръце. Сигурно беше радиаторът. Миналия месец беше вентилаторът, а преди това — спирачките. Примирено отби от пътя, слезе и вдигна капака.

Закашля се от надигащата се пара и отстъпи. Опитва се да сподави обземащото я отчаяние. Дано повредата не е голяма. Да е само някой ремък. А ако не е — въздъхна дълбоко — ще трябва да реши дали е по-добре да вложи още пари в тази таратайка, или да обърка съвсем бюджета си, като купи нова таратайка.

Но и в двата случая нямаше какво да предприеме в момента.

Отвори вратата и отвърза Обри.

— Колата пак е болна, скъпа.

— О-о-о-о...

— Да. Ще я оставим тук.

— Самичка?

Загрижеността на дъщеря ѝ накара Грейс да се усмихне.

— Няма да е за дълго. Ще извикам монтьора да се погрижи за нея.

— И тя ще оздравее.

— Надявам се. А сега ще отидем пеша до къщата на Сет.

— Добре!

Очарована, Обри се затича.

След триста метра майка ѝ я носеше на ръце.

Но денят е хубав, напомни си Грейс, а и така ще има възможност да види повече неща. Огледа разцъфналите храсти и долови прекрасния аромат. Откъсна цвете и го подаде на Обри.

Докато заобиколят мочурището, което граничеше с градината на семейство Куин, ръцете ѝ заболяха. Спряха се да разгледат препичащата се на слънце костенурка и да дадат възможност на Обри да се посмее, когато животинчето прибираше главата си в черупката при всяко докосване.

— Можеш ли да повървиш малко, бебче?

— Уморена съм. — С умолителен поглед тя вдигна ръчички. —
Вземи ме.

— Добре. Хайде, ела. Почти стигнахме.

Времето за следобедния сън бе минало, прецени Грейс. Обри заспиваше веднага след като се наобядва. Спеше два часа и се събуждаше пълна с енергия.

Докато изкачваше стъпалата на верандата и влизаше в къщата, главичката на момиченцето вече тежеше върху рамото ѝ.

Сложи внимателно дъщеря си на дивана и се завтече горе, за да смени спалното бельо и да пусне пералнята. После позвъни на монтьора, който се грижеше за колата ѝ.

Отново се качи горе и смени спалното бельо. За да не се качва и слиза постоянно по стълбите, държеше препарати за чистене на всеки етаж. Захвана се с банята и не спря, докато всичко не заблестя.

Сега, каза си тя, за последен път, преди Кам и Анна да се върнат, всичко минава през ръцете ѝ. Но вече беше решила — докато вървеше, след като колата я изостави — че ще намери време да почисти отново в деня, когато ще се приберат.

Гордееше се със свършената работа. И всяка жена неминуемо ще забележи колко е подредено, колко са чисти ъглите, а и онези малки детайли, които говорят за изрядност. Жена като Анна, заета с работата си, ще разбере, че се нуждае от Грейс, нали?

Втурна се долу да провери дали Обри е добре, да измъкне дрехите от пералнята и да пусне втората партида.

Ще се погрижи в голямата спалня да има свежи цветя, когато младоженците се върнат. И ще извади от новите пешкири. Ще остави бележка на Филип да купи плодове и ще ги подреди в красивата купа на масата в кухнята.

Ще отдели време да лъсне пода, да изпере и да изглади завесите.

Окачаше дрехите на простора сръчно, но заниманието не ѝ доставяше удоволствие както обикновено. И въпреки това привичните действия я успокояваха. Всичко ще се оправи някак.

Усети, че залита; тръсна глава, за да я избистри. Умората я завладя внезапно, като удар в брадичката. Ако си даде труда да пресметне откога е на крак, ще установи, че вече са минали седем часа, а предишната нощ спа само пет. Ала онова, което пресметна, бе, че ѝ остават още дванадесет. А толкова се нуждаеше от кратък отдих.

Само десет минути, обеща си тя. И както правеше понякога в безкрайните дни, се излегна на тревата до простора и затвори очи. Десет минути ще ѝ дадат възможност да си възвърне силите и пак ще ѝ остане време да изтърка пода в кухнята, преди Обри да се събуди.

Етан се прибра с колата. Съкрати престоя в лодката и остави Джим и сина му да проверят останалите кошове. Сет запраши

нанякъде с Дани и Уил. Смяташе да обядва набързо и да прекара следващите няколко часа в работилницата. Искаше да завърши кабината, а защо не и да подхване покрива на салона? Колкото повече работа свърши, толкова по-бързо Кам ще се захване с довършителните работи по интериора.

Понамали, защото зърна колата на Грейс отстрани на пътя; после рязко спря. Надникна под капака и поклати глава. Чудото се движеше на честна дума, прецени той. Не е редно тя да кара такава бричка. Ами ако проклетата машина реши да спре точно когато се прибира посред нощ от заведението?

Огледа я по-внимателно и въздъхна. Радиаторът беше сдал напълно; ако тя възнамерява да го подмени, просто ще я убеди да не го прави.

Ще ѝ намери прилична кола на старо. Ще я оправи или ще помоли Кам, който разбира от двигатели. Няма да ѝ позволи да кара такава таратайка, при това с детето вътре. Сепна се и отстъпи назад. Не беше негова работа. Как да не е, по дяволите, ядоса се той разгневен. Нали са приятели? Има право да помогне на приятел в беда, особено ако приятелят има нужда да го наглеждат.

А Господ е свидетел — независимо дали Грейс го съзнава, или не — че тя има нужда да я наглеждат. Върна се при пикапа и подкара към къщи със свъсени вежди.

Готвеше се да затръшне вратата, но видя Обри заспала на дивана. Затвори вратата внимателно и тихо пристъпи към детето. Свитата в юмруче ръчичка лежеше на възглавницата до лицето. Не устоя и докосна малките, свършени пръстчета. Синята панделка, която привързваше къдриците, се бе разместила и от това момиченцето изглеждаше още по-сладко.

Щеше му се детето да се събуди, преди да излезе. Но сега трябва да открие майката и да обсъдят въпроса с колата.

Вдигна глава — прекалено бе тихо, за да е горе. Отиде в кухнята и видя остатъците от закуската. Значи още не е стигнала дотук. Но пералнята беше пусната, а на простора се вееха дрехи.

Прекрачи прага и я видя. И изпадна в паника. Дори не знаеше какво да мисли. Знаеше единствено, че тя лежи на тревата. Да не е болна или наранена, питаше се той, забързан към нея. На крачка от Грейс разбра, че не е в безсъзнание, а просто спи.

Свита, като дъщеря си вътре, със стисната в юмрук ръка близо до лицето. Дишаше дълбоко и равномерно. Отпусна се на подкосените си крака и приседна до нея, за да изчака сърцето му да нормализира ударите си.

Седеше заслушан в плющенето на дрехите на простора, в пляска на водата и в чуруликането на птиците. Чудеше се какво да предприеме.

Накрая въздъхна, наведе се и я взе на ръце. Тя се размърда, сгуши се в него и кръвта му се разгорещи прекалено, за да му е добре.

— Етан — пророни тя и си представи в просъница, че е легнал до нея на тревата. — Етан — повтори и прокара ръка по рамото му, от което съвсем го възбуди. — Етан — пророни трети път, но внезапно се сепна, дръпна се и се вторачи в него.

Очите ѝ, замъглени от съня, блестяха от смайване. Устните ѝ се свиха учудено. Руменина плъзна по страните ѝ.

— Какво става? Какво има? — попита тя недоумяваща и засрамена.

— Ще дремнеш малко. Би трябвало да проявяваш здрав разум като Обри и да не лежиш на слънцето.

Знаеше, че тонът му е груб, но нищо не можеше да направи. Желанието да я има го бе стиснало за гърлото.

— Аз само...

— Изплаши ме до смърт, когато те видях на тревата. Реших, че си припаднала.

— Изтегнах се уж за няколко минути. Обри спеше и... Обри. Трябва да проверя как е.

— Току-що я нагледах. Всичко е наред. Щеше да е по-разумно, ако беше полегнала до нея на дивана.

— Не съм дошла тук да спя.

— Но все пак спеше.

— Само за няколко минути.

— Нужни са ти повече от няколко минути.

— Не е вярно. Просто нещата се объркаха днес, а и се почувствах уморена.

Той почти се развесели. Спря в кухнята — продължаваше да я държи на ръце — погледна я и се усмихна.

— Почувства се уморена, така ли?

— Да. Просто трябваше да отдъхна малко. Пусни ме, Етан. Още не бе готов да го стори.

— Видях колата ти на пътя. Обадох се на Дейв и му казах. Ще отскочи да я види. И си дошла пеш с Обри на ръце.

— Не, шофьорът ми ни докара. Пусни ме, Етан. Усецаше, че е готова да избухне.

— Е, можеш да освободиш шофьора си до края на деня. Аз ще ви откарам вкъщи, когато Обри се събуди.

— Сама ще се прибера. Едва започнах с чистенето. Трябва да продължа.

— Няма да позволя да вървиш пеша километър и половина.

— Ще се обадя на Джули. Тя ще дойде да ни прибере. Ти самият си имаш работа. Аз... закъснявам с моята — изрече почти отчаяно. — Няма да успея да се справя с всичко, ако не ме пуснеш.

Той я притегли.

— Не си кой знае колко тежка.

Желанието ѝ се примеси с раздразнение.

— Ако искаш да кажеш, че съм кльоцава...

— Нищо подобно. Просто имаш дребни кости. — И хубава гладка плът, която ги покрива. Пусна я, преди да се самозабрави. — Няма защо да се занимаваш с къщата днес.

— Напротив. Работата ми е необходима. — Нервите ѝ бяха изопнати. Гледаше я така, че хем копнееше да се хвърли обратно в обятията му, хем да побегне през задната врата. Никога не бе изпитвала подобни противоречиви чувства; усецаше, че едва се владее. — Ще работя по-бързо, ако не си наоколо.

— Ще се разкарам веднага, щом се обадиш на Джули и се уверя, че е пристигнала да ви вземе.

Пресегна и махна пухчето от глухарче, полепнало по косата ѝ.

— Добре.

Извърна се и гневно започна да набира номера на Джули. Дали пък не е най-добре, мина ѝ налудничавата мисъл, ако Анна не я иска повече в къщата. Очевидно вече не може да е в компанията на Етан и десет минути, без напълно да се обърка емоционално. Продължи ли по този начин, неминуемо ще направи нещо, от което и двамата ще се почувстват неудобно.

ШЕСТА ГЛАВА

Етан нямаше нищо против да работи по яхтата нощем. Особено ако е сам. И без много настояване разреши на Сет и приятелите му да разпънат в задния двор палатка, където да спят през нощта. Така си осигури едновременно усамотение — нещо, което отдавна не бе имал — и време за работа, без да се налага постоянно да отговаря на въпроси или да слуша коментари.

Не че момчето не беше забавно. Всъщност той започна да се привързва към Сет. Първоначално го прие в живота си заради молбата на Рей. Ала привързаността и симпатията се появиха естествено и все повече се засилваха.

Което съвсем не означаваше, че хлапето не го изтощаваше с безкрайната си енергия.

Етан се залови с ръчна работа. Дори да се чувстваш бодър след полунощ, има вероятност да проявиш невнимание. Не желаше да рискува електрическите инструменти да му откъснат някой пръст. А и му действаше успокоително сред тишина да лъска дървените повърхности, докато им придаде завършен вид.

До края на седмицата ще подготвят всичко за съединяването на корпуса и Сет можеше да продължи с лъскането. Ако Кам се захване веднага с долната палуба, а момчето не мърмори толкова много, че се занимавало само с шлайфане и лакиране, през следващите петнадесетина дни ще свършат добра работа.

Погледна часовника — времето бе доста напреднало. Прибра инструментите и почисти.

В един без петнадесет паркира пред кръчмата. Не възнамеряваше да влиза, но и не можеше да позволи на Грейс да извърви три километра до дома си. Затова се настани удобно, запали лампичката и се зачете в „Улица Консервна“.

Вътре приемаха последните поръчки. Грейс би се зарадвала единствено ако Дейв ѝ бе казал, че колата ѝ се нуждае само от нов ремък.

Ала според „хубавата“ му новина се налагало да смени радиатора — нещо не много евтино; иначе трябвало да е щастлива, ако дори след ремонта колата изкара още пет хиляди километра.

По въпроса ще се тревожи по-късно, а сега е необходимо да се справи със случайно попадналия в Сейнт Кристофър особено настойчив клиент, който е напълно убеден, че тя е навита да прекара с него нощта.

— Наел съм стая в хотел — намигна ѝ той, докато му сервираше последното питие, — с огромно легло и двадесет и четири часово обслужване по стаите. Ще си направим славен купон, сладурче.

— Не съм по купоните, но все пак благодаря.

Той сграбчи ръката ѝ и така я придърпа, че за да не се озове в скута му, тя се опря на рамото му.

— Значи сега е шансът ти. — Тъмните му очи не се откъсваха от бюста ѝ. — Дългокраките блондинки са ми слабост. Отнасям се със специално внимание към тях.

Ужасен досадник, прецени Грейс, едва понасяйки миризмата на бира. Но тя се бе справяла и с по-тежки случаи.

— Както казах: благодаря, но възнамерявам да приключа смяната си и да се прибера.

— Нямам нищо против да отидем у вас.

— Господине...

— Боб. Наричай ме Боб, сладурче.

Дръпна се рязко, за да се освободи.

— Господине, оставете ме на мира. Предложението ви не ме интересува.

Разбира се, че я интересува, помисли си той и я дари с усмивка, която смяташе, че е неотразима. Та нали плати два бона да си направи зъбите!

— Тези, дето се правят на недостъпни, най ми допадат.

— Затваряме след петнадесет минути. Уредете си сметката.

— Добре, добре — усмихна се широко той и извади дебела защитана пачка банкноти. Обикновено обвиваше отвън

еднодоларовите банкноти с по някоя двадесетачка. — Сметни какво дължа, а после ще обсъдим бакшиша ти.

Понякога, даде си сметка Грейс, е най-добре да държиш устата си затворена. Иначе в момента сигурно би казала нещо толкова грубо, че щеше да си заслужи уволнението. Затова просто прибра празните чаши и ги отнесе до бара.

— Безпокои ли те, Грейс?

Тя се усмихна вяло на Стийв. Бяха останали само двамата. Другата сервитьорка си тръгна в полунощ: каза, че има мигрена, а и беше смъртнобледа. Грейс я отпрати, като я увери, че ще поеме масите ѝ.

— Просто един жалък досадник. Няма нищо страшно.

— Ако не си тръгне, докато затворим, ще изчакам да се настаниш в колата и да запрашиш към вас.

Тя кимна. Не бе споменала, че е без кола, защото знаеше, че Стийв ще поиска да я откара. Обаче той живееше на двадесет минути път оттук, и то в обратната посока. А вкъщи го чакаше бременната му съпруга.

Оправи и почисти масите; с облекчение забеляза, че натрапникът се кани да си върви. За сметката от осемнадесет долара и осемдесет и три цента остави банкнота от двадесет. Въпреки че през последните три часа ѝ отне почти цялото време и я изтормози до смърт, Грейс — вече капнала от умора — нямаше сили дори да се подразни от жалкия бакшиш.

Заведението се опразни. Тази вечер посетителите бяха предимно студенти, дошли да изпият по една-две бири и да се наприказват на воля. Откакто застъпи в седем, имаше клиенти за десетина маси. Бакшишите от тази смяна нямаше да допринесат особено за новата кола, която ще се наложи да купи.

В настъпилата тишина иззвъняването на телефона накара и двамата да подскочат. Грейс още се смееше на реакцията им, когато лицето на Стийв пребледня.

— Моли — едва успя да изрече той, след като скочи да вдигне слушалката. Продължи заеквайки: — Време ли е?

Грейс пристъпи към него, чудейки се дали е достатъчно силна да го подкрепи, ако му прилошее. Но той започна да кима енергично и тя неволно се усмихна широко.

— Добре. Ти позвъни на лекаря, чуваш ли? През колко време са... Господи! Тръгвам. Не мърдай. Нищо недей да правиш. Не се притеснявай. — Постави слушалката върху вилката и остана като замръзнал. — Тя... Моли... Съпругата ми...

— Да, известно ми е коя е Моли, понеже ходехме заедно на детска градина. — Грейс се засмя, а после обгърна лицето му с ръце — изглеждаше така мил и ужасен — и го целуна. — Тръгвай. И карай внимателно. Бебетата не се раждат веднага. Ще те изчакат.

— Ще имаме бебе — бавно изрече той. — Аз и Моли.

— Знам. Чудесно е. Предай й, че ще мина да видя нея и бебето. Но ако продължаваш да стоиш като залепен за пода, ще се наложи тя сама да се закара в болницата.

— Господи! Трябва да вървя. — Хукна към вратата и пътьом събори един стол. — Ключовете! Къде са ми ключовете?

— Ключовете за колата са в джоба ти. Ключовете за заведението са на стената зад бара. Аз ще затворя, татенце.

Той се спря, усмихна й се щастливо и изчезна с радостен възглас.

Все още усмихната, Грейс вдигна падналия стол и го захлупи върху масата.

Сети се за нощта, когато започнаха нейните контракции. О, колко изплашена и възбудена беше! Сама стигна с колата до болницата. До нея нямаше съпруг, който да се паникьоса; никой не седеше до леглото й, никой не държеше ръката й, никой не й повтаряше да диша дълбоко.

В един момент болката и самотата станаха нетърпими; тогава все пак позволи акушерката да позвъни на майка й. Майка й, естествено, дойде. Остана при нея, видя появата на Обри на бял свят, заедно плакаха и заедно се смяха. Всичко беше наред.

Баща й не се появи. Нито тогава, нито по-късно. Майка й направи опит да го извини, да заглади положението, но Грейс разбра, че няма да й прости. Дойдоха обаче други — Джени и родителите й, приятели, съседи.

Етан и професор Куин.

Донесоха й цветя — бели маргарити и розови рози. Изсуши и сложи по една в бебешкия албум на Обри.

Споменът я накара да се усмихне. Чу вратата да се отваря и с привидна строгост каза:

— Стийв, ако не тръгнеш веднага, тя... — Млъкна. Вече се беше обърнала и по-скоро раздражена, отколкото изплашена, уведоми решително влезлия мъж: — Затворено е.

— Знам, сладурче. Бях сигурен, че ще уредиш да поостанеш и да ме изчакаш.

— Не чакам вас. — Защо, по дяволите, не заключи след Стийв? — Казах, че е затворено. Вървете си.

— Щом искаш, нямам нищо против да си поиграем така. — Със залитащи стъпки се придвижи напред и се облегна на барплота. От месеци редовно правеше упражнения и се опиваше от добре очертаните си мускули. — Защо не приготвиш по едно и за двамата, та да има пред какво да обсъдим бакшиша ти.

Търпението ѝ се изчерпа.

— Вече ми дадохте бакшиш. Ако до десет секунди не излезете през онази врата, ще извикам полиция. Вместо да прекарате нощта в голямото хотелско легло, ще постоите в участъка.

— Аз пък съм намислил друго. — Сграбчи я за ръката и я притисна към стената. — Виждаш ли? И ти си намислила същото. Видях как ме гледаш. Цяла вечер чакам нещо да се случи.

Не можеше да вдигне крак, за да забие коляно в онова, което той с такава гордост притискаше към нея; не можеше да освободи ръцете си, за да го отблъсне. Усети как я обзема паника — заля я като гореща вълна, когато той пъкна ръка под полата ѝ.

Пригответи се да го ухапе, да се развика, да го заплное, но той се издигна във въздуха. Остана прилепена към стената и зяпнала Етан.

— Добре ли си?

Думите прозвучаха тихо, а тя кимна в отговор. Ала очите му искряха. Гневът и яростта, които видя в тях, я накараха да потрепери.

— Излез и ме изчакай в пикапа.

— Аз... Той...

Изпищя. По-късно щеше смутено да се сети за реакцията си, но в момента — при вида на мъжа, устремил се с приведена глава и стиснати юмруци към Етан — от стегнатото ѝ гърло се изтръгна единствено този звук.

Не откъсваше очи от двамата: видя как Етан се извърна, нанесе един удар с юмрук, после втори и отметна мъжа като муха. Наведе се, сграбчи го за ризата и го изправи на разтрепераните му крака.

— Ти не искаш да си тук. — Ледени, опасни нотки се долавяха в гласа му. — Ако след две минути те зърна наоколо, ще те убия.

Блъсна го и го повали на масата с едно-единствено извиване на китката, доколкото Грейс успя да забележи. После се обърна към нея. Гневът в очите му не бе изчезнал.

— Казах ти да ме изчакаш в пикапа.

— Трябва... — Притисна ръка към гърдите си, сякаш си помагаше да изрече думите ясно. Не видяха как мъжът се измъкна през вратата със залитащи стъпки. — Трябва да заключа. Снидли...

— Снидли да върви по дяволите. — Понеже тя явно нямаше да помръдне, той я сграбчи за ръката и я повлече навън. — Трябва да го наложат с камшици, задето оставя сама жена да заключава заведението нощем.

— Стийв... Той...

— Видях кучия му син да излита оттук, сякаш има бомба с часовников механизъм.

Етан щеше да си поговори надълго и нашироко и със Стийв. И то съвсем скоро, обеща си, изтиквайки Грейс в кабината.

— Моли се обади... Започнали са контракциите й. Аз му казах да си върви.

— Не се и съмнявам. Идиотка!

Изрече последното с такава ярост, че тя спря да трепери и се въздържа да му благодари. Той я спаси — само тази мисъл владееше съзнанието й. Като рицар от приказките. Но сега романтичната представа изчезна.

— Не съм никаква идиотка.

— Напротив.

Изкара пикапа от паркинга — чакълът под гумите се разхвърча, а Грейс се залепи за седалката. Рядко изпадаше в пристъпи на ярост, но затова пък бяха свирепи и не му минаваше, докато не се накрещи на воля.

— Идиот е онзи мъж, а аз просто си вършех работата.

— И за малко да те изнасят. Оня кучи син напъха ръка под полата ти.

Тя още усещаше как я опипва. Почувства, че й се повдига, и преглътна с усилие.

— Така е, но подобни неща не се случват „При Снидли“.

— Току-що се случи, и то „При Снидли“!

— Постоянните клиенти не са такива. Този не е оттук. Беше...

— Беше в заведението. — Етан сви по алеята към къщата ѝ, удари спирачки и рязко изключи двигателя. — Както и ти. Бършеше проклетия плот посред нощ, и то сама. И какво щеше да направиш, като приключиш? Да извървиш три километра пеша?

— Можех да позвъня на някого да ме прибере...

— ... но си прекалено горда, да го направиш — завърши той вместо нея. — Предпочиташ да извървиш разстоянието на тези глупави високи токчета, но не и да помолиш за услуга.

Носеше гуменки в сакчето, но прецени, че с нищо няма да помогне, ако го спомене. Сакчето, сети се тя, остана в незаклучената кръчма. Ще се наложи да се върне рано сутринта, да си прибере нещата и да заключи, преди шефът да се появи.

— Страшно ти благодаря за мнението ти относно моите провали, както и за лекцията. А също и че ме докара вкъщи.

Рязко отвори вратата, но Етан успя да я хване за ръката и да я притегли обратно.

— Къде, по дяволите, си тръгнала?

— Прибирам се. Ще си наквася упоритата глава и идиотския ум и си лягам.

— Още не съм приключил.

— Но аз приключих.

Отскубна се и скочи навън. Ако не беше с проклетите токчета вероятно щеше да успее. Но той застана пред нея и препречи пътя ѝ, преди да направи и три крачки.

— Нямам какво повече да кажа — заяви тя студено.

— Слава богу. Тогава ще ме изслушаш. Ако не се откажеш от работата си в заведението — което е редно да сториш — ще вземеш някои елементарни предпазни мерки. Надеждно превозно средство е първото.

— Не ми казвай какво трябва да правя!

— Млъкни!

Тя се подчини само защото онемя от смайване. Никога, откакто го познаваше, не го бе виждала такъв. На лунната светлина забеляза, че гневът в очите му не е намалял ни най-малко. По лицето му, като че ли издялано от камък, пробягваха сенки и го правеха остро, дори опасно.

— Ще се погрижим да си намериш кола, на която може да се разчита — продължи той със същия напрегнат тон. — И никога повече няма да затваряш заведението сама. Когато свърши смяната ти, искам някой да те съпровожда до колата и да изчака да тръгнеш.

— Това са глупости.

Той пристъпи напред. Не я докосна; дори не вдигна ръка, но тя неволно отстъпи. Сърцето ѝ започна да бие прекалено учестено.

— Глупаво е да си въобразяваш, че си в състояние да се справиш с всичко сама. Омръзна ми вече.

Тя заекна.

— Омръзнало ти е?

— Да, и затова имам намерение да го прекратя. Не мога да направя много относно решението ти да се съсипеш от работа, но мога да направя нещо за останалото. Ако ти не се погрижиш в заведението да си в безопасност, аз ще се захвана. Ще престанеш да предизвикваш съдбата.

— Да я предизвиквам? — Обзе я неописуем гняв; изненада се, че не избухна. — Не съм предизвиквала нищо! Онзи проклетник просто не искаше да чуе за отказ, независимо колко пъти му го повторих.

— Точно за това говоря.

— Представа нямаш за какво говориш — просъска тя разпалено. — Справих се с него и щях да се измъкна...

— Как точно?

Картината в съзнанието му се обагри в червено: виждаше я притисната към барплота, с широко отворени очи, изплашена; лицето ѝ — смъртнобледо, а очите ѝ излъчват ужас. Ако не се бе появил...

Представата какво можеше да се случи окончателно унищожи самоконтрола му.

— Как точно? — настоя той. Притисна я към себе си и продължи: — Хайде, покажи ми как точно.

Тя започна да се извива, да се дърпа. Пулсът ѝ се учести.

— Престани.

— Казваш му да спре и той ще те послуша, така ли? Особено като усети тялото ти до своето. — Така гъвкаво и прекрасно. — Знаел е, че няма какво да го спре и може да направи всичко.

Цялата пулсираше — сърцето, кръвта, главата.

— Нямаше... Щях да го спра.

— Спри мен тогава.

Говореше сериозно. Част от него копнееше тя да го спре; да каже, да направи нещо, за да преустанови тази лудост. Но устните му бяха върху нейните: груби и настойчиви, изпитващи необходимост да я погълнат.

Тя простена, устните ѝ откликнаха, разтвориха се в отговор на неговите и той си загуби ума.

Повлече я настрани, положи я на тревата и се намери отгоре ѝ. Силното му желание изригна и се превърна в безразсъдна алчност, в примитивна похот. Нахвърли се върху устните ѝ като изгладнял вълк.

Обзета от потребности, така отдавна потиснати, тя се притисна към него — мъчеше се едва ли не да се слее с него; тялото ѝ трепереше от наслада.

Това не беше Етан, когото познаваше; не беше Етан, за когото мечтаеше да я докосне. Нямаше никаква нежност, никаква предпазливост, ала тя бе готова да му се отдаде, да се наслади на преживяването, че я отнасят нанякъде.

Обгърна го с дългите си крайници, притисна се още по-близо и остави пръстите си да се заровят в косата му. И потрепери от сладостното усещане, че той е по-силен.

Докато се стараяше да отстрани оскъдното бюстие, той не се откъсваше от устните ѝ, от шията. Отчаяно се стремеше да докосне плътта ѝ, да я почувства.

Гърдите ѝ бяха малки и стегнати, а кожата — гладка. Сърцето ѝ биеше лудо.

Тя простена, замаяна от усещанията, които заляха тялото ѝ при допира на ръката му върху гърдите ѝ. Изпита слабост между краката.

И пророни името му.

Все едно, че го застреля. Гласът ѝ, неравномерното ѝ дишане, потреперването ѝ сякаш го зашлевиха и го върнаха в действителността.

Той се претърколи по гръб и се опита да нормализира дишането си, да възвърне разсъдъка си, почтеността си. Намираха се в нейната градина. Малката ѝ дъщеря спеше в къщата. Току-що той постъпи почти толкова осъдително, колкото и мъжа в кръчмата. Току-що едва не предаде доверието, приятелството, едва не се възползва от нейната уязвимост.

Именно заради този звяр у себе си даде клетва никога да не я докосва. А сега за малко да наруши обета си и да провали всичко.

— Съжалявам. — Жалка фраза, мина му през ума, но не намираще други думи. — За бога, Грейс, съжалявам!

Кръвта ѝ още кипеше; прекрасното и същевременно плашещо усещане, че го желае, я караше да простене. Раздвижи се, посегна и докосна лицето му.

— Етан...

— Нищо не ме извинява — продължи той забързано. Седеше така, че да ѝ попречи да го докосне, да го изкуши. — Ядосах се и не разсъждавах ясно.

— Ядосал си се... — Остана излегната на тревата, която изведнъж ѝ се стори студена. — Просто си бил ядосан...

— Да, но това не е извинение да те нараня.

— Не си ме наранил.

Още усещаше ръцете му върху тялото си; настойчиви, силни. И въпреки това не свързваше възприятието с болка.

Прецени, че вече се справя с положението. Сега ще може да я погледне, да я докосне. Вероятно тя се нуждае от това. Няма да си намери място, ако започне да се страхува от него.

— Последното нещо, което искам, е да те нараня. — Грижовно, като любещ родител, оправя дрехите ѝ. Тя не се отдръпна и той прокара ръка по разрошените ѝ коси. — Искам най-доброто за теб.

Тогавя — внезапно и рязко — отблъсна ръката му.

— Не се дръж с мен като с дете. Само преди минути се отнасяше към мен като с жена.

„Няма да е никак лесно“ — помисли си той мрачно.

— И сбърках.

— Значи и двамата сме сбъркали. — Надигна се и приглади дрехите си. — Не беше случайно, Етан, и ти много добре го разбра. Не се опитах да те спра, защото не исках да спреш. Само идеята беше твоя.

Озадачен и определено нервен, той възкликна:

— За бога, Грейс, та ние се въргнахме в предната ти градина!

— Не това те спря.

С тиха въздишка тя сви колене и ги обгърна с ръце. Жестът, така невинен, остро контрастираще с късата пола и мрежестите чорапи,

които възпламениха пареща топка в свития му стомах.

— Щеше да спреш, където и да се беше случило. Вероятно, защото се сети, че съм аз. Сега обаче ще ми е трудно да си мисля, че не ме желаш. Затова се налага да ми го кажеш, та нещата да станат пак каквито си бяха.

— Те трябва да са такива, каквито бяха.

— Това не е отговор, Етан. Съжалявам, че го изисквам, но имам право. — Беше жестоко, брутално да настоява, но тя още усещаше вкуса на устните му. — Ако не ме възприемаш по този начин и това беше само плод на яда ти и начин да ми дадеш урок, кажи ми го направо.

— Всичко се дължи на гнева ми.

Приемайки поредния удар за сърцето си, тя кимна.

— Е, добре. Даде резултат.

— Постъпката ми ме приравнява с кучия син от заведението.

— Аз не исках той да ме докосне.

Пое си дълбоко дъх, после бавно издиша.

Той не пророни дума. Не заговори, отбеляза тя, но се отдалечи. Всъщност не мръдна и на сантиметър, но се отдалечи.

— Благодарна съм ти, че намина тази вечер. — Понечи да се изправи. Той я изпревари и, скочил на крака, ѝ подаде ръка. Тя я пое, твърдо решила да не засрамва повече нито него, нито себе си. — Изплаших се и не знам дали щях да се справя сама. Ти си добър приятел, Етан. Ценя готовността ти да ми помагаш.

Пъхна ръце в джобовете — там щяха да са в безопасност.

— Говорих с Дейв за някоя кола за теб. Има предвид няколко прилични, макар и втора ръка.

Дори да изпищеше, пак нямаше да постигне нищо, затова тя се засмя.

— Не си губиш времето. Добре, утре ще поговоря с него. — Хвърли поглед към къщата, осветена от лампата на верандата. — Искаш ли да влезеш? Ще сложа лед на кокалчетата ти.

— Брадичката му беше мека като възглавница. Нищо ми няма. Трябва да лягаш.

— Да. — „Сама — мина ѝ през ума, — да се мятам и да се въртя в леглото. И да мечтая.“ — Ще намина в събота за няколко часа. Само да пооправя нещата, преди Кам и Анна да се приберат.

— Много мило от твоя страна. Ще сме ти благодарни.

— Е, лека нощ.

Тя се обърна и пое по тревата към къщата.

Той изчака. Искане само да се увери, че се е прибрала, каза си. Знаеше, че е лъжа; правеше го от страх. Нужно му беше разстояние между двамата, за да отговори на въпроса ѝ.

— Грейс?

Тя затвори за миг очи. Сега не искаше нищо друго, освен да се вмъкне в леглото и да се наплаче хубаво. Не си го беше позволявала от години. Все пак си наложи да се обърне:

— Да?

— Отнасям се към теб като с жена. — Видя, дори от разстояние, как очите ѝ се разшириха и потъмняха; леката усмивка изчезна от устните ѝ и тя го зяпна. — Не искам да е така. Повтарям си, че не бива. Но мисля за теб точно по този начин. Хайде, влизай — завърши той нежно.

— Етан...

— Влизай. Късно е.

Тя успя да отвори вратата, да влезе и да я затвори зад себе си. Бързо се залепи за прозореца и се загледа в гърба му, а после — в отдалечаващия се пикап.

Късно е, помисли си с трепет, който разпозна като зараждаща се надежда. Но може би не е прекалено късно.

СЕДМА ГЛАВА

— Благодаря ти, че ще ми помогнеш, мамо.

— Да ти помогна? — Карол Мънроу се наведе да завърже връзките на розовите гуменки на Обри. — Да отведе това сладкишче днес следобед у дома си е истинска радост. — Щипна детето по брадичката. — Ще си изкараме славно, нали, скъпа?

Обри се засмя — отлично знаеше какво я очаква.

— Играчки! Има играчки, бабо! Кукли.

— Точно така, а нищо чудно и да те чака някоя изненада.

Очите на момиченцето се разшириха и засияха. Пое си дълбоко дъх и пицейки възторжено, се свлече от стола и се втурна да тича из къщата.

— О, мамо. Нали не си й купила още някоя кукла. Не я глези.

— Не мога да се сдържа — увери я Карол и се подпря на коляното, за да стане. — Освен това разполагам с тази привилегия като баба.

Докато Обри тичаше нагоре-надолу, Карол огледа по-добре дъщеря си. Очевидно не си доспива, както обикновено, прецени тя, забелязала сенките под очите ѝ. И яде колкото врабче, макар да бе донесла от любимите маслени бисквити на Грейс, та дано натрупа малко плът по деликатните кости на дъщеря си.

Едно момиче, което още няма двадесет и три, е редно да се гримира поне малко, да си понакъдри косата и от време на време да си почива вечер, вместо да работи непрекъснато.

Понеже го бе повтаряла десетки пъти, без да ѝ обърнат внимание, този път опита по-различна тактика.

— Време е да спреш с тази вечерна работа, Грейси. Не ти се отразява добре.

— Нищо ми няма.

— Сериозната работа е нещо похвално; човек трябва да се труди, за да живее, но ако понякога не се забавлява, скоро ще повехне.

Тъй като ѝ беше омръзнало да слуша едно и също, Грейс прокара ръка по безупречно чистия плот.

— Харесва ми работата в заведението. Имам възможност да се срещам с хора, да разговарям с тях. — Пък дори и само да ги попита дали искат да поръчат още нещо. — А и заплащането си го бива.

— Ако не ти достигат пари...

— Имам. — Стисна зъби. Готова бе да мине през ада, преди да признае, че бюджетът ѝ е изтънял до крайност и изплащането на колата ще ѝ създаде трудности през следващите няколко месеца. — Допълнителните пари са добре дошли, а и ме бива като сервитьорка.

— Така е. Защо да не работиш в кафенето... през деня.

Грейс търпеливо изцеди парцала и го простря да съхне.

— Мамо, знаеш, че не е възможно. Татко не желае да работя за него.

— Никога не е казвал такова нещо. Освен това ни помагаш да обезкостяваме раците, когато не достига работна ръка.

— Помагам ви, и то с радост, когато съм в състояние — уточни Грейс, като се извърна. — Но и двете сме наясно, че не мога да постъпя на работа в кафенето.

Дъщеря ѝ бе упорита колкото две магарета, които теглят в различни посоки, помисли си Карол. В това отношение беше като баща си.

— Знаеш, че с малко старание би го умилостивила.

— Не искам да го умилостивявам. Той ясно показва какви са чувствата му към мен. Остави нещата както са, мамо — изпревари тя възражението на майка си. — Не ме карай да споря с теб, не ми се ще да те поставям в деликатно положение. Не е честно.

Карол вдигна безпомощно ръце. Обичаше и съпруга си, и дъщеря си. Но невинаги успяваше да ги разбере.

— Никой не е в състояние да разговаря с вас, когато на лицето ви се появи този израз. Просто не знам защо си хабя думите.

Дъщеря ѝ се усмихна.

— И аз. — Пристъпи, наведе се и целуна майка си по бузата. Грейс, висока близо метър и осемдесет, стърчеше поне с петнадесет сантиметра над Карол. — Благодаря ти, мамо.

Както винаги Карол омекна и прокара ръка през късите си къдрави коси — някога естествено руси като на дъщеря ѝ и на

внучката ѝ. Сега обаче подпомагаше природата с боя.

Страните ѝ, розови и закръглени, имаха изненадващо гладка кожа, като се има предвид колко обичаше да стои на слънце. Но пък полагаше грижи за лицето си. Вечер не си лягаше, без да си сложи крем.

Да си жена, според Карол Мънроу, не беше просто съдба. Беше преди всичко задължение. Гордееше се, защото независимо от предстоящия ѝ четиридесет и пети рожден ден продължаваше да прилича на порцеланова кукла, както твърдеше съпругът ѝ навремето.

По онова време я ухажваше и си даваше труда да е романтичен.

Напоследък обикновено забравяше подобни комплименти.

Но беше добър, помисли си тя. Грижеше се за семейството, беше верен съпруг и почтен в бизнеса. Тя знаеше къде е проблемът му — мекото му, лесно ранимо сърце. Грейс го нарани просто защото не се държа като идеалната дъщеря, както той очакваше.

Подобни мисли я занимаваха, докато помагаше на дъщеря си да съберат всичко необходимо за Обри. Според нея съвременните деца имаха нужда от прекалено много неща. Навремето тя хвърляше няколко пелени в торбата, грабваше Грейс и двете потегляха.

Сега нейното бебе си имаше свое бебе. Грейс е добра майка, призна тя, наблюдавайки усмихната как двете с Обри внимателно подбират точно коя плюшена играчка ще има привилегията да посети къщата на баба. Карол трябваше да признае, че Грейс е дори по-добра майка от нея. Малката слушаше, преценяваше, обмисляше. Вероятно така е по-правилно. Едно време тя често първо решаваше, а после изискваше. Грейс бе толкова послушно дете, че тя почти не се замисляше какви потребности таи в себе си.

И продължаваше да изпитва чувство на вина, защото знаеше мечтата ѝ да стане танцьорка. Вместо да го приеме сериозно, тя отмина желанието ѝ като детинска фантазия. Не помогна на дъщеря си в това отношение, не я окуражи, не ѝ повярва.

Уроците по балет бяха съвсем естествено занимание за момиченцето. Ако имаше син, щеше да се погрижи да спортува в младежката лига. „Е — помисли си тя, — тогава нещата се правеха така: за момчетата — балетни пантофки, за момчетата — бейзболни ръкавици. Защо трябва да е по-сложно?“

Ала Грейс се оказа по-сложна, призна Карол. А тя не го прозря. Или не бе искала да го прозре.

Осемнадесетгодишната Грейс, спестила пари от работата през лятото, искаше да отиде в Ню Йорк, за да учи балет; помоли я да ѝ помогне за разходите, а тя ѝ каза да не върши глупости.

Току-що завършилите гимназия млади момичета не хукваха за Ню Йорк, и то сами. Мечтите да станат балерини трябваше да се превърнат в мечти да станат булки и да облекат бели рокли.

Но Грейс, твърдо решена да се посвети на танца, се обърна към баща си — помоли го парите, заделени за колеж, да отидат за обучението ѝ в Ню Йорк.

Пит отказа, естествено. Вероятно малко грубичко, но само защото искаше всичко да е за добро. Просто проявяваше здрав разум, като се грижеше за своето малко момиченце. И Карол го подкрепи напълно. Тогава.

Но тя виждаше как дъщеря ѝ работи неуморно, как пести всеки цент, месец след месец, и разбра, че желанието ѝ да замине, е непоколебимо. Опита да склони съпруга си да я пусне.

Той не отстъпи. Нито пък Грейс.

И тогава, когато беше едва на деветнадесет, се появи Джек Кейси. И всичко приключи.

Не съжеляваше за появата на Обри на бял свят. Съжеляваше за друго: бременността, прибързаната женитба и още по-прибързания развод задълбочиха пропастта между баща и дъщеря.

„Станалото — каза си тя — не може да се промени.“ Хвана Обри за ръка, за да я отведе при колата.

— Сигурна ли си, че Дейв ти е намерил добра кола?

— Така твърди.

— Е, той знае. — Карол му се доверяваше, нищо че именно той нае Джек Кейси. — Нали ти казах да вземеш моята за известно време. Така ще можеш да изчакаш.

— И тази ще ми свърши работа. — Нямаше представа каква кола ѝ е избрал Дейв. — Ще оправим документите по покупката в понеделник и отново ще съм моторизирана.

Грейс завърза Обри с предпазните колани, настани се и изчака майка ѝ да подкара.

— Хайде! Хайде! Хайде! Бързо, бабо — настоя Обри и накара Карол да се изчерви.

Грейс вдигна изненадано вежди.

— Нали не си карала пак с превишена скорост?

— Познавам тези пътища като петте си пръста и никога не са ме глобявали.

— Защото ченгетата не успяват да те хванат — уточни дъщеря ѝ и се засмя.

— Кога се прибират младоженците? — попита Карол. Не просто се интересуваше, но и искаше да сменят темата.

— Тази вечер към осем. Искам да доопрavam къщата и да приготвя нещо за хапване, в случай че са гладни.

— Съпругата на Кам сигурно ще ти е благодарна. Каква красива булка беше. Никога не съм виждала по-прекрасна. Нямам представа откъде успя да си набави рокля, след като момчето едва ѝ остави време да си направи плановете.

— Сет каза, че е отскочила до Вашингтон, а воалът бил на баба ѝ.

— Великолепно. Навремето и аз запазих моя воал. Винаги съм си представяла колко хубаво ще ти стои...

Веднага съжали за думите си.

— Е, щеше да изглежда малко странно да се явя с него в кметството.

Карол въздъхна и отби в алеята към къщата на семейство Куин.

— Ще го сложиш следващия път.

— Никога вече няма да се омъжа. Не ме бива за тази работа. — Докато майка ѝ посрещна изявлението със зяпнала уста, Грейс бързо излезе от колата, наведе се и звучно целуна Обри. — Бъди послушно момиченце, чуваш ли, и не позволявай на баба да ти дава прекалено много сладко.

— Баба има шоколад.

— Да не мислиш, че не знам? Довиждане, бебче. Довиждане, мамо. Благодаря.

— Грейс... — Какво да каже? — Защо не ми позвъниш, когато приключиш тук? Ще дойда да те взема.

— Ще видим. Не я оставяй да те разиграва — добави и бързо изкачи стъпалата към верандата.

Беше разпределила времето си добре. Сега всички са в работилницата. Твърдо реши да не се притеснява от случилото се преди две вечери. Но все пак в момента се чувстваше притеснена, нуждаеше се от време, за да се успокои, преди отново да се срещне с Етан.

Къщата им винаги излъчваше топлина и гостоприемство. Грижите за нея я успокояваха. Имаше особена причина да работи тук днес следобед и се залови старателно да свърши каквото беше намислила. Анна ще се прибере в безупречно чиста и подредена къща, с ухание на цветя, повтаряше си тя, докато прокарваше парцала по пода, за да заблести.

Една жена не бива да се връща от медения си месец и да завари прах и мръсотия. А Господ е свидетел, че мъжете от семейство Куин бързо сътворяват и двете.

Нужна е тук, по дяволите. Всичко, което прави, го доказва.

Посвети повече от обичайното време за най-голямата спалня: внимателно подреди цветята, които изпроси от Айрини; поне десет пъти смени мястото на вазата. Накрая си каза, че Анна и без това ще я сложи там, където намери за добре. Вероятно ще размести и всичко останало. Сигурно направо ще подмени всичко, реши Грейс, докато гладеше изпраните пердета, така че да няма и най-малка гънчица.

Като градско чедо Анна едва ли ще остави старите мебели. Сигурно ще подмени всичко с кожа и стъкло, красивите вещи на доктор Куин ще заминат на тавана, за да направят място на странни скулптури и предмети.

Стисна зъби, докато окачаше пердетата и ги наместваше да стоят бухнали.

Ще покрие прекрасния дървен под с моден мокет и ще боядиса стените в ярки тонове, от които да те заболяят очите. На път към банята, където искаше да постави купичка с ранни розови пъпки, почувства колко неприязън е натрупала.

Всеки с капчица здрав разум би разбрал, че къщата се нуждае единствено от малко грижа, малко цвят тук-там. Ако тя имаше думата...

Спря и си даде сметка, че стои със скръстени ръце, а лицето ѝ, отразено в огледалото над мивката, изразява гняв.

— Грейс, какво не е наред с теб? — Поклати глава и се надсмя на себе си. — От една страна, никой не те пита, от друга — откъде си сигурна, че ще промени нещо?

Но има такава възможност — компромисно обобщи. А веднъж промениш ли нещо, вече нищо не е същото.

Не се ли получи точно така между нея и Етан? Нещо се промени и сега, изпълнена със страх и надежда, тръпнеше, че нещата няма да са вече същите.

Мисли за нея, припомни си тя и въздъхна, все така загледана в отражението си. И какво ли мисли? Не е красавица и не е сексапилна. От време на време привлича вниманието на мъжете — знаеше го — но никога не успява да го задържи.

Не е кой знае колко интелигентна, не умее да води разговори или да флиртува. Джак веднъж ѝ каза, че е олицетворение на стабилността. И дори убеди и двамата — за известно време — че именно това желае. Но стабилността не е качество, което привлича мъжете.

Ако скулите ѝ са по-високи или трапчинките — по-дълбоки... Или ако миглите ѝ са по-гъсти и по-тъмни...

Какво ли си мисли Етан, когато я погледне? Мечтаеше да има куража да го попита.

Взря се отново в лицето си — стори ѝ се, че е съвсем обикновено.

Но когато танцуваше, не беше обикновена. Чувстваше се красива и преди всичко грациозна — заслужаваше името си. Замечтано се понесе с танцова стъпка. Готова бе да се закълне, че тялото ѝ въздъхна от удоволствие. Носеше се с познато, заучено движение и приключи с бавен пирует.

— Етан! — изпищя тя преbledняла, като го съзря на прага.

— Не исках да те стресна, но не исках и да те прекъсна.

— О... — Засрамена грабна парцала. — Просто... довършвах тук.

— Винаги си танкувала прекрасно. — Верен на обещанието си да възстанови нещата помежду им, ѝ се усмихна приятелски. — Винаги ли танкуваш в банята, след като я изчистиш?

— Не го ли правят всички? — Постара се да му отвърне със същата усмивка, но усещаше, че страните ѝ продължават да пламтят.

— Смятах да свърша, преди да се приберете. Вероятно подовете са ми отнели повече време, отколкото очаквах.

— Добре изглеждат. Фулиш вече се плъзна по тях. Изненадан съм, че не си го чула.

— Мечтаех. Представях си... — Спря погледа си на него: мръсен, потен и изцапан с бог знае какво. — Да не би да се готвиш да се къпеш тук?

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Имах такива намерения.

— Не, не може.

Отстъпи пред решителността. Добре съзнаваше как мирише в момента. Това бе едната причина да отстъпи, но другата бе нейната свежест и привлекателност. Обеща си да не я докосва отново и този път възнамеряваше да удържи думата си.

— Защо не?

— Защото не разполагам с достатъчно време да почистя повторно след теб нито тук, нито банята долу. Тепърва трябва да изпържа пилето. Мисля да направя и картофена салата, за да ти спестя грижата да претопляш вечерята, когато Кам и Анна пристигнат. После ми остава кухнята. Етан, няма да имам никакво време.

— Виждали са ме да забърсвам банята, след като съм я използвал.

— Не е същото. Просто няма да я използваш.

Раздразнен, той свали шапката си и прокара ръка през косата.

— Е, това наистина ще се окаже проблем, защото тук има трима мъже, които мечтаят да отстранят няколко пласта мръсотия от себе си.

— Разполагате с цял залив пред вратата на къщата.

— Но...

— Заповядай. — Бръкна в шкафа под мивката и извади калъп сапун. По дяволите, няма да допусне да пипнат новите сапуни, които току-що остави в поставката. — Ще ви дам пешкири и чисти дрехи.

— Но...

— Хайде, Етан, върви и кажи на останалите какво съм наредила. — Напъха сапуна в ръцете му.

Той погледна намръщено към сапуна, после към нея.

— Да не мислиш, че ще ни гостува кралската фамилия? По дяволите, Грейс, няма да се съблека гол, за да се топна в залива.

— О, сякаш никога не си го правил.

— Не и пред жена.

— Един-два пъти съм виждала голи мъже, а и съм прекалено заета, за да правя снимки на теб и на братята ти. Етан, посветих по-голямата част от деня си да докарам къщата до блясък. Няма да позволя да я изцапате.

Възмутен, пъкна сапуна в джоба: да спориш с жена, която вече е решила нещо, е толкова неприятно и безсмислено, колкото и да удриш главата си в тухлена стена — така смяташе той.

— Ще взема проклетите пешкири.

— Не, не ти. Ръцете ти са мръсни. Аз ще ги донеса.

Мърморейки, той се спусна долу. Филип реагира на предстоящото къпане в залива с безразлично свиване на раменете. Сет го посрещна с истински възторг. Изхвърча навън, подвикна на кучетата да го последват и като хвърляше в движение обувки, чорапи, фланелки и панталони, запраши към кея.

— Сигурно никога повече няма да склони да се изкъпе като хората — отбеляза Филип, докато седеше, за да се събуе.

Етан остана прав. Не възнамеряваше да свали нищо от себе си, преди Грейс да донесе пешкирите и дрехите и да се прибере вътре.

— Какво правиш? — попита той, видял как брат му измъква през главата мръсната потна тениска.

— Свалям си тениската.

— Облечи се. Грейс ще се появи всеки момент.

Филип го стрелна с поглед, но щом установи, че брат му говори напълно сериозно, се засмя.

— Стегни се, Етан. Широкоплещестата ми мъжествена гръд едва ли ще я изкара от равновесие.

За доказателство той скочи и дари идващата през моравата Грейс с широка усмивка:

— Разбрах, че ще има пържено пиле — подметна той.

— Ей сега се залавям с него. — Тя подреди на кея пешкирите и дрехите на спретнати купчинки и се усмихна по посока на Сет и двете джапащи във водата кучета, защото си представи как са изплашили и риби, и птици на километър наоколо. — Явно им харесва разрешението.

— Защо не се топнеш с нас — предложи Филип и бе готов да се закълне, че чува как зъбите на Етан изскърцват. — Можеш да ми изтъркаш гърба.

Тя се засмя и се наведе да събере захвърлените дрехи.

— Отдавна не съм се къпала гола в залива, но колкото и примамливо да звучи, имам прекалено много работа в момента. Дайте ми и останалите дрехи, за да ги изпера, преди да тръгна.

— С удоволствие — съгласи се Филип.

Посегна да разкопчее колана, но усети как Етан го сръгва с лакът в ребрата, преди да се обади:

— Ще ги изпереш по-късно, ако си решила. Заминавай в къщата.

— Срамежлив е — подхвърли Филип и сви вежди. — За разлика от мен.

Младата жена отново се засмя, но тръгна към кухнята, за да ги остави сами.

— Не бива да се държиш така с нея — промърмори брат му.

— Така се държа от години — отвърна той и с удоволствие свали мръсните джинси.

— Сега е по-различно.

— Защо? — Накани се да свали копринените боксерки, но зърна изражението му. — Аха! Защо не ми каза?

— Какво да ти кажа?

Понеже Грейс влезе в къщата и не допускаше, че е залепила нос за прозореца, започна да сваля ризата си.

— Винаги ме е впечатлявал гласа ѝ.

— Ъ...

— Такъв гърлен — продължи да го дразни Филип, — нисък, плътен и сексапилен.

Етан стисна зъби и докато сваляше работните си ботуши, процеди:

— Не е нужно да слушаш толкова внимателно.

— Какво да правя? Имам отличен слух. И отлично зрение — добави, преценявайки разстоянието помежду им. — И доколкото виждам, всичко останало също ѝ е наред. Устните ѝ са изключително привлекателни, плътни, оформени. Изглеждат ми съблазнителни.

Дълбоко поемайки дъх, Етан свали джинсите си.

— Да ме ядосаш ли искаш?

— Опитвам се.

Етан се изправи и изпитателно изгледа брат си.

— Как да те метна във водата — с главата надолу или с краката?

Доволен, Филип се ухили.

— Точно същото се канех да те попитам.

Двамата се изгледаха за миг и се втурнаха един към друг; сборичкаха се под радостните възгласи на Сет, дърпайки се взаимно към водата, в която накрая цопнаха.

„Олеле! — помисли си Грейс, застанала до прозореца. — Олеле.“ Дори да е виждала по-впечатляващи мъже, не можеше да се сети кога. Уж възнамеряваше да хвърли само бегъл поглед. Наистина. Просто едно невинно надничане. Но когато Етан свали ризата...

Е, по дяволите, тя не е светица. И какво ще навреди, ако погледа?

Беше толкова привлекателен. Господи, да го усети отново в ръцете си за пет минути, и ще умре като щастлива жена. Защо пък да не стане! Той не е безразличен към нея, както винаги бе предполагала.

Нямаше нищо безразлично в начина, по който устните му се впиваха в нейните или ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ.

Побърза да се отдръпне от прозореца. Знаеше как да се справя с бушуващи в нея желаниа — впуска се в работа, докато преминат.

Но кой да я вини, че мисълта ѝ не е изцяло заета с пилето, което пържи?

Белеше картофите за салатата, а пилето още се пържеше, когато влезе Филип. На мястото на потния работник се появи изтънчен, привлекателен, небрежно-елегантен мъж. Намигна ѝ.

— Тук ухае божествено.

— Направих повечко, за да имате какво да хапнете утре на обяд. Хвърли, ако обичаш, мръсните дрехи в пералнята. Ще се погрижа за тях след минутка.

— Не знам какво бихме правили без теб.

Прехапа устни и се помоли останалите да са на същото мнение.

— Етан още ли е във водата?

— Не. Заедно със Сет чоплят нещо по лодката. — Филип отиде до хладилника и извади бутилка вино. — Къде е Обри днес?

— При майка ми. Току-що ми позвъни, искала да я задържи още малко. Някой ден сигурно ще се предам и ще позволя да пренощува при нея. — Погледна изненадано чашата студено вино, което ѝ подаваше. — О, благодаря. — Нищо не разбираше от вина, но отпи, защото така се очакваше да постъпи. Вдигна вежди. — Не прилича на онова, което сервират „При Снидли“.

— И аз така мисля. — Предположи, че домашното бяло вино „При Снидли“ едва ли се различава от конска пикня. — Как вървят нещата там?

— Чудесно.

Съсредоточи се върху пилето, като се питаше дали Етан е споменал за инцидента. Едва ли, прецени тя, понеже Филип не продължи да я разпитва. Отпусна се и го остави да я забавлява, докато работи.

Той умееше да разказва разни истории, да води лек, непринуден разговор. Беше интелигентен и преуспял, но никога не я накара да се почувства глупава. И по някакъв приятен начин я караше да се чувства малко по-женствена, отколкото преди да се появи в кухнята.

Затова, когато Етан влезе, Грейс се смееше. Филип седеше и отпиваше от виното, а тя довършваше приготвянето на вечерята.

— Преувеличаваш.

— Честна дума, така беше. — Той сложи ръка на сърцето си, за да покаже, че говори истината и се ухили на брат си. Надигна се, заобиколи масата, за да я целуне. — Благодаря ти, че ни храниш, скъпа. — После, подсвирквайки си, тръгна към вратата с думите: — Трябва да се обадя по телефона.

Все още развеселена, Грейс постави купата с картофена салата в хладилника.

— Всичко е готово. Можете да хапнете, когато огладнеете. Дрехите ви са в сушилнята. Не ги оставяйте там, след като се извърти, защото ще останат смачкани. — Докато говореше, се движеше из кухнята и подреждаше това-онова. — Бих ги сгънала, но закъснявам.

— Ще те откарам до вкъщи.

— Много ще съм ти благодарна. В понеделник ще взема колата, но дотогава...

Сви рамене и хвърли последен поглед, за да се увери, че нищо не е забравила.

— Как ще отидеш на работа? — попита Етан, вече в пикапа.

— Джули ще ме откара. А после Снидли лично ще ме отведе вкъщи. — Прочисти си гърлото. — Когато му казах какво се е случило, много се разстрои. Готвеше се да одере Стийв, но при дадените обстоятелства... Имат момченце, между другото. Кръстили са го Джеръми.

— Чух — лаконично отвърна младият мъж.

Тя предпазливо си пое дъх, преди да подхване:

— А за онова, което се случи след това, Етан...

— Имам да кажа нещо по въпроса — изговаряше внимателно и предпазливо всяка дума. — Не биваше да ти се ядосвам. Беше изплашена, а аз ти се развихах, вместо да се уверя, че си добре.

— Знаех, че не си ми сърдит истински. Просто...

— Трябва да се доизкажа — прекъсна я той, но изчака да свие по алеята към къщата ѝ. — Не трябваше да те докосвам и си обещах никога да не се повтори.

— Но аз исках да ме докосваш.

Макар тихо изречените думи да предизвикаха спазъм в стомаха му, той поклати глава.

— Няма да се повтори. Имам причини, Грейс. Основателни. Ти не знаеш и не би разбрала.

— Няма как да разбере, ако не ги споделиш.

Нямаше да ѝ каже нито какво е правил, нито какво са му правила. И от какво се страхува, че все още продължава да се таи в него и е готово да изскочи, ако не внимава.

— Това са лични причини. — Извърна се към нея, защото смяташе за редно да я гледа в лицето, когато ѝ казва: — Можех да те нараня и за малко не го сторих. Няма да се повтори.

— Не се страхувам от теб.

Посегна да го докосне, да го погали по бузата, но той улови ръката ѝ и я спря.

— Никога няма да стане нужда да го изпиташ. Държа на теб. — Стисна ръката ѝ и я пусна. — Винаги е било така.

— Вече не съм дете и няма да се счупя, ако ме докоснеш. Искам да ме докоснеш.

Устните ѝ са привлекателни, плътни, оформени, припомни си думите на Филип. А Етан вече знаеше и колко са вкусни.

— Знам и именно затова ще се опитаме да забравим станалото онази вечер.

— Няма да го забравя — прошепна тя и така го погледна с нежните си, пълни с копнеж очи, че възпламени кръвта му.

— Няма да се повтори. Затова стой настрана от мен известно време — изрече с отчаяние, докато се пресегна да отвори вратата от нейната страна. — Сериозно говоря, Грейс. Стой настрана от мен известно време. Имам си достатъчно грижи.

— Добре, Етан. — Няма да го моли. — Щом така искаш.

— Точно това искам.

Този път не я изчака да влезе в къщата, а потегли, щом тя слезе и затвори вратата.

За пръв път от много години се замисли сериозно дали да не се напие.

ОСМА ГЛАВА

Сет дебнеше кога ще пристигнат. Като извинение да се мотае в предния двор послужиха кучетата. Е, не беше съвсем неточно, помисли си той. Нали се опитваше да научи Фулиш не само да гони орфаната топка, но и да я носи обратно, както правеше Саймън. Проблемът беше, че Фулиш я връщаше, но после очакваше да се бори с него, за да я получи.

Не че Сет имаше нещо против. Разполагаше със запас от топки, пръчки и едно старо въже, което Етан му даде. Беше готов да ги мятат и да се бори за тях, докато кучетата са склонни да тичат. Кое то, по негова преценка, можеха да правят непрекъснато.

Но докато играеше с кучетата, се слушваше за приближаваща се кола.

Знаеше, че са на път за къщи, защото Кам им телефонира от самолета; най-върховното нещо според представите на Сет. Нямаше търпение да сподели с Дани и Уил как е разговарял с Кам, докато той е летял над Атлантическия океан.

Вече погледна в атласа — видя къде е разположена Италия и точно Рим. Прокара няколко пъти пръст напред-назад между Рим и залива Чесапийк и до източния бряг на Мериленд, където се намираще Сейнт Кристофър.

На моменти се опасяваше, че няма да се върнат. Представяше си как Кам се обажда и съобщава, че са решили да останат, защото той отново ще се посвети на състезанията.

Знаеше, че Кам е живял къде ли не и се е състезавал с яхти, коли и мотоциклети. Рей му разказа, а в кабинета имаше дебел албум, пълен с всевъзможни изрезки от вестници и списания за спечелените от Кам състезания. И с колко жени се е познавал.

Знаеше още, че Кам е спечелил важно състезание точно преди Рей да се блъсне с колата в телефонния стълб и да умре.

Филип най-после го откри в Монте Карло. Сет намери в атласа и Монте Карло и установи, че градът не е много по-голям от Сейнт

Кристофър. Там обаче имаше дворец, елегантни казина и дори принц.

Кам се завърна вкъщи, преди Рей да почине. На момчето му беше известно, че не възнамеряваше да остане дълго, но въпреки това остана. След като се посдърпаха нещо, Кам му съобщи, че няма да ходи никъде. Винаги са спорили и сега ще бъде същото.

Да, но всичко това се случи, преди Кам да се ожени и преди да се върне в Италия. Сет се тревожеше да не би младоженците да го забравят, а също и дадените обещания.

Но те се връщаха.

Не искаше да се досетят, че ги чака, че се вълнува от пристигането им. Не разбираше защо се чувства така. Отсъстваха само две седмици, а и Кам беше такъв досадник.

А сега и Анна ще живее вече тук; всички ще му натякват да внимава какво говори, защото в къщата има жена.

Малко се притесняваше, че Анна сигурно ще промени някои неща. Какво от това, че като социална служителка отговаря за него? Може да й писне да има хлапе в къщата. И разполага с власт да го отпрати.

Припомни си обаче колко готино и честно се държеше винаги с него; от момента, когато седнаха да говорят в училищния бюфет.

Но да работиш по даден случай е едно, а да живееш в една къща с обекта на случая е съвсем друго, нали?

А може би — просто може би — се е държала гот, защото й е било приятно и Кам да се навърта наоколо. Искала е да се омъжи за него. И сега нищо не налага да се държи по този начин. Защо например да не впише в някои от своите отчети, че е по-добре да го преместят някъде?

Е, ще си отваря очите и ще види. Все ще успее да избяга, ако нещата тръгнат на зло. Но от самата мисъл стомахът му се свиваше на топка, както никога досега.

Искаше да остане тук; да тича из двора и да мята пръчки на кучетата; да става от леглото още по тъмно, да закусва заедно с Етан и да ходят на лов за раци; да помага в работилницата или да се отбие при Дани и Уил.

Да яде истинска храна, когато е гладен, и да спи в легло, което не мирише на нечия пот.

Рей му обеща всичко това и макар Сет никога да не бе вярвал на никого, на него му повярва. Рей може и да му е баща, а може и да не е. Но той знаеше, че плати на Глория много пари. Сега вече мислеше за нея като за Глория, а не като за своя майка. Така поставяше по-голямо разстояние помежду им.

А сега Рей е мъртъв, но той накара синовете си да обещаят, че ще се грижат за него в къщата до водата. Според Сет идеята едва ли им е допаднала особено, но те обещаха. А той вече се убеди, че братята Куин държат на дадената дума.

Ако сега я нарушат, знаеше, че ще е наранен по-дълбоко от всякога.

Затова чакаше и щом чу колата, му премаля от вълнение и нерви.

Саймън изляя два пъти за поздрав, но Фулиш вдигна страхотна врява. Елегантната бяла кола зави по алеята и двете кучета се втурнаха натам с развети като знамена опашки. Сет натика изпотените си от притеснение ръце в джобовете и нехайно ги последва.

— Здравей — поздрави го Анна с лъчезарна усмивка.

Сет виждаше с какво е пленила Кам. Самият той няколко пъти тайничко рисува лицето ѝ. Много обичаше да рисува. Точното му око на художник оценяваше правилните ѝ черти, тъмните бадемови очи, гладката златиста кожа, пълните устни и екзотичните скули. Вятърът развяваше тъмните ѝ къдрици. Халката на ръката ѝ проблесна, докато слизаше от колата.

И го свари неподготвен за прегръдката, която последва.

— Какво великолепно посрещане!

Макар да се изненада и да му се щеше да поостане сгушен в нея, той се отдръпна.

— Ами... Просто си играех с кучетата. — Погледна към Кам. — Здравей.

— Здравсти, хлапе. — Строен, смугъл, с малко опасни пламъчета в очите, Кам се измъкна от колата. Усмивката му бе по-бърза от тази на Етан и по-остра от тази на Филип. — Тъкмо навреме да ми помогнеш за багажа.

— Е, добре. — Сет погледна към купчината багаж върху покрива на колата. — Вие не се помъкнахте натам с толкова много боклуци.

— Там понакупихме и малко италиански боклуци.

— Не можех да се спра — обади се Анна и се засмя. — Наложих да купим допълнителен куфар.

— Два — уточни Кам.

— Единият е съвсем малък, така че не се брои.

— Щом казваш. — Съпругът ѝ отвори багажника и измъкна обемист тъмнозелен куфар. — Предоставя ти се възможност да носиш онзи, дето не се брои.

— Още отсега впрягаш булката си на работа, така ли? — Филип се приближаваше към колата. — Аз ще го взема, Анна — предложи той и я целуна по начин, който накара Сет да погледне Кам многозначително.

— Пусни я, Фил — предложи Етан тихо. — Не ми се ще Кам да те убие, преди да влезе в къщата. Добре дошла — добави той, когато Анна се извърна да го дари със същата целувка, с каквато Фил я посрещна.

— Хубаво е да се прибереш у дома.

Както се оказва, малкото куфарче беше пълно с подаръци. Анна незабавно се зае да ги раздава. Сет гледеше футболната фланелка на сини и бели райета, която получи. Никой никога не му беше носил подарък, връщайки се от пътуване. Всъщност, ако се замисли, можеше да преброи на пръстите на едната ръка подаръците, които въобще някога бе получавал.

— В Европа страшно си падат по футбола — му каза тя. — Наричат го така, но не го играят като нас. — Бръкна по-дълбоко и измъкна книга с лъскави корици. — Надявам се това да ти хареса. Не е същото като да видиш оригиналите. От някои направо ти трепва сърцето, но ще добиеш известна представа.

Книгата, пълна с картини във всякаква големина, с разкошни цветове, просто заслепяваше очите. Книга с репродукции. Значи се е сетила, че обича да рисува, и е помислила за него.

— Бива си я — пророни той тихо, защото нямаше доверие на гласа си.

— Искаше да купи обувки на всички — обади се Кам. — Едва я спрях.

— Затова на себе си купих поне шест чифта.

— Мислех, че са четири.

— Шест — уточни тя с усмивка. — Успях да скрия два от теб. О, Филип, видях такива разкошни бутици. Идеше ми да заплача.

— Армани видя ли?

— О, да — увери го тя с въздишка, пълна с копнеж.

— Сега на мен ми иде да заплача.

— По-късно можете да си поплачете — намеси се Кам. — Умирам от глад.

— Грейс беше тук. — Сет изгаряше от нетърпение да пробва фланелката, но реши, че ще се изложи. — Изчисти всичко, накара ни да се измием в залива и изпържи пиле.

— Грейс е пържила пиле?

— Направи и картофена салата.

— Няма по-уютно място от дома — промърмори Кам и тръгна към кухнята.

Сет изчака няколко секунди и го последва с думите:

— Май и аз мога да изям още едно парче.

— Нареди се на опашка — отвърна Кам, докато вадеше купите от хладилника.

— В самолета не ви ли храниха?

— Онова беше за тогава, а това е за сега. — Той си напълни чиния с храна и се настани на плота.

Хлапетото е почерняло и изглежда здраво, отбеляза той. Все още е напрегнато, но вече бе загубило вида си на готов да побегне заек. Зачуди се дали Сет ще се изненада колкото него, ако узнае, че устатото хлапе всъщност му е липсвало.

— Е, как я карахте?

— Добре. Училището свърши. Помагам на Етан за яхтата. Но ми плаща мизерно.

— Анна ще иска да знае какво пише в бележника ти.

— Шестици — отвърна Сет с пълна уста и Кам почти се задави.

— По всичко?

— Да. К'во толкова?

— Адски ще ѝ хареса. Искаш ли да спечелиш още точки пред нея?

Сет сви рамене, докато се чудеше какво ли ще искат да направи, за да зарадва жената на къщата.

— Може би.

— Сложи футболната фланела. Почти половин час избира, докато се спре на тази. Ще натрупаш много точки, ако я облечеш още същата вечер, след като ти я е дала.

— Така ли? — Толкова ли е просто, помисли си Сет и се отпусна ухилен. — Тогава да взема да я нахлузя и направо да я втрещя.

— Фланелката явно му хареса — отбеляза Анна, докато прибираше внимателно съдържанието на един от куфарите. — А и албума... Много съм доволна, че го взехме.

— Да, харесаха му.

Според Кам можеше спокойно да се разопакова на следващия ден, дори — следващата седмица. Но пък му бе приятно да лежи и да я наблюдава — да наблюдава как съпругата му, помисли си той странно развълнуван — се суети из стаята.

— Не се скова, когато го прегърнах. Това е добър признак. И общуването му с Етан и Филип е по-непринудено и естествено, отколкото само преди две седмици. Чакаше с нетърпение да те види отново. От мен се чувства леко застрашен. Появявам се в момент, точно когато е свикнал как стават нещата тук. Затова изчаква и наблюдава какво ще последва. Но и това е добре. Означава, че възприема мястото за свой дом. Аз съм натрапникът.

— Вие, госпожице Спинели?

Тя извърна глава и стрелна вежди нагоре.

— Искаш да кажеш госпожо Куин.

— Защо не забравиш за работата си като социален служител до понеделник?

— Не мога. — Измъкна една от новите си обувки от кутията и почти измърка от удоволствие. — Социалният работник е твърде доволен от статуса на този конкретен случай. А госпожа Куин, новопоявилата се снаха, твърдо е решила да спечели доверието на Сет, а може би дори и чувствата му.

Готвеше се да прибере обувката и се зачуди колко време да изчака, преди да помоли Кам да преправи дрешника, че да побира повече. Знаеше точно какво иска, а той беше толкова сръчен. Обърна се към него. Наистина толкова неща умееше да прави...

— Дали да не довърша разопаковането утре?

Той бавно се усмихна.

— Най-добре.

— Изпитвам известна вина. Грейс е изчистила къщата безупречно.

— Защо не дойдеш насам? Заедно ще се опитаме да премахнем това чувство на вина.

— Защо не, наистина?

Хвърли обувката през рамо, засмя се и скочи върху него на леглото.

— Започва да се оформя.

Кам изучаваше яхтата. Беше едва седем, но вътрешният му часовник бе настроен на италианско време. Събуди се рано и не виждаше причина да позволи на братята си да проспят деня.

Братята Куин стояха под ярката светлина на крушките в работилницата и обмисляха предстоящата работа. Последвалият ги Сет също пъхна ръце в джобовете, разкрачи крака и загледа яхтата със сериозно изражение.

За пръв път от доста време четиримата щяха да работят заедно. Вълнението му беше голямо.

— Предлагам да започнем работа по каютата — обади се Етан.

— Според изчисленията на Филип ще са нужни четиристотин часа.

Кам изсумтя.

— Мога да я направя за по-малко.

— По-важно е да се направи както трябва — възрази Филип, — отколкото да се направи бързо.

— Мога да го направя бързо и както трябва. Клиентът ще пусне на вода тази кукличка, заредена с шампанско и хайвер, след по-малко от четиристотин часа.

Етан кимна. Кам бе намерил вече клиент, готов да си поръча спортна яхта за риболов, затова искрено се надяваше да стане така.

— Тогава да се захващаме за работа.

А и работата му помагаше да не мисли за неща, по които не биваше да се отплесва. Трябваше да се съсредоточи върху конкретни действия, особено ако му бяха мили ръцете. Етан внимателно завъртя

дървото, от което щеше да стругова мачтата. Предпазните наушници приглушаваха звука от мотора и гърмящото радио.

Предполагаше, че останалите разговарят от време на време. И че понякога се чува ругатня. Усещаше мириса на дърво, на катран и на епоксидна смола.

Преди години тримата заедно построиха рибарската му лодка. Не бе кой знае каква красавица, но се оказа здрава и бърза. Построиха и втора, защото имаше твърдото намерение да лови и миди — друг традиционен поминък за района. Сега миди почти не се намираха, а неговата лодка се присъедини към другите в залива, с които през лятото се разхождаха туристи.

По време на сезона я даваше под наем на брата на Джим, защото и двамата имаха полза и бе единственият практичен начин, по който да се постъпи. Но малко се смущаваше, че използват така хубавия плавателен съд. Както се смущаваше от мисълта, че други хора живеят и спят в неговата къща.

Но парите не бяха за подценяване. Смехът на Сет се чу през предпазните наушници и му напомни колко повече са необходими и важни те в момента.

Ръцете му изтръпнаха от работа и той изключи струга, за да си почине. Свали наушниците. Шумът нахлу в ушите му.

Чуваше как отекват ударите от чука на Кам, който работеше под палубата. Сет лакираше усилено, а Филип се занимаваше с неприятното покриване на повърхността с креозот.

Изпита известна гордост, като ги наблюдаваше и почти си представи баща си, застанал до него с широка усмивка на лицето.

— Истинска картинка — подхвърли Рей. — От онези, които майка ви и аз най-много обичахме да съхраняваме. За да ни останат като спомен, когато пораснете и поемете по своя път. Не ни се удаде напълно, защото тя първа си замина.

— Още ми липсва.

— Знам. Тя беше като лепилото, което ни държеше заедно всички. Но добре си свърши работата, Етан, защото още не сте се разделили.

— Мислех си, че ще умра, ако ви нямаше — тя, ти, останалите.

— Грещиш. — Рей постави ръка върху рамото му и поклати глава. — Винаги си бил силен. Измъкна се от ада не само благодарение

на нас, но и благодарение на онова, което представляваш ти. По-често трябва да си го повтаряш. Погледни как се справя Сет. Подхожда към нещата по-различно от теб, но притежава много от твоите качества. Привързал се е по-силно, отколкото би искал. Замисля се по-дълбоко, отколкото изглежда. И потребностите му са далеч по-големи, отколкото би признал дори пред себе си.

— Виждам и част от теб в него. — Етан си позволяваше да го сподели за пръв път. — Не знам как да се чувствам.

— Странно. А аз виждам частица от всеки от вас у него. — Потупа го по гърба. — Страхотна яхта се получава. Майка ви много щеше да се радва.

— Братята Куин градят така, че да не се посрамят — промърмори Етан.

— С кого говориш? — попита Сет.

Той премигна и разтърси глава.

— Какво? — Прокара ръка по челото си и отмести шапката. — Какво?

— Господи, как странно изглеждаш! — Момчето не свалеше очи от него. — Защо стоиш тук и си говориш сам?

— Аз... — „Заспах и сънувах ли“, учуди се той. — Мислех. Просто мислех на глас. — Изведнъж шумовете и миризмите наоколо нахлуха в главата му. — Трябва да изляза на въздух — промърмори и тръгна към задната врата.

— Странно — повтори Сет.

Понечи да каже нещо на Филип, но се разсея, защото Анна се появи при предните врати с огромна кошница.

— Има ли гладни?

— Да — увери я Сет, който никога не губеше апетит, и тръгна към нея. — Донесе ли пилето?

— Каквото е останало — отвърна тя. — И сандвичи с шунка, дебели като тухли. Хладилната чанта със студен чай е в колата. Защо не я донесеш?

— Моят герой — похвали го Филип и изтри ръце в джинсите, преди да поеме кошницата от Анна. — Хей, Кам! Тук има една фантастична жена, донесла е храна.

Ударите на чука престанаха мигновено. Секунди по-късно главата на Кам се подаде.

— Жената е моята и на мен се пада правото пръв да опитам храната.

— Има предостатъчно за всички. Грейс не е единствената, която успява да нахрани група изгладнели мъже, макар пърженото ѝ пиле да е като дар от бога.

— Чудесно го приготвя — съгласи се Филип. Остави кошницата върху импровизираната маса — парче шперплат, закрепено на две магаренца. — Редовно готвеше за Етан, докато ви нямаше. — Отхапа от сандвича с шунка. — Имам чувството, че нещо става там.

— Къде там? — попита Кам, ровейки из кошницата.

— Между Етан и Грейс.

— Сериозно?

— Тъхъ... — Първата хапка накара Филип да примижи от удоволствие. Може и да предпочиташе френска кухня, поднесена във фин порцелан, но беше в състояние да оцени и богат сандвич с шунка върху картонена чиния. — Благодарение на безпогрешните ми умения в наблюдението забелязах известни неща. Вторачва се в нея, когато не го гледа. Тя го наблюдава, когато не я гледа. А и дочух някои интересни клюки от Марша Тъгъл. Работи в заведението заедно с Грейс — поясни той на Анна. — Снидли слага охранителна сигнализация и вече забранява на сервитьорките да са сами при затваряне на заведението.

— Нещо случило ли се е? — попита младата жена.

— Да. — Хвърли поглед през рамо да се увери, че Сет не се е върнал. — Преди няколко вечери, след като затворили, някакъв долен тип се върнал. Грейс била сама. Нахвърлил ѝ се и, според Марша, се готвел да продължи нататък. Но така се случило, че Етан бил отвън. Интересно съвпадение, ако ме питате, когато става дума за нашето ранно лягащо си и ранно ставащо братле. Както и да е — нанесъл му няколко удара — завърши и отново се зае със сандвича.

Кам се замисли за стройната, фина Грейс. Замисли се и за Анна.

— Надявам се ударите да са били здрави и хубави.

— Уверявам ви, че онзи тип не си е тръгнал, подсвирквайки си. Разбира се, Етан нищо не ми каза: узнах го от Марша на пазара в петък вечер.

— Грейс пострадала ли е?

Анна прекалено добре знаеше какво е да си като в капан, да си безпомощен, да си изправен пред онова, което определени мъже са готови да сторят на жените. Или на децата.

— Не. Вероятно се е постреснала, но в това отношение прилича на Етан. И думичка не е споделила за станалото. Но вчера си хвърлях дълги мълчаливи погледи. И след като Етан я откара вкъщи, се върна бесен. — Филип се ухили, като се сети. — Което въобще не е типично за него. Взе си няколко бири и отиде на брега поне за час.

— Грейс и Етан. — Кам се замисли. — Подхождат си. — Забеляза, че Сет се връща, и смени темата: — Къде е Етан между другото?

— Излезе. — Момчето с облекчение остави хладилната чанта на пода и кимна към задната врата. — Имал нужда от въздух и май си е така, защото преди това стоеше и си говореше сам. — Спусна се към кошницата. — Приличаше на човек, който разговаря с призрак. Изглеждаше странно.

Кам усети как го полазват тръпки по гърба. Но продължи да се държи естествено и спокойно напълни чиния с храна.

— И аз май се нуждая от глътка въздух. Ще отида да му занеса сандвич.

Видя брат си, застанал в края на кея, да се взира във водата. Пред него се откриваше бреговата ивица на Сейнт Кристофър и хубавите му къщички от двете страни, но той гледаше право към хоризонта.

— Анна ни е донесла храна.

Замисленото изражение на Етан изчезна и той се обърна.

— Много мило от нейна страна. Извади късмет с нея, Кам.

— Съзнавам го. — Канеше се да направи нещо, което го изнервяше. Но нали в крайна сметка бе мъж, който обича да живее рисковано? — Още помня деня, когато я видях за пръв път. Светът ми беше крив. Току-що погребяхме татко и всичко, което исках, сякаш ми се изплъзваше. Същия ден хлапето ми създаде доста неприятности; ядосвах се, защото няма да се върна в Европа да се състезавам, а трябва да остана тук.

— С връщането си ти направи най-голяма жертва.

— Така ми се струваше тогава. Но после, докато оправях стъпалата на верандата, в двора се появи Анна Спинели. Тя ме поразил.

Тъй като храната стоеше пред него, а Кам очевидно имаше желание да говори, Етан взе чинията и приседна.

— С лице като нейното няма начин да не поразя някой мъж.

— Така е. Аз и без това не се чувствах на себе си. Само преди час сякаш бях говорил с татко, седнал на задната веранда.

Етан кимна.

— Винаги е харесвал именно това място.

— Не искам да кажа, че буквално седеше там. Но аз го виждах. Точно както те виждам теб сега.

Брат му бавно извърна глава и го погледна в очите.

— Видял си го да седи на задната веранда?

— И поговорих с него. И той ми говореше. — Кам сви рамене и се загледа към водата. — Затова реших, че халюцинирам. Вероятно от стреса, тревогите и гнева. Искях да му кажа някои неща, да му задам някои въпроси. Затова сметнах, че си въобразявам как той седи там. Но не е съвсем така.

Етан бавно се надигна.

— Как си го обясняваш?

— Беше наистина там и първия път, и после.

— После?

— Да. Последният път беше сутринта преди сватбата. Каза, че засега това е всичко, защото съм разбрал и прозрял каквото трябва. — Кам прокара ръка през лицето си. — Сякаш отново се разделих с него. Но този път ми беше някак по-лесно. Не получих отговор на всичките си въпроси, но поне знаех отговорите на най-важните. — Въздъхна, изпита известно облекчение и си взе картофче от чинията на Етан. — А сега ми кажи: как мислиш, дали съм луд, или разбираш за какво ти говоря.

Замислен, Етан раздели един от сандвичите на две и му подаде половината.

— Когато следваш водата, започваш да проумяваш, че има нещо повече в нещата от това да ги видиш и да ги докоснеш. Като сирените и водните чудовища. — Леко се усмихна. — Моряците знаят за тях, независимо дали са ги виждали или не. Не мисля, че си луд.

— А ще ми кажеш ли останалото?

— И аз имах сънища. Или поне смятах, че са сънища — поправи се той. — Но напоследък някои ми се явиха наяве. Вероятно и аз имам

въпроси, но се бавя да ги задам на някого. Приятно е да се чуе гласът му, да се види лицето му. Не разполагахме с достатъчно време да се сбогуваме, преди да почине.

— Може би това обяснява нещата донякъде. Но не съвсем.

— Не е. Но не знам какво още иска да направя.

— Сигурно ще се навърта наоколо, докато разбереш. — Кам отхапа от сандвича и почувства ужасно удовлетворение. — Е, какво мисли за яхтата?

— Вижда му се истинска красавица.

— Прав е.

Етан започна съсредоточено да разглежда сандвича си.

— Ще разкажеш ли на Фил за това?

— Не. Но нямам търпение кога и него ще го сполети. Колко залагаш на това, че ще се обърне към някой моден психоаналитик? Ще е някой с доста титли пред името и кабинет в представителната част на града, бас държа.

— Някоя — уточни Етан ухилен. — Ще иска да е привлекателна психоаналитична, щом ще ляга на диван. Хубав ден — добави той, изведнъж усетил топлия бриз и галещите лъчи на слънцето.

— Разполагаш с още десет минути да му се наслаждаваш — подхвърли Кам. — После отново се залавяш за работа.

— Да. Съпругата ти прави дяволски хубави сандвичи. — Наклони замислено глава. — Как мислиш, дали ще се справи с лъскане на дърво с гласпапир?

Кам си представи гледката и прецени, че му харесва.

— Хайде да отидем да се опитаме да я навием.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Анна се радваше, че ще разполага със следобедна. Обичаше професията си, хранеше добри чувства и уважение към колегите си. Вярваше безрезервно във функцията и целите на социалните служби. И изпитваше удовлетворението от съзнанието, че и тя дава своя принос.

Работата ѝ бе да помага на хората: на младата самотна майка, останала без подслон, на нежеланото дете, на възрастната двойка. Гореше от желание да допринесе те да намерят своя път. Знаеше какво е да се чувстваш изгубен, да си отчаян и какво означава някой да ти подаде ръка.

И понеже сериозно се зае да помогне на Сет Делаутер, потърси Кам. И нов начин на живот, нов дом, ново начало.

Понякога, мина ѝ през ума, постъпките ти се възнаграждават стократно.

Всичките ѝ някогашни мечти — дори неща, за което не подозираше, че мечтае — изпълваха прекрасната стара къща до водата. Бяла къща, нашарена със синьо. Люлеещи се столове на верандата, цветя в градината. Спомни си първия ден, когато я видя. Шофираше по същия този път, а радиото ѝ бе надуто докрай. Тогава, естествено, гюрукът на колата не беше смъкнат, тъй като не желаше вятърът да разроши косата ѝ. Предстоеше ѝ делово посещение.

Къщата я очарова: обикновена, но стабилна. Заобиколи двуетажната постройка и налетя на сърдит сексапилен мъж, който оправяше стъпалата на верандата; първоначално не прояви никаква склонност за съдействие.

След това вече нищо в живота ѝ не бе същото.

Слава богу!

А сега това е нейният дом, помисли си тя с доволна усмивка, докато караше по пътя през нивите. Нейната къща в провинцията, с градината, която ще обогати... А сърдитият, необщителен сексапилен мъж? И той е неин, и то много повече, отколкото си представяше.

Караше по пътя, без да се интересува дали вятърът ще разроши косата ѝ. Връщаше се у дома със свален гюрук и ведро настроение.

Чакаше я работа, но можеше да напише отчетите на портативния компютър вкъщи. Докато доматеният сос къкри на печката, помисли си тя. Ще вечерят спагети, за да напомни на Кам за медения им месец.

Не защото този период бе отминал, макар и да не се намираха в Рим. Зачуди се дали дивата, неудържима страст, която ги влечеше един към друг, ще отслабне.

И се надяваше, че няма.

Засмя се и зави по алеята към къщата. Почти блъсна хубавата си кола в задницата на стар, малко ръждясал автомобил. Изчака сърцето ѝ да се поуспокои и се запита на кого ли е колата. Определено не беше на Кам; той предпочиташе спортните, бързи модели. Съмнително е тази стара бричка да развива голяма скорост.

На Филип? Едва ли. Изисканият мъж дори не би допярл с подметката на италианските си обувки пода на подобно превозно средство.

Тогава на Етан? Също изглеждаше малко вероятно. Това не е нито пикап, нито джип — от други коли той не се интересуваше.

Ограбват ги, реши тя и сърцето и отново затуптя. Посред бял ден. Никой никога не заключва вратите, а съседите не виждат къщата, скрита зад дърветата и мочурището.

В момента някой ровеше вътре из вещите им. Присви очи и изскочи от колата. Няма да му се размине. Това вече бе нейният дом, по дяволите, нещата са нейни и ако някакъв окаян крадец си въобразява...

Спря, защото зърна голям розов заек върху седалката на автомобила. Крадец, който е довел и дете?!

Грейс, осъзна тя и въздъхна с облекчение. Явно е ден, в който Грейс Мънроу идва да чисти.

„Градско момиче! — надсмя си се тя. — Забрави градските си инстинкти. Сега си на друго място.“ Като се чувстваше малко неловко и глупаво, тя се върна при своята кола, извади дипломатическото куфарче и нарами торбата с продукти, купени по пътя.

Още от верандата дочу монотонното жужене на прахосмукачката и веселата песничка, придружаваща поредната телевизионна реклама. Хубави, домашни звуци, прецени Анна. И изпита задоволство, че не тя чисти с прахосмукачката в момента.

Щом се появи на вратата, Грейс се сепна. Очевидно смутена, отстъпи назад и с крак изключи машината.

— Съжалявам. Смятах, че ще приключа, преди някой да се прибере.

— Аз подраних. — Макар и с пълни ръце, Анна приклепна пред стола, където седеше Обри и съсредоточено оцветяваше в лилаво слона в блокчето. — Много е хубаво.

— Това е слон.

— Фантастичен слон. Най-красивият, който съм виждала.

И понеже нослето на детето просто го изискваше, тя бързо го целуна.

— Почти свършвам. — Грейс трепереше от нерви. Анна изглеждаше така професионално в деловия си костюм. А измъкналите се от кока кичури ѝ придаваха и... сексапил, заключи тя. — Горещ и в кухнята приключих. Не знам... Не бях сигурна какво предпочиташ, но приготвих суфле от картофи с шунка. Във фризера е.

— Чудесно. За довечера ще сготвя аз.

Надигна се и внимателно намести торбата. Понечи да си събуе обувките, но се спря. Не ѝ се стори подходящо да започне да разхвърля пред Грейс, която още довършваше чистенето.

Ще изчака за по-късно.

— Но утре — продължи тя — няма да успея да се измъкна порано и ще ми дойде добре дошло.

— Ами аз...

Грейс — изпотена и поизцапана — се почувства ужасно до Анна със свежата ѝ блуза и шития по поръчка костюм. А обувките ѝ, прецени тя, стараяйки се да не я гледа много открито, са толкова хубави, класически, кожата им изглежда толкова мека, че да спиш с тях.

Сви пръстите на краката си в износените бели гуменки.

— И прането е почти готово. В сушилнята е пълно с хавлиени кърпи. Не знаех къде ще искаш да наредиш нещата си, затова сгънах всичко и го подредих върху леглото.

— Много съм ти благодарна. След неколкоседмично отсъствие винаги има доста работа. — Анна изпита притеснение. Никога не бе имала домашна помощница и не знаеше как точно да се държи. — Ще прибера продуктите. Искаш ли нещо студено за пиене?

— Не, благодаря. Щом приключа, няма да ти преча повече.

Странно, помисли си Анна, досега Грейс никога не се бе държала така хладно или нервно. Наистина, не се познаваха много-много, но тя долавяше известна симпатия от нейна страна. При всички положения, реши, трябва да си изяснят отношенията.

— Бих искала да поговорим, ако имаш малко време.

— О... — Грейс прокара ръка по металната пръчка на прахосмукачката. — Разбира се. Обри, отивам в кухнята с госпожа Куин.

— И аз!

Детето скочи и се завтече напред. Докато майка му го догони, то вече бе на пода и съсредоточено сътворяваше лилав жираф.

— През последните няколко дни предпочита този цвят — отбеляза Грейс. Машинално отиде до хладилника и извади каната с лимонада, която бе приготвила. — Избира си един, докато изхаби боичката, и после го сменя.

Ръката ѝ застина върху чашата, която се канеше да извади от шкафа.

— О, извинявам се. Направих го по навик, без да се замисля.

Анна остави торбата.

— Кое?

— Да се разпореждам в кухнята ти и да се чувствам като у дома.

„Аха — даде си сметка Анна, — значи това е проблемът!“ Две жени, една къща. И двете изпитваха известна неловкост от положението. Извади едър домати от торбата и го огледа, преди да го постави на плота. Следващата година ще се опита да ги отглежда в градината.

— Знаеш ли какво ми хареса в тази къща от първия път, когато стъпих в кухнята? Мястото те предразполага да се чувстваш като у дома. Не бих искала да го променя.

Продължи да изпразва торбата, като внимателно поставяше зеленчуците на плота.

Грейс едва се сдържа да не отбележи, че Етан не обича гъби, когато другата жена извади торбичката и я постави до чушките.

— Това сега е твоя дом — пророни тя тихо. — Ще си го подредиш както искаш.

— Вярно е. И съм намислила някои промени. Имаш ли нещо против да ми налееш от лимонадата? Изглежда великолепа.

„Ето, започва се — помисли си Грейс. — Промените!“ Напълни две чаши и взе пластмасовата от плота, за да сипе и на Обри.

— Ето, скъпа, но внимавай да не я разлееш.

— Няма ли да ме попиташ какви точно промени? — учуди се Анна.

— Къщата не е моя и не ми е работа.

— Откога делим нещата на мое и твое? — подразни се Анна дотолкова, че накара Грейс да застане нащрек.

— Аз работя за вас... Поне засега.

— Ако си намислила да ми съобщиш, че ни напускаш, ще ми развалиш деня окончателно. Остана ли сама в тази къща с четиримата мъже, независимо колко са научени, върху мен ще легне деветдесет и пет процента от домакинството. Може би не от самото начало — продължи тя и започна да крачи напред-назад, — но накрая ще се стигне дотам. Без значение, че по цял ден съм на работа. Кам ненавижда домашната работа и ще направи всичко възможно да се измъкне. Етан е спретнат и подреден, но има навика да изчезва. А Сет е само на десет, което е достатъчно красноречиво само по себе си. Филип се мярка тук единствено през уикендите и ще ми излиза с довода, че не той е оставил неразборията. — Извърна се към Грейс: — Нали не си намислила да ме зарежеш?

— Стори ми се, спомена, че ще правиш промени и ще ме освободиш — отвърна Грейс.

— Мисля да направя нови възглавници и да претапицирам дивана — отвърна Анна нетърпеливо. — Но в никакъв случай не възнамерявам да загубя човека, на когото мога да разчитам. Мислиш ли, че не ми е ясно чия е заслугата след завръщането си да не заваря мивката затрупана с чинии, коша за пране — пълен и всичко — потънало в прах? Имам ли вид на идиотка?

— Не, аз... — Лека усмивка се появи върху устните на Грейс. — Толкова се старая с надеждата, че ще забележиш.

Анна въздъхна и предложи:

— Защо не седнем и не започнем отначало?

— Би било добре. Извинявам се.

— За какво?

— За всички неприятни неща, които си позволих да мисля за теб през последните няколко дни. — Сега вече се усмихна по-широко. — Забравих колко много те харесвам.

— Тук мъжете са повечко, Грейс, и определено се нуждая от помощта на някоя жена. Не знам точно как се прави това и понеже аз съм външният човек тук...

— Ти не си външен човек — прекъсна я тя шокирана. — Ти си съпругата на Кам.

— А ти си част от живота му, от живота на всички тях, и ги познаваш много по-отдавна. — Усмихна се. — Дай да се разберем веднъж завинаги: всичко, което правиш тук, ме устройва идеално. Благодарна съм ти, че ще го вършиш, за да имам възможност да се съсредоточа върху брака си, върху Сет и работата си. Ясно ли се изразих?

— Да.

— И тъй като инстинктът ми подсказва, че си добър човек и разбираш нещата, ще ти призная: ти си ми нужна много повече, отколкото аз на теб. И се оставям на милостта ти.

Звучният гърлен смях бе съпроводен с появата на трапчинките по бузите на Грейс.

— Струва ми, че няма нещо, с което да не можеш да се справиш.

— И така да е, но се кълна в Бога: не желая да се правя на жената чудо. Моля те, не ме оставяй сама с всички тези мъже.

Грейс прехапа устни за миг. После подхвана:

— Ако смяташ да претапицираш дивана в хола, ще са нужни нови завеси.

— Мислех си за копринени.

Двете се погледнаха възторжено и очевидно в пълно единомислие.

— Мамо! Имам пиш.

— О! — Грейс скочи и взе подскачащата Обри на ръце. — Ей сега ще се върнем.

Анна се засмя, стана, свали сакото си и се нареди да се заеме с приготвянето на соса. Обичаше да готви. Така се успокояваше и понеже знаеше, че ще спечели точки пред мъжете от семейство Куин, когато се приберат, реши да се забавлява.

Изпитваше задоволство, че успя да се сприятели с Грейс. Искаше да се възползва от предимствата на малките градчета — от съседите и добрите взаимоотношения с тях. Една от причините за неспокойството ѝ, докато живееше във Вашингтон, бе отчуждението между хората. По-късно, когато се премести в Принсес Ан, откри част от добросъседските отношения, на каквито беше свикнала, докато живееше при баба си и дядо си в Питсбърг.

А сега, помисли си тя, ѝ се удава възможност да се сприятели с жена, която ѝ допада и ѝ харесва.

Посрещна с усмивка Грейс и Обри:

— Чувала съм, че създаването на тоалетни навици е истински кошмар и за двете страни.

— Има си и добрите, и лошите страни. — Майката притисна дъщеря си, преди да я пусне. — Обри е толкова добро момиченце. Нали, скъпа?

— Не си намокрих гащичките! Ще получа пет цента за касичката!

Анна избухна в смях, а Грейс сви примирено рамене.

— И подкупите помагат.

— Напълно одобрявам метода ти.

— Време е да приключача.

— Бързаш ли?

— Не особено.

Грейс хвърли поглед към часовника. Етан няма да се появи поне още час по нейна преценка.

— Тогава защо не ми правиш компания, докато приготвям соса?

— Бих могла. — Не се сецаше откога не е седяла в кухня с друга жена. Спокойствието, което изпитваше, я накара да въздъхне. — След малко има предаване, което Обри обича да гледа. Да пусна ли телевизора? Ще довърша с прахосмукачката после.

— Чудесно — съгласи се Анна и пусна домати във врящата вода.

— Никога не съм правила сос за спагети — сподели Грейс, когато се върна. — Искам да кажа от пресни домати и така нататък.

— Отнема повече време, но си заслужава. Грейс, надявам се не ти е неприятно, но чух какво се е случило онази вечер в заведението, където работиш.

От изненада тя примигна и забрави да следи какви продукти слага Анна.

— Етан ли ти каза?

— Не. На него трябва да му теглиш думите от устата с ченгел. — Избърса ръце в престилката, с която се бе препасала. — Няма да си пъхам носа, но имам известен опит с жертви на сексуален тормоз. Разчитай на мен, ако желаеш да разговаряш по въпроса.

— Ако Етан не се бе появил... — Замълча, защото усети вътрешен хлад. — Е, както и да е — появи се, но аз трябваше да бъда по-предпазлива.

Анна си спомни тъмната нощ и как чакълът се забива в гърба ѝ, когато я блъснаха на земята.

— Грешка е да се самообвиняваш.

— О, не се обвинявам... Не по този начин. Не заслужавах онова, което се опита да ми стори. Не съм го насърчавала. Напротив, дадох му да разбере, че не ме интересува нито той, нито хотелската му стая или леглото му. Само трябваше да заключа, след като Стийв тръгна. Но не се сетих, проявих небрежност.

— Радвам се, че не си пострадала.

— Но имаше опасност. Трябва да съм по-бдителна. — Хвърли поглед към вратата, откъдето долиташе веселата музика и още повеселият смях на Обри. — Прекалено рисковано е и мога да загубя твърде много.

— Самотното майчинство не е лесно. Постоянно се сблъсквам с проблеми, които то предизвиква. Ти се справяш великолепно.

Сега вече не само се изненада, а направо се шокира. Никой никога не ѝ бе казвал, че се справя великолепно с нещо.

— Аз просто... го правя.

— Точно така. — Анна ѝ се усмихна. — Майка ми почина, когато бях на единадесет, но преди това ме отглеждаше сама. Когато се върна назад, преценявам, че се е справяла великолепно. Тя просто го е правила. Моля се да съм поне наполовина толкова добра, колкото вас двете, когато имам дете.

— Възнамерявате ли скоро да имате дете с Кам?

— Бива ме да планирам — отвърна със смях Анна. — Първо ще посветя известно време на брака ни, но после искам деца. — Погледна

през прозореца, където се виждаха разцъфналите ѝ цветя. — Тук е чудесно място да се отглеждат деца. Познаваше ли Рей и Стела Куин?

— О, да. Бяха прекрасни хора. Липсват ми.

— Ще ми се и аз да ги бях познавала.

— Щяха да те харесат.

— Мислиш ли?

— Щяха да те харесат за това, което си — увери я Грейс. — И затова, което правиш за семейството. Ти помогна те отново да се съберат. Според мен известно време всеки от тях се чувстваше някак изгубен... Особено след като доктор Куин почина. Вероятно им е било необходимо да поемат по своя път, точно както се оказа, че им е необходимо след това да се върнат.

— Етан остана.

— Той е пуснал корени тук. Чувства се като риба във вода. Но и той се остави известно време течението да го носи. Прекарваше прекалено много време сам в къщурката си до реката.

— Никога не съм я виждала.

— Закътана е — пророни Грейс. — Обича уединението си. Понякога в тиха вечер, докато бях бременна с Обри, го чувах да свири. Звучеше чудесно. Чудесно и самотно.

Сияещите от любов очи на Анна виждаха всичко безкрайно ясно.

— Откога си влюбена в него?

— Сякаш цял живот — прошепна тя и изведнъж се сепна. — Не исках да кажа това.

— Прекалено късно е вече. Каза ли си му го?

— Не. — Дори самата мисъл накара сърцето ѝ да се разтупти от паника. — Не бива да говоря за това. Няма да му е приятно. Ще се смути.

— Сигурно, но той сега не е тук, нали? — Развеселена и очарована, другата жена ѝ се усмихна лъчезарно. — Според мен е фантастично!

— Не е. Ужасно е. Направо ужасно. — Уплашено сложи ръка на устните си, за да преглътне напиралите сълзи. — Аз провалих всичко. Всичко. А сега той дори не иска да бъде наблизо.

— О, Грейс. — Изпълнена със съчувствие, Анна спря да реже зеленчуците. Прегърна я и я подбутна към стола. — Не ти вярвам.

— Но е истина. Каза ми да стоя настрана. — Чувстваше се унижена. — Извинявай. Не знам какво ми става. Никога не плача.

— Е, тогава е крайно време да нарушиш традицията. — Анна взе няколко книжни салфетки от кутията и ѝ ги подаде. — Давай. Ще видиш, че ще се почувстваш по-добре.

— Чувствам се така глупаво.

Сълзите ѝ рукнаха.

— Няма от какво да се чувстваш глупаво.

— Има, има... направих така, че вече дори не може да сме и приятели.

— И как се случи? — попита я предпазливо.

— Разкрих му чувствата си. Мислех си, че след онази нощ, когато ме целуна...

— Той те е целунал? — повтори Анна думите ѝ и веднага се почувства по-добре.

— Беше страшно ядосан. — Грейс закри лице с книжната кърпичка и започна да диша дълбоко, за да се овладее. — Случи се след инцидента в заведението. Познавам го цял живот, но никога не съм го виждала такъв. Щях да се изплаша, ако беше някой непознат. Отхвърли онзи мъж като чувал. И в очите му имаше израз, какъвто не бях виждала — различен и... — Въздъхна и продължи: — ... и вълнуващ. О, ужасно е да разсъждавам така!

— Шегуваш ли се? — Анна пресегна и стисна ръката ѝ. — Не съм присъствала там, но съм развълнувана.

Грейс се засмя през сълзи и избърса лицето си.

— Не знам какво ми стана, но той стоеше пред мен и ми викаше. Стегнах се и дори се скарахме, докато ме прибираше. Настояваше да зарежа работата си и твърдеше, че нямам и една мозъчна клетка в главата си.

— Типична мъжка реакция.

— Точно така. — Изведнъж, отново усетила гняв, тя кимна. — Беше толкова типично, а никога не съм очаквала подобно нещо от него. В следващия миг се въргаляхме в тревата.

— Нима! — възкликна Анна доволна и се ухили.

— Той ме целуваше и аз го целувах, и беше прекрасно. Цял живот съм мечтала за това и се оказа много по-хубаво, отколкото съм предполагала. В следващия миг той спря и заяви, че съжалява.

Събеседничката ѝ промърмори:

— О, Етан, идиот такъв!

— Отпрати ме да си вървя, но точно преди да вляза вкъщи, ми каза, че мисли за мен. Не искал, но го правел. Затова се надявах, че нещата ще се променят.

— Според мен те вече са се променили.

— Да, но не както се надявах. В деня на пристигането ви с Камбях тук, когато той се прибра. И ми се стори, че... Но той само ме откара обратно до вкъщи. Бил премислил всичко и никога вече нямало да ме докосне, а аз да се отдалеча от него за известно време. — Въздъхна примирено. — И това правя.

Анна изчака малко, после поклати глава.

— О, Грейс, глупачка такава! — Грейс се намръщи, но тя се наведе през масата. — Очевидно този мъж те желае безумно, а това го плаши до лудост. Имаш власт, защо не я използваш?

— Власт? Каква власт?

— Да спечелиш Етан Куин. Просто остани насаме с него и го съблазни.

Грейс изсумтя.

— Да го съблазня? Аз да съблазня Етан? Не мога да го направя.

— Защо не?

— Защото... — Трябваше да има някаква проста и логична причина. — Не знам. Май не ме бива.

— Бас държа, че те бива. А и аз ще ти помогна.

— Ще ми помогнеш?

— Точно така. — Анна се надигна, за да нагледа соса. — Кога е следващата ти свободна вечер?

— Утре.

— Прекрасно. Разполагаме с достатъчно време. Бих взела Обри да спи при нас, но ще бъде прекалено очевидно, по-добре е да сме поприкрити. Има ли на кого да я оставиш?

— Майка ми отдавна копнее да я оставя да пренощува у тях, но все не се решавам.

— Чудесно. Бебето в къщата може да те притесни. Ще измисля начин как да ти го изпратя.

Извърна се и погледна Грейс: овладяна, с класически черти и огромни тъжни очи. Несъмнено мъжът щеше да загуби.

— Добре е да си сложиш нещо семпло, но женствено — продължи да обмисля и потупа с пръст устните си. — Най-подходящи са пастелните тонове... Резедаво или бледорозово.

Младата жена усети, че ѝ се завива свят, и разтърка глава.

— Ей, чакай малко. Много бързаш.

— Все някой трябва да го стори. С това темпо двамата ще въздишате тайно един за друг, докато станете на шестдесет. Никакви бижута — добави. — И съвсем лек грим. Сложи си от обичайния парфюм. Свикнал е с него и няма да се стресне.

— Анна, няма значение какво ще облека, ако той не иска да дойде.

— Разбира се, че има. — Като жена, която имаше слабост към дрехите, тя остана изненадана. — Мъжете си мислят, че не забелязват как са облечени жените... освен ако не са почти без нищо. Но подсъзнателно го правят. А това създава атмосфера и настроение. — Стисна устни, добави още босилек към соса и извади машинката за пресоване на чесън. — Ще се опитам да го накарам да намине малко след залез. Запали няколко свещи, пусни музика. Мъжете от семейство Куин обичат музика.

— А какво да му кажа?

— Мога да ти съдействам само дотук, Грейс — отвърна тя сухо. — И бас държа, че ще измислиш, когато му дойде времето.

Другата жена съвсем не беше убедена и започна да хапе устни.

— Имам чувството, че се готвя да го измамя.

— А ти нямаш подобно желание, така ли?

Тя се засмя и се предаде.

— Имам розова рокля. Купих я за сватбата на Стийв преди две години.

Анна ѝ хвърли поглед през рамо.

— Как ти стои?

— Ами... — Грейс леко се усмихна. — Кумът на Стийв се лепна за мен още преди да са разрязали тортата.

— Изглежда подходяща.

— И въпреки това още не... — Млъкна, защото долови музиката във всекидневната. — Това е краят на предаването на Обри. Трябва да свърша там.

Стана бързо — паникьоса се да не би Етан да се върне, преди да си е тръгнала.

— Анна, благодарна съм ти за всичко, но според мен нищо няма да излезе. Той е много упорит.

— Тогава няма да му навреди, ако намине край къщата ти и те види в розова рокля, нали?

Грейс въздъхна.

— Кам някога излиза ли наглава с теб?

— От време на време, но не и когато съм в отлична форма.

Грейс се отправи към вратата — знаеше, че търпението на Обри да седи мирно и тихо се е изчерпало.

— Радвам се, че днес се върна по-рано.

Анна подпря дървената лъжица върху капака на тенджерата.

— И аз.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден към залез-слънце Грейс въобще не беше сигурна дали е толкова доволна. Усещаше нервите си като опънати струни. Стомахът ѝ не преставаше да се бунтува, а в слепоочието ѝ започна постоянна, пулсираща болка.

„Ще бъде идеално — помисли си, — ако Анна успее да уговори Етан да намине, а аз се превия и повърна в краката му. Ще бъде ужасно съблазнително.“

Не биваше изобщо да се съгласява на тази лудост, повтаряше си тя, докато за пореден път обхождаше къщурката. Анна го измисли така бързо, както бързо взимаше решения, и караше всички да действат така неусетно, че тя се увлече, преди да успее да прецени възможностите за провал.

Какво, за бога, щеше да му каже? Но той едва ли ще дойде, мина ѝ през ума и изпита едновременно облекчение и отчаяние. Той надали ще се появи и ще се окаже, че напразно е изпратила дъщеря си да спи на чуждо място.

Беше прекалено тихо. Хладният вечерен бриз си играеше с листата на дърветата. Ако Обри беше тук — където всъщност ѝ е мястото — сега щеше да ѝ чете приказка преди лягане. Обри щеше да седи сгъшена до нея на люлката на верандата. Обичлива и готова да заспи.

Когато се чу да въздиша, Грейс стисна устни и с решителна крачка се отправи към малката стереоуредба върху чамовия шкаф в хола. Избра няколко компактдиска от колекцията си — лукс, заради който не изпитваше вина — и остави къщата да се изпълни с тъжно романтичните звуци на Моцарт.

Приближи се до прозореца и се загледа в залязващото слънце. Меката светлина гаснеше бавно. Искаше ѝ се да се присмее на себе си — наивната Грейс Мънроу стои до прозореца в розова рокля и чака падаща звезда, за да нашепне желанието си.

Опря чело в стъклото, затвори очи и си напомни, че е прекалено възрастна, за да споделя желанията си с падащи звезди.

Анна реши, че се е справила отлично със заговора. Не отрони и думичка за намеренията си, независимо от отчаяното ѝ желание да разкаже всичко на Кам.

В крайна сметка той беше мъж. При това брат на Етан — още една причина да не му казва. Това беше работа за жени. Ето, успя и със задачата крадешком да наблюдава Етан да не се изплъзне нанякъде веднага след вечеря.

Идеята за сладоледа се оказа направо гениална. Купи два килограма на път за вкъщи и в момента и тримата ѝ мъже, както обичаше да мисли за тях, седяха на верандата и с наслада си хапваха.

Всичко е въпрос на правилно планиране и избор на точния момент, повтори си тя, потривайки доволно ръце, и излезе на верандата.

— Топла вечер се очертава. Трудно ми е да повярвам, че съвсем скоро ще стане юли.

Пристъпи към парапета, наведе се и огледа цветните си лехи. Добре вървят, отбеляза тя с чувство на заслужено задоволство.

— Чудех се дали да не си направим пикник в задния двор за Четвърти юли.

— Пускат фойерверки от кея — обади се Етан. — Всяка година, половин час след залез-слънце. Виждат се от верандата тук.

— Ще бъде идеално. Не намираш ли, Сет? Ще поканиш приятели и ще изпечем хамбургери.

— Гот ще е.

Вече бе изял една купичка сладолед и се чудеше как да получи втора.

— И музика. — Анна се помръдна толкова, колкото да допре коляното на съпруга си със своето. — Тримата ще посвирите. И без това го правите прекалено рядко. Ще направя списък. Вие ще ми подскажете кого да поканим... И да решим за храната. Храната! — Стори ѝ се, че отлично се престори на раздразнена, когато се отдели от парапета. — Как можах да забравя! Обещах на Грейс рецептата за лазаня в замяна на нейната за пърженото пиле.

Втурна се вътре да намери листчето, където старателно бе преписала рецептата — нещо, което правеше за пръв път през живота си — и отново забързано се върна навън с притеснена и извинителна усмивка.

— Етан, ще й занесеш ли това?

Той се вторачи в малкото бяло листче. Ако не седеше, щеше да пъхне ръце в джобовете.

— Какво?

— Обещах да й го дам още днес, а съвсем забравих. Бих отскочила аз, но имам да довърша един отчет. Умирам от нетърпение да се опитам да направя нейното пържено пиле — продължи забързано и натика листчето в ръката му, след което почти го извлече от стола.

— Малко е късно.

— О, още няма девет часът — „Не му давай възможност да размисли“ — напомни си тя. Придърпа го, за да побърза. — Ужасно ще съм ти благодарна. Напоследък съм толкова разсеяна. Извини ме, че не й я изпратих по-рано, и й напомни да ми каже какво се е получило. Благодаря ти, Етан — завърши и се надигна да го целуне по бузата. — Чудесно е да имам братя.

— Ами... — Пристъпяше от крак на крак озадачен и доста нещастен, но след като така поставяше въпроса и така му се усмихваше, не можеше да й откаже. — Ей сега ще се върна.

„Не мисля така“ — каза си Анна, но не се разсмя и му махна за сбогом. Щом пикапът потегли, потърка доволно ръце. Мисията бе изпълнена.

— Каква е тази история? — попита Кам и тя подскочи.

— За какво говориш?

Канеше се да мине край него и да се скрие в къщата, но той й препречи пътя.

— Много добре знаеш за какво говоря. — Заинтригуван, той наклони глава. Опитва се да изглежда невинна — прецени — но не й се удава. Прекалено много пламъчета играят в очите й. — Започнала си да си разменяш рецепти, така ли, Анна?

— И какво от това? — Сви рамене. — Много добра готвачка съм.

— Не го оспорвам, но не виждам причина да раздаваш рецепти по спешност, а ако толкова държеше тази да стигне до Грейс начаса, щеше да й я издиктуваш по телефона. Нещо, което не остави

възможност на Етан да ти изтъкне, защото беше прекалено заета да му правиш мили очи и да примигваш насреща му като някаква празноглавка.

— Празноглавка?

— Каквато определено не си — продължи той и бавно я притисна към парапета. — Въобще не си, а си умна, находчива и бързо съобразяваш. — Поставете ръцете си от двете й страни. — Точно такава си.

Реша да го приеме като комплимент.

— Благодаря ти, Камерън. А сега наистина трябва да приключи с отчета.

— Ъхъ... Та защо изпрати Етан така светкавично при Грейс?

Тя поклати глава и го погледна право в очите.

— Според мен интелигентен, находчив и съобразителен тип като теб би трябвало да се досети защо.

Той свъси вежди.

— Опитваш се да направиш така, че помежду им да стане нещо, така ли?

— Помежду им има нещо, но брат ти е по-бавен и от костенурка.

— Той е по-бавен от костенурка, но Етан е такъв. Не смяташ ли, че сами трябва да се справят с това.

— Нужни са им само пет минути насаме и именно това им осигурих. Освен това — обгърна врата му с ръце, — ние, неимоверно щастливите жени мечтаем всички около нас да са също така неимоверно щастливи.

— Да не мислиш, че ще се хвана на този номер?

Тя се усмихна, приближи се и целуна долната му устна.

— Точно така.

— Права си — промърмори той и я остави да го доубеди.

Цели пет минути Етан остана в пикапа. Рецепти? Най-тъпото нещо, което е чувал. Винаги е смятал Анна за разумен човек, а ето че го изпрати да занесе някаква си рецепта.

А още не е готов да види Грейс. Не че не е взел решение как ще се държи в бъдеще, но... дори рационалните мъже имат определени слабости.

И въпреки това не виждаше как би могъл да не изпълни задачата, особено след като вече е тук. Ще действа бързо. Тя вероятно слага детето да спи, затова няма да се бави.

Като обречен, бавно слезе от пикапа и пое към предната ѝ веранда. През мрежестата врата забеляза светлинките от свещи и неспокойно раздвижи крака. Чуваше се и музика.

В живота си не се бе чувствал толкова неловко, колкото в този момент, застанал на верандата на Грейс с рецепта в ръка, докато из топлата лятна нощ се носеха звуците на музика.

Почука на дървената рамка, но не прекалено силно, за да не събуди Обри. Дори му хрумна да пъхне листчето под вратата, но си даде сметка, че ще постъпи като страхливец.

А и Анна ще иска да знае защо не ѝ е донесъл инструкциите на Грейс за пърженото пиле.

Щом я зърна, съжали, че не постъпи като страхливец.

Тя се появи откъм кухнята в задната част на къщата. Малката постройка му напомняше за куклен дом. Тя трябваше да извърви съвсем късо разстояние, ала на него му се стори, че я наблюдава как се движи сред музиката и светлината часове наред.

Бледорозовата ѝ рокля с наредени дребни перлени копчета се спускаше до глезените и се увиваше около босите ѝ крака. Рядко я виждаше в рокля, но сега — поразен от вида ѝ, не се запита защо ли се е облякла така.

Мислеше единствено, че прилича на дълга, стройна роза, готова да разцъфти.

— Етан.

Ръката ѝ леко трепереше, докато посягаше да отвори мрежестата врата. Може би не ѝ трябва звезда, на която да нашепне желанието си. Защото той е тук, застанал съвсем близо, без да откъсва очи от нея.

— Аз... — Парфюмът ѝ, познат му така добре, сякаш обгръщаше мозъка му. — Анна изпраца... Помоли да ти донеса това.

Озадачена, Грейс пое листчето. При вида на рецептата прехапа устни, за да не избухне в смях. В очите ѝ играеха закачливи пламъчета, когато ги вдигна, за да срещне неговите.

— Много мило от нейна страна.

— Ти приготви ли нейната?

— Нейната какво?

— Онази, която тя иска... За пилето.

— О, да. В кухнята е. Влез, докато я взема. — „Какво пиле!“ — чудеше се тя, замаяна от потискания смях, който донякъде се дължеше и на лека истерия. — Яхнията, нали?

— Не. — Талията ѝ е толкова тънка, мина му през ума. И стъпалата ѝ са така тесни. — Пърженото.

— Да, вярно. Толкова съм разсеяна напоследък.

— Изглежда е масово явление — промърмори той. Реши, че е безопасно да гледа някъде другаде, а не към нея. Забеляза двете дебели бели свещи на плота. — Бушон ли ти е изгорял?

— Моля?

— Какво му е на осветлението?

— Нищо. — Усети, че страните ѝ пламват. Нямаше записана никаква рецепта за пържено пиле. Защо да има. Просто правиш едно и също всеки път. — Понякога обичам светлината на свещите. Струва ми се подходяща за музиката.

Той само изсумтя; искаше му се тя да побърза, за да се измъкне час по-скоро.

— Сложи ли Обри вече да легне?

— Ще спи при майка.

Очите му, заети да изучават съсредоточено тавана, се насочиха към нея.

— Не е ли тук?

— Не. За пръв път няма да ноцува вкъщи. Вече им звънях два пъти. — Усмихна се леко и пръстите ѝ се насочиха към най-горното копче на роклята, от което дишането на Етан се затрудни. — Къщата ми се струва така различна без нея.

Опасна, бе думата, която той би използвал. Кокетната кукленска къщурка изведнъж му се стори опасна като минирано поле. Нямаше никакво невинно малко момиченце, спящо в съседната стая. Бяха сами, лееше се музика и се стелеше меката светлина от свещите.

Грейс бе облечена в бледорозова рокля, а малките бели копченца го изкушаваха да ги разкопчее едно по едно, едно по едно...

— Радвам се, че намина. — Събирайки кураж, тя пристъпи напред и се опита да си напомни, че разполага с власт. — Чувствах се малко самотна.

Той отстъпи.

— Обещах веднага да се върна.

— Защо не останеш за кафе... или нещо?

Кафе ли?

— Мисля, че не...

— Етан, не мога да не се изпречвам на пътя ти, както ме помоли. Сейнт Кристофър е прекалено малко градче, а пътищата ни непрекъснато се пресичат. А и не желая. Не искам да не ти се изпречвам на пътя, Етан.

— Казах, че си имам причини. — И ще се сети какви са, ако тя престане да го гледа с тези огромни зелени очи. — Просто искам да те предпазя, Грейс.

— Няма нужда да ме предпазваш. И двамата сме възрастни хора. И двамата сме сами. — Приближи се. Усети одеколона му, но долавяше и мирис на вода. — Не искам да съм сама тази вечер.

Той отново отстъпи. Ако не я познаваше по-добре, щеше да каже, че го преследва.

— Взел съм решение. — Но, по дяволите, в момента не умът му действаше, а слабините. — Стой настрана, Грейс.

— Имам чувството, че цял живот съм стояла настрана. Сега искам да се придвижа напред, Етан, каквото и да значи това. Омръзна ми да стоя назад или на едно място. Ако не ме желаеш, ще го приема. Но ако ме желаеш... — Пристъпи напред, вдигна ръка и я сложи върху лявата му гръд. И откри, че сърцето му бие лудо. — Ако ме желаеш, защо не ме вземеш?

Отстъпи, но се опря на плота.

— Престани. Не съзнаваш какво правиш.

— Разбира се, че знам какво правя — рязко отвърна тя, изведнъж разгневена и на двамата. — Просто не се справям добре, защото ти очевидно си готов да се покатериш на стената, но не и да ме докоснеш. Какво си въобразяваш, че ще стане? Мислиш, че ще се разпадна на хиляди парченца ли? Аз съм зряла жена, Етан. Бях омъжена, имам дете. Знам за какво те моля и знам какво искам.

— Наясно съм, че си зряла жена. Нали имам очи.

— Тогава ги използвай и ме погледни.

Какво друго му оставаше да направи? Защо някога си е въобразявал, че ще се справи? Там на светлината на свещите бе всичко, за което някога е копнял.

— Гледам те, Грейс — пророни той, а наум добави: „С гръб, опрян в стената, и сърце в петите“.

— Пред теб е жена, която те желае, Етан. Жена, която има нужда от теб. — Видя как очите му се промениха при тези думи. Станаха някак по-остри, по-дълбоки, по-концентрирани. Колебливо си пое дъх и леко отстъпи. — Може да се окаже, че аз съм това, което желаеш, от което имаш нужда.

Опасяваше се, че е точно така, и решението му, че може и ще мине и без нея, е съвсем погрешно. Тя бе така прекрасна, цялата розова и златна на светлината от свещите, а очите ѝ бяха толкова бистри и честни.

— Убеден съм, че си — пророни той най-сетне. — Но това не бива да променя нещата.

— Наложително ли е да мислиш през цялото време?

— Започва да ми става трудно — призна той тихо. — Особено в момента.

— Тогава престани. Нека и двамата да спрем да мислим.

Сърцето ѝ биеше учестено, тя не откъсваше поглед от неговия. И вдигна разтреперани ръце към най-горното копче на роклята.

Той я наблюдаваше как го разкопчава и се смая как това простичко движение и разкрилата се сантиметър плът го наелектризират. Усети, че му е трудно да диша, че кръвта му кипва, а желанието му — така дълго потискано — умолява да бъде освободено.

— Престани, Грейс — изрече го нежно. — Не го прави.

Ръцете ѝ безсилно се свлякоха надолу и тя затвори очи.

— Дай аз да го направя. — Светкавично отвори очи и съзря сериозното му изражение, докато пристъпваше към нея. — Винаги съм искал да го сторя — прошепна той и освободи копченцето.

— О... — Дишаше затруднено. — Етан...

— Толкова си хубава.

Тя вече трепереше. Той прокара устни по нейните, за да я успокои.

— Толкова мека. Ръцете ми са груби. — Прокара длан по бузата ѝ, по шията. — Но няма да те нараня.

— Знам. Знам, че няма.

— Трепериш — отбеляза той, разкопчавайки още едно копче, после — следващото.

— Не мога да се спра.

— Няма нищо. — Търпеливо разкопча копчетата до талията. — Май дълбоко в себе си знаех, че ако се появя тук тази вечер, няма да си тръгна.

— Отдавна мечтая да се появиш тук. Толкова отдавна.

— Аз също. — Копчетата бяха така дребни, а пръстите му толкова груби. Кожата ѝ, където се разтваряше роклята и където се плъзна палецът му, бе гладка и топла. — Каж ми, ако направя нещо, което не ти харесва. Или ако не направя нещо, което искаш.

Звукът, който се изтръгна от нея, бе полустон, полузадавен смях.

— Само след минута няма да съм в състояние да говоря. Не мога да си поема дъх. Но искам да ме целунеш.

— Това се готвех да направя. — Целуна я бавно, възбуждащо, защото първия път не си остави достатъчно време да вкуси устните ѝ и да им се наслади. Затова този път няма да бърза, ще опитва, ще открие ритъма, подходящ и за двамата. Разкопча още копчета и остави дългата, задълбочаваща се целувка да продължи.

Не я докосвай никъде на друго място; засега. Само по устните. Тя залитна, той вдигна очи и се взря в нейните; бяха замъглени, натежали и очакващи.

— Искам да те видя.

Бавно, сантиметър по сантиметър, той плъзна роклята по раменете ѝ. Те бяха загорели от слънцето, силни и изящно заоблени. Винаги бе смятал, че тя има най-красивите рамене, които е виждал, и сега ги обсипва с целувки.

Гърлените ѝ звуци му подсказаха колко е изненадана и доволна от вниманието му. А той имаше още толкова много да ѝ даде.

Никой никога не я бе докосвал така — сякаш е нещо рядко и скъпоценно. Докосванията пробуждаха у нея нови и топли усещания. Тя сякаш се размекваше и топеше под досега на устните му, а кръвта ѝ се лееше гъста и ленива. Въздъхна, когато роклята се свлече в краката ѝ.

Той леко се отдръпна, а тя успя единствено да го погледне смаяно. Миглите ѝ трепнаха, сърцето ѝ подскочи, когато той прокара внимателно ръка по гърдите ѝ над обикновения памучен сутиен. Прехапа устни, за да не простене, когато той го разкопча и нежно прокара длани по тях.

— Искаш ли да спра?

— Господи... — Главата ѝ се отметна назад и този път не успя да се въздържи да не простене. Пръстите му бавно и ритмично галеха зърната ѝ. — Не.

— Дръж се здраво за мен, Грейс.

Говореше тихо и когато ръцете ѝ обвиха раменете му и се вкопчиха, той отново приближи устни към нейните, ала този път изискваше повече, по-настойчиво.

После я взе на ръце. Изчака отново да отвори очи.

— Ще те обладая, Грейс.

— Слава на Бога!

Усмихна се, когато тя скри глава във врата му.

— Ще те пазя.

За миг, докато я отнасяше, в главата ѝ се мярнаха образи на дракони и облечени в черно рицари. После я обзеха по-прагматични мисли.

— Ще... Ще взема противозачатъчното хапче. Всичко е наред. Не съм била с никого след Джак.

Сърцето му подсказваше, че е така, но изречените думи възбудиха още повече желанието му.

Беше запалила свещи и в спалнята. Бялото легло сияеше на бледата светлина. В стъклената ваза на масичката до леглото красиво бяха подредени бели маргаритки.

Тя си представи, че той ще я положи, но вместо това той седна, като продължи да я държи в прегръдките си и я увеличаше в бавни, безкрайни целувки, докато пулсът ѝ се учести. Тогава ръцете му се раздвижиха.

Където и да я докоснеше, избухваха огънове.

Здравите, груби, трудови ръце се плъзгаха по кожата ѝ. Дългите мазолести пръсти изследваха, галеха.

Наболата през деня брада одраска нежната кожа на гърдите ѝ, докато езикът му не се откъсваше от тях. И неизменно устните му се връщаха към нейните за още безкрайни, зашеметяващи целувки.

Тя задърпа ризата му с надеждата да го дари с част от същата наслада, от същата магия. Напипа белезите и мускулите. Тялото му бе стройно, широкоплещесто, а кожата — топла под търсещите ѝ пръсти. През отворения прозорец нахлу лек ветрец.

Отпусна я назад, намести главата ѝ на възглавницата, после се наведе да свали ботушите. Бледата златиста светлина от свещите хвърляше сенки по тялото ѝ. Погледна как дългата ѝ ръка се насочи към гърдите ѝ, за да ги прикрие.

— Не го прави — прошепна той. — Такова удоволствие е да те гледа човек.

Не очакваше да изпита свян, разбираше, че е глупаво, но с усилие спря ръката си. Когато той свали джинсите си, затаи дъх. Никой приказен рицар не бе така съвършен, нито носеше белезите си по-героично.

Изпълнена с любов, протегна ръце напред да го приеме.

Той се отпусна в тях, като внимаваше да не стовари цялата си тежест отгоре ѝ. Тя бе така крехка, така слаба и много по-невинна, отколкото се смяташе.

Въздишки и тихи стонове, бавни милувки, нежни целувки. Ръцете му я възбуждаха, унищожяваха, но никога не бързаха. Нейните го изследваха, възхищаваха се и забравяха да проявяват колебание. Той откри най-чувствителните ѝ места — вътрешната страна на гърдите, коленете, сладката съблазнителна долина между бедрата.

Толкова бе съсредоточен в нея, че собственото му желание го изненада. Прояви се силно и настъпателно, накара го да изстене, докато отново поемаше гърдата ѝ с уста.

Тя се изви, посрещна го.

Ритъмът се промени.

Дишането му се учести, вдигна глава и се взря в лицето ѝ. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ, усети топлината. Откри, че е готова.

— Искам да те наблюдавам как ще свършиш.

Продължи да я гали с пръсти, а тя едва си поемаше дъх. Удоволствие, паника и вълнение се изписваха по лицето ѝ. Той я съзерцаваше как се забързва, приближава, приближава и накрая издава завършващия стон.

Чувстваше се замаяна. Познатата стая се въртеше пред очите ѝ, ясно виждаше единствено лицето му. Чувстваше се пияна, занесена и невероятно възбудена.

Това бе любовта, каквато си я представяше.

Потрепери, когато той прокара бавно език по тялото ѝ.

— Моля те. — Не ѝ стигаше. Дори това не ѝ стигаше. Копнееше да се слоят в едно, да стигнат в един миг до финалната интимност. — Етан... — Разтвори крака. — Сега...

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ, устните му се впиха в нейните.

— Сега... — повтори и той и я изпълни.

Дългите стонове на двамата се сляха. Първите тръпки от изпитаната наслада започнаха едновременно. Той проникваше още по-дълбоко в нея. Движеха се заедно, в синхрон, сякаш само това бяха чакали.

Грейс се изви, усети оргазма да се разлива из цялото ѝ тяло, да я гали като кадифе.

Той зарови лице в косите ѝ и я последва.

Лежеше така притихнал, че тя се притесни. Вярно, държеше я в прегръдките си; тя и не очакваше друго от него, но знаеше, че ще се досети за потребността ѝ да го стори. Ала мълчеше и колкото по-дълго продължаваше тишината, толкова повече се плашеше от думите му, с които щеше да я наруши.

Затова се обади първа:

— Не ми казвай, че съжаляваш. Няма да понеса да чуя, че съжаляваш.

— Нямам намерение да го правя. Бях си обещал да не те докосвам, но не съжалявам за станалото.

Отпусна глава върху рамото му.

— Ще ме докосваш ли и друг път?

— Точно в тази минута ли?

Доловила изумлението в гласа му, тя се отпусна и се усмихна.

— Знам, че не бива да те подтиквам към никакви прибързани постъпки. — Изви глава да го погледне, защото изпитваше жизненоважна потребност от отговора му. — Ще бъдеш ли и друг път с мен, Етан?

Той прокара ръка през косите ѝ.

— Не виждам как бихме могли да се откажем след тази вечер.

— Ако се опиташ, отново ще те съблазня.

— Така ли? — усмихна се той. — Тогава може би да се поддам?

Изпълнена с приятно вълнение, тя се претърколи и го прегърна.

— Следващия път ще се справя по-добре, защото няма да съм толкова притеснена и нервна.

— Не забелязах да си нервна. Виж, аз обаче почти си глътнах езика, когато тръгна към вратата в онази розова рокля. — Зарови лице в косите ѝ, спря и присви очи. — Защо си беше сложила рокля?

— Не знам...

Извърна се и започна да обсипва врата му с целувки.

— Почакай малко. — Знаеше колко бързо ще го разсее, затова я хвана за раменете и леко я отдалечи. — Красива рокля, свещи... Сякаш си ме чакала.

— Винаги съм се надявала, че ще го сториш — отвърна тя и се опита пак да го целуне.

— Да ме изпратят да нося рецепта! — Леко я шляпна по дупето. — Двете с Анна сте го измислили, нали? Нарочно го направихте, а?

— Какви глупости говориш! — опита се да се престори на възмутена, но изглеждаше леко гузна. — Откъде ти хрумват подобни идеи?

— Никога не си можела да лъжеш. — Хвана я здраво за брадичката и я изчака да го погледне в очите. — Нужно ми беше известно време да се досетя, но това е истината, нали?

— Тя просто се опитваше да помогне. Разбра колко съм разстроена от отношенията ни. Имаш право да се сърдиш, но не си го изкарвай на нея. Тя само...

— Да съм казал, че съм сърдит?

— Не, но... — Млъкна и предпазливо си пое дъх. — Не си ли сърдит?

— Благодарен съм. — Бавно и злорадо се ухили. — Но май е добре да се опиташ да ме съблазниш отново. Просто за всеки случай.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още по тъмно Етан се раздвижи и се наклони да се измъкне изпод ръката на Грейс, отпусната върху гърдите му. В отговор тя само се притисна по-плътнo. Жестът ѝ го накара да се усмихне.

— Ставаш ли вече? — попита тя с приглушен глас, понеже лицето ѝ бе заровено в рамото му.

— Трябва. Вече минава пет. — Надушваше дъжд във въздуха и усещаше появата му в повей на вятъра. — Ще си взема душ, а ти поспи.

Издаде звук, който той прие за съгласие, и захлупи лице във възглавницата.

Движеше се с лекота в тъмното, но все пак се наложи да се поспре един-два пъти на път за банята. Не познаваше къщата ѝ така добре, както своята. Изчака да влезе вътре, преди да запали лампата, та светлината да не я обезпокои.

Помещението съответстваше и на останалите в къщурката: застанал в средата с разперени ръце, докосваше стените. Над белите плочки имаше тапети на нежни ивици. Знаеше, че сама ги е лепила. Собственикът на къщата, Стюард Клеърмонт, не се славеше с щедрост или чувство за вътрешно обзавеждане.

Усмихна се при вида на гуменото пате с оранжева човка, закрепено за ръба на ваната. Едно помирисване на сапуна му разкри защо Грейс постоянно ухае леко на лимон. Харесваше уханието ѝ, но тайничко се помоли Джим да не долови цитрусовия дъх по него.

Застана под слабата струя. Душът трябва да се смени, прецени той.

Имаше вероятност сега, когато нещата помежду им се промениха, тя да му позволи да се грижи за някои от нещата ѝ. Винаги упорстваше, станеше ли въпрос да приеме помощта му. Надяваше се дори горда жена като Грейс да прояви склонност да приеме помощ по-скоро от любовник, отколкото от приятел.

Именно такива са те сега, мина му през ума. Независимо от всичките обещания, които си бе дал. Историята няма да приключи за една нощ. Двамата са скроени по този начин, а и ставаше въпрос не само за плътски желаниа, но и за чувства. Направиха важна стъпка и тя предполагаше обвързване.

Точно това най-много го безпокоеше.

Никога няма да се ожени за нея, да имат деца. А тя ще иска още деца. Отлична майка е и има прекалено много обич за раздаване, за да не иска още деца. Обри заслужава братчета или сестричета.

Няма смисъл сега да мисли за това. Нещата са такива каквито са. И засега има потребност и право да изживее момента. Ще се обичат колкото могат и докато могат. Това е достатъчно.

Отне му по-малко от пет минути да открие, че бойлерът на Грейс е толкова миниатюрен, колкото и всичко останало в къщата ѝ. Дори и оскъдна, струйката вода стана от хладка студена, преди да успее да измие цялата пяна.

— Скръндза! — процеди той през зъби по адрес на Клеърмонт.

Спря водата и препаса един от ярките розови пешкири на Грейс през кръста. Възнамеряваше да се върне и да се облече на тъмно, но когато отвори вратата, видя светлината в кухнята и чу съннения дрезгав глас на Грейс да пее за откритата най-послед любов.

Първите капки дъжд забарабаниха по стъклата. Долови миризмата на бекон и кафе. Тръгна към кухнята. Видя я по къса памучна роба с цвят на пролетни листа. Сърцето му така радостно се разтуптя, че той се изненада как така не изскочи от гърдите му и не падна в ръцете ѝ.

Придвижи се бързо и тихо, затова когато я обгърна и прилепи устни към косите ѝ, тя подскочи.

— Казах ти да поспиш още малко.

Тя се облегна на него и затвори очи, за да се наслади на прегръдката.

— Искан да ти приготвя закуска.

— Не е нужно. — Обърна я към себе си. — Не очаквам такива неща. Трябва ти почивка.

— Искан да ти приготвя закуска.

От косите му се стичаха капки. Гърдите му също бяха влажни. Желанието, което усети, хем я изпълни с вълнение, хем я шокира.

— Днес е специален ден.

— Благодарен съм ти.

Наведе се с намерението да я целуне леко още веднъж. Ала целувката се задълбочи и продължи, и тя се повдигна на пръсти.

Наложи си да се отдръпне и да овладее желанието да смъкне робата ѝ и да я обладае.

— Беконът ще изгори — измърмори той и този път се престаши да докосне с устни само челото ѝ. — Ще отида да се облека.

Тя обърна парчетата бекон, за да му даде възможност да прекоси стаята. Анна се бе оказала права за властта.

— Етан.

— Да?

— Изпитвам огромно желание към теб. — Погледна го през рамо със самодоволна усмивка. — Надявам се, не възразяваш.

Кръвта се оттегли от главата му. Тя не само флиртуваше, тя го предизвикваше. Имаше чувството, че е сигурна в победата си. Единственият безопасен отговор, който му хрумна, бе едно изсумтяване, преди да се оттегли в спалнята.

Желаше я, прецени Грейс и бързо направи няколко танцови стъпки. Любиха се три пъти — три блажени продължителни възторга през нощта — и заспаха в обятията си. А той продължаваше да я желае.

Това бе най-прекрасното утро в живота ѝ.

Валя цял ден. Водите бушуваха. Етан се бореше да държи корабчето в курса и бе доволен, че не позволи на момчето да излезе с тях. Заедно с Джим бяха работили и при по-лошо време, но Сет сигурно щеше да прекара провесен над перилата.

Лошото време ни най-малко не помрачи настроението му. Свирукаше си, дори когато дъждът биеше в лицето му, а лодката под краката му беснееше като кон на родео.

Джим няколко пъти му хвърли коси погледи. Достатъчно дълго бе работил с него и знаеше, че е приветлив и добър, но не е от хората, които си подсвиркуват. Усмихна се вътрешно, докато измъкваше поредния кош. Явно Етан се бе занимавал с нещо по-енергично от четене на книга в леглото снощи.

Крайно време беше. По негови пресмятания Етан Куин беше около тридесет. Редно бе на тези години един мъж да е задомен и да има деца. За рибарите е добре да имат топла храна и легло, където да се завръщат. Добрата жена ти помага да преодолееш трудностите, дава ти насоки, развеселява те, когато заливът започне да се държи скъпернически.

Чудеше се коя ли е жената в случая. Не че се месеше в хорските работи. Гледаше си своите и очакваше и от съседите същото. Но човек има право да прояви известно любопитство по някои въпроси.

Чудеше се как да поведе разговор в тази посока, когато един сравнително малък женски рак намери дупката в ръкавицата и го защита, преди да успее да се освободи от него.

— Кучка такава — изруга леко.

— Докопа ли те?

— Да. — Джим погледна рака как цопна обратно във водата. — Ще се върна да те хвана преди края на сезона.

— Май са ти нужни нови ръкавици, Джим.

— Жената ще ми купува нови днес. — Продължи да се занимава с улова, преди да подметне: — Хубаво е да има жена до теб да се грижи за такива неща.

— Тъхъ...

— Мъжът работи през деня във водата. Истинска утеха е да знае, че някой го чака вкъщи.

Малко изненадан от този разговор, Етан кимна.

— Предлагам да привършим тук и да се прибираме, Джим.

Джим извади следващия кош и двамата мълчаливо се заловиха за работа. Над главите им изкряскаха няколко гларуса, готови да се сбият за поредната риба.

— Знаеш ли, напролет стават тридесет години откакто сме женени с моята Бес.

— Нима?

— Жената дава солидност на мъжа. Но ако отлагаш дълго да се ожениш, изграждаш свои навици.

— Сигурно.

— Ти си някъде около тридесет, нали така, капитане?

— Точно така.

— Не се оставяй да си изградиш навици.

— Ще го имам предвид — отвърна Етан и се хвана за пръта. Помощникът само въздъхна и се предаде.

В работилницата Етан завари Кам и трите момчета да лъскат корпуса; или поне се преструваха, че го правят.

— Нови работници ли си наел? — попита той, а Саймън дойде да го помирише.

Кам хвърли поглед към мястото, където Сет бърбеше разпалено с Дани и Уил Милър.

— Така поне не ми се пречкат. Отказахте ли се да ловите раци днес?

— Хванахме достатъчно. — Извади пура, запали я и се загледа замислено към отворената задна врата. — Вали силно.

— Сякаш не виждам. — Брат му погледна със свъсени вежди към прозорците, по които се стичаше дъжд. — Тъкмо затова тримата ми се мотаят из краката. Малкият може да говори, докато ти прималее. А ако не намериш с какво да ги занимаваш, ще правят бели.

Етан бавно дръпна и издиша дима.

— Както действат, корпусът ще е готов след десет-дванадесет години.

— Това е нещо, за което трябва да си поговорим.

— Кое? Дали да наемем децата за следващото десетилетие ли?

— Не. Работата — уточни Кам. В момента обаче щеше да си почине. Извади лед от хладилната чанта. — Днес сутринта ми се обади Тод Бардет.

— Твоят приятел, който е мераклия за риболовната лодка ли?

— Точно така. С него винаги сме се разбирали. Наясно е какво мога да направя.

— Да не би да ти е предложил пак да се състезаваш?

Естествено, помисли си Кам и отпи от чая с лед. Отказа му, но забеляза, че този път го понесе по-леко.

— Дал съм обещание. Няма да го наруша.

Етан напъха ръката си в задния джоб и погледна към яхтата. Това място и този бизнес бяха негова мечта, а не на братята му.

— Не това имах предвид. Знам какво жертва, за да успеем да направим яхтата.

— Нужно ни беше.

— Да, но реално само ти се лиши от нещо, за да го постигнем. Досега все не намирах повод да ти благодаря, за което съжалявам.

Точно толкова притеснен колкото и брат си, Кам също се загледа в яхтата.

— Няма да е честно, ако кажа, че тук страдам. Бизнесът ще ни помогне да получим постоянни попечителски права над Сет, а и работата ми харесва. Разбира се, Фил мърмори за парите.

— В това му е силата.

— Да мърмори?

Етан се ухили и като захапа пурата между зъбите, процеди:

— От една страна — да, но и да внимава за постъпващите пари. Ние с теб никога няма да се справим, ако той не се грижи и не е така педантичен относно подробностите.

— Не е изключено да се яви още нещо, за което да мърмори. За това исках да поговорим. Един приятел на Бардет се интересува от платноходка по поръчка. Искане я бърза и красива и да е готова до март.

Брат му набързо пресметна.

— Трябват ни поне седем-осем седмици да завършим яхтата. Това значи края на август, началото на септември. — Облегна се върху работната маса и продължи да пресмята, като присви очи от дима. — А и ни чака риболовната лодка. Не виждам как ще я завършим преди януари, и то с големи усилия. Няма да ни стигне времето.

— Прав си. При сегашното положение на нещата не става. Но аз мога да посветя цялото си време на построяването им, а когато приключи сезонът за раците и ти ще можеш да прекарваш повече часове в работилницата.

— Мидите не са толкова, колкото бяха, но...

— Ще трябва да решиш, Етан, можеш ли да прекарваш по-малко време във водата и повече тук. — Знаеше каква жертва иска от него. Брат му не само живееше във водата, той живееше заради нея. — На Фил също ще му се наложи скоро да вземе някои кардинални решения. Още известно време ограничените средства ще са пречка за наемането на външни хора — въздъхна. — Като изключим хлапетата. А приятелят на Бардет страшно е запален. Дори смятал да отскочи да види мястото, нас и какво правим. Намирам за разумно да извикаме

Филип за преговорите, за да го уговори да приеме договор и да даде капаро.

Етан не очакваше да види толкова бързо как една от мечтите му се осъществява и да се лишава от друга страст. Замисли се за студените зимни месеци и усещането при плаването, за търсенето на оскъдните миди из развълнуваните води.

Вероятно за някои хора звучи кошмарно, помисли си той. Но за него бе прекрасно и начин на препитание.

Огледа бавно работилницата. Яхтата, почти готова, щеше да бъде поета от вещи ръце. Някои от рисунките на Сет, сложени в рамки, украсяваха едната стена. Инструменти — все още лъскави и нови — лежах наоколо и чакаха.

„Яхти и лодки от братя Куин — помисли си той. — Ако искаш да успееш в едно, трябва да се откажеш от друго.“

— Не съм единственият, дете може да кара лодката през сезона на раците. — Видя и разбирането, и въпроса в очите на Кам. — Просто става въпрос да прекарвам повече време там, където се налага.

— Така е.

— Надявам се да успея да направя чертежа за платноходката.

— И ще накараме Сет да я нарисува — добави брат му и се засмя, когато Етан се намръщи. — Всеки от нас с талантите си, братле. Изкуството не е твоята сила.

— Ще си помисля — реши той.

— Става. Между другото... — Кам допи чая си. — Как мина размяната на рецептите?

Етан прокара език по вътрешната страна на бузата си.

— Ще трябва да си поговоря със съпругата ти за това.

— Когато поискаш. — Усмихнат, той взе пурата от ръката на брат си и дръпна три пъти. — Днес определено изглеждаш... спокоен, Етан.

— Да, спокоен съм както обикновено — отвърна с равен той, — но си мисля, че можеше да ми споменеш за загрижеността на Анна за сексуалния ми живот.

— Можех, ако знаех. От друга страна, тъй като сексуалният ти живот и без това не вървеше, можеше и да не го сторя. — Кам импулсивно го прегърна през врата и допря чело в неговото. — Защото те обичам, братле. — Засмя се, когато лакътят се заби в стомаха му. — Видя ли: и рефлексите ти са се подобрили.

Етан се отдръпна и двамата отново застанаха един срещу друг.
— Прав си — съгласи се той.

Беше ред на Етан да готви. Прибави яйце към каймата. Нямаше нищо против готвенето. Просто гледаше на него като на едно от нещата, които беше длъжен да прави. Бе таил слаба егоистична надежда, че Анна ще поеме кухненските задължения като жена на къщата.

Тя унищожи тази надежда като насекомо.

Разбира се, с нейното присъствие задължението се разпределяше между повече хора. Най-много го затрудняваше да измисля менюто. Беше по-различно, отколкото да готви само за себе си. Бързо разбра, че когато готвиш за останалите от семейството, всички стават критични.

— К'во е това? — осведоми се Сет, докато той сипваше овесени ядки в сместа.

— Руло от кайма.

— Прилича ми на боклук. Защо да не ядем пица?

— Защото ще ядем руло.

Момчето направи гримаса, когато той поръси и малко доматиена супа на прах.

— Бих предпочел да ям пръст.

— Отвън има достатъчно.

Сет се раздвижи, надигна се на пръсти, за да погледне по-добре в купата. Дъждът го влудяваше. Нямаше какво да прави! Умираще от глад, комарите го изпохапаха, а по телевизията даваха само глупави детски филмчета и новини.

След като изслуша оплакванията му, Етан само сви рамене и предложи:

— Иди да досаждаш на Кам.

Преди това Кам пък го бе посъветвал да отиде да тормози Етан. От личен опит Сет знаеше, че по-трудно ще изкара от равновесие Етан, отколкото Кам.

— Защо сложи толкова боклуци вътре, след като се нарича руло от кайма?

— За да няма вкус на боклук, докато го ядеш.

— Бас държа, че пак ще си има вкус на боклук.

За хлапе, което само допреди няколко месеца не знаеше откъде ще се появи следващото ядене, помисли си той мрачно, Сет се държи доста странно. Но вместо да му го каже, прибягна до следния удар:

— Е, утре е ред на Кам да готви.

— Господи! Значи — отрова.

Момчето театрално се хвана за гърлото и залитна. Етан вероятно щеше да се развесели, ако не се бяха присъединили и кучетата, които се разтичаха и се разляяха наоколо.

Когато Анна се появи в кухнята, Етан вече бе сложил рулото във фурната и се канеше да изпие две таблетки аспирин.

— Здравей. Ужасен ден. Отвратително движение. — Вдигна вежди, като го видя как гълта аспирините. — Глава ли те боли? Нищо чудно, с този дъжд цял ден.

— Специално за това главоболие причината се нарича Сет.

— О... — Леко угрижена, тя си наля чаша вино и се приготви да го изслуша. — Неминуемо има периоди на стрес и трудности. Трябва да преодолява страшно много неща и проявява агресивност като самозащита.

— През последния час не престана да се оплаква от всичко. Ушите ми още горят. Не искал руло — промърмори Етан и си извади бира от хладилника. — Защо да не сме ядели пица? Ако ме пита мен, трябва да е благодарен, че има кой да му приготви топла храна, а не да философства, че приличала на боклук и вероятно ще е още по-ужасна на вкус. След това разляя кучетата; няхах и пет минути спокойствие. Освен... — Млъкна, защото видя, че тя се хили насреща му. — Лесно ти е на теб.

— Така е, съжалявам. Но и съм доволна. О, Етан, всъщност е толкова нормално. Държи се като всяко раздразнено десетгодишно момче в дъждовен ден. Само преди няколко месеца щеше да прекара времето нацупен в стаята си и нямаше да ти причини главоболие. Това е такъв огромен напредък.

— Става непоносим.

— Точно така. — Усети радостни сълзи да напират в очите й. — Не е ли прекрасно? Трябва да е бил истински досадник, щом като дори

ти, с твоето търпение, не си издържал. Както върви, по Коледа ще е невъзможен.

— И смяташ, че това е добре?

— Определено. Етан, занимавам се с деца, които не са се сблъскали и наполовина с нещастията на Сет, и се оказва, че им е доста по-трудно да се приспособят дори под надзора на социален служител. Ти, Кам и Филип сте направили чудеса по отношение на Сет.

Малко поуспокоен, той отпи от бирата.

— С твоята помощ.

— Така е и то ме радва. И за да го докажа, ще ти помогна с вечерята. — С тези думи свали сакото и започна да навива ръкавите си. — Какво си решил да поднесеш с рулото?

Мислеше да сложи картофи в микровълновата печка и евентуално да извади от замразения грах. Но...

— Мислех си, че онези кашкавалени крокети, които правиш, ще са подходящи.

— Толкова много холестерол наведнъж? Но защо не, по дяволите! Ще ги приготвя. Защо не седнеш, докато премине главоболието ти?

Вече отминаваше, но му се стори по-разумно да не го споделя.

Седна и се накани да се наслади на бирата си... И да постави снаха си на място.

— О, Грейс помоли да ти благодаря за рецептата. Ще ти каже как се е справила.

— О? — Анна се извърна да вземе престилката и да скрие доволната си усмивка.

— Да. Взех от нея рецептата за пилето. Пъхнах я в готварската книга.

Самият той скри усмивката си, забелязал как раменете ѝ трепват.

— Ти... Благодаря...

— Щях да ти я дам още снощи, но се върнах късно и си бяхте легнали. Когато тръгнах от Грейс, случайно срещнах Джим.

— Джим? — попита тя с видимо раздражение.

— Отбихме се у тях да му помогна с лодката, че нещо му създава проблеми.

— Снощи си бил у Джим?

— Забавих се по-дълго, отколкото възнамерявах, но давах някакъв бейзболен мач.

Идеше ѝ — и щеше да го стори с радост — да счупи бутилката бира в главата му.

— Снощи си оправял някакъв двигател и си гледал мач?

— Да — погледна я съвсем невинно. — Нали ти казвам — късно се прибрах, но играта беше страхотна.

Тя дълбоко въздъхна и отвори хладилника да извади кашкавал и мляко.

— Мъже! — промърмори. — Всички са идиоти.

— Какво?

— Нищо. Е, дано ти е било забавно да гледаш мача — отвърна Анна и добави наум: „Докато Грейс е била сама и нещастна вкъщи“.

— Не помня откога не съм се забавлявал толкова.

Ухили се широко. Не можеше да се сдържи. Беше толкова бясна, но се стараше да го прикрива.

— Радвам се — процеди тя през зъби, извърна се да вземе брашното от шкафа и зърна лицето му. Замръзна на място и бавно изрече: — Снощи не си ходил да гледаш никакъв мач у Джим.

— Така ли? — Вдигна вежди, замислено погледна бирата и отпи. — Май си права. Обърквам го с един друг път.

— Бил си с Грейс.

— Така ли?

— О, Етан. — Стисна зъби и остави брашното. — Подлудяваш ме! Къде беше снощи?

— Знаеш ли, никой не ми е задавал този въпрос, откакто почина майка ми.

— Не се меся в твоите работи...

— Така ли?

— Добре, добре. Опитвам се да ти помогна, а ти всячески ми пречиш да го сторя не принудено.

Той се облегна назад и се загледа в нея. Харесваше я, дори когато го караше да се чувства неловко. Не е ли странно, помисли си, че някъде през последните седмици бе започнал да я обича. Което означаваше, че е наложително да я дразни.

— Нали не ме питаш дали съм прекарал нощта в леглото на Грейс?

— Не, не, разбира се, че не. — Грабна отново брашното, после го остави. — Не точно с тези думи.

— Свещите нейна идея ли бяха, или твоя?

Анна реши, че е настъпил моментът да вземе нож. Може да ѝ потрябва оръжие.

— Свършиха ли работа?

— Твоя, предполагам. Както и роклята. Грейс не би се сетила за това. Тя не е... Как се казва... Потайна.

Младата жена леко затананика и се накани да се заеме с крокетите.

— А беше потайно, непочтено и измамно да ме изпратиш там по този начин.

— Знам, но бих го повторила. — „Много по-изкусно следващия път“ — обеща си тя. — Можеш да ми се сърдиш колкото си искаш, Етан, но никога не съм виждала човек, който така силно да се нуждае от подтикване.

— Ти си професионалист в тази сфера. Искам да кажа, нали като социален служител постоянно се бъркаш в живота на хората.

— Помагам на онези, които се нуждаят — парира го тя разпалено. — И Господ ми е свидетел, че ти се нуждаеше от помощ.

Извика, когато ръката му се стовари върху рамото ѝ, и дори очакваше да я разтърси здравата, затова, когато я целуна по бузата, успя само да примигне.

— Благодарен съм ти.

— Наистина ли?

— Не че ще ми е приятно, ако пак се намесиш, но за този път съм ти благодарен.

— Тя те прави щастлив. Виждам го с очите си.

— Ще видим аз колко време ще я правя щастлива.

— Етан...

— Да не говорим повече. — Отново я целуна: хем като предупреждение, хем да изрази топлото си чувство. — Ще я караме ден за ден известно време.

— Добре. — Лицето ѝ сияеше. — Грейс е на работа в заведението на Снидли тази вечер, нали?

— И за да не се чудиш как да извъртиш нещата, за да ме попиташ: възнамерявам да се отбия там за малко.

— Прекрасно! — Доволна, Анна се захвана за работа. — Тогава ще побързаме с вечерята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Сякаш сънуваш — мислеше си Грейс — и не си сигурен какво ще се случи нататък, но предчувстваш, че ще е чудесно. Все едно живееш в познат свят, станал неузнаваем от приятни очаквания и вълнения.“

Дните и нощите продължаваха да са изпълнени с труд, отговорности, малки радости и дребни ядове. Но при толкова любов радостите изглеждаха огромни, а ядовете — мимолетни.

Всичко, което някога беше прочела за любовта, се оказа истина, откри тя. Слънцето грееше по-ярко, въздухът ухаеше по-свежо, цветята ставаха по-пъстри, птичките чуруликаха по-мелодично. За нея всяко клише се превръщаше в действителност.

Налице бяха и откраднати мигове: бърза прегръдка пред заведението по време на почивката ѝ, от което оставаше възбудена, очарована и дълго не успяваше да заспи през нощта. Понякога се взираше към къщата на семейство Куин с надеждата да го зърне. Имаше усещането, че е в състояние на постоянен копнеж, но сега вече той беше по-силен, понеже знаеше какво може да последва.

Какво ще последва.

Искаше да докосва и да я докосват, да предприеме отново онова бавно дълго пътуване към сладостното удоволствие и страст. Заедно с копнежа се явяваше безкрайното раздражение, че действителността постоянно прекъсва сънищата ѝ.

Времето, прекарано с него, ѝ се струваше само миг.

Често се питаше дали Етан изпитва същата потребност, докато минава денят му. Представяше си, че е по-скоро нещо у нея, някаква отдавна скрита сексуална страст, за която не знаеше дали да се радва, или да се чувства засрамена.

Знаеше единствено, че го желае постоянно — с всеки изминал ден и нощта след това, прекарана в самота, тази страст се увеличаваше. Чудеше се дали би се шокирал, ако разбере.

Напразно.

Той единствено се надяваше, че правилно избра момента и всичките му извинения пред Джим, защо трябва да се прибират, преди да са проверили всички кошове, не са така нелепи, както му звучаха на него. Няма да позволи и да го обземе чувство на вина, обеща си Етан, докато завързваше лодката към кея пред дома си.

Довечера ще поработи няколко часа допълнително в работилницата, защото остави Кам сам да се труди следобед. Ако не прекарва поне по час с Грейс насаме, ако не освободи част от напрежението, ще полудее. Това няма да е от полза за никого.

И ако вече е приключила с чистенето на къщата и е тръгнала... Е, просто ще се наложи да я намери. Продължаваше да се владее, за да не я подплаши, да не я шокира, но нямаше сили да преживее деня, без да я види. Ухили се доволен, когато, минавайки през задната врата, видя все още неоправената сутрешна неразбория. Пералнята се въртеше. Значи не беше приключила. Тръгна към всекидневната — искаше да я зърне.

Възглавничките стояха подредени и пригладени, мебелите, почистени от прах, лъщяха. И когато таванът над главата му леко изскърца, вдигна глава.

В този миг реши, че Съдбата е най-добрата жена, която някога е познавал. Грейс се намираще в спалнята му. Какво по-прекрасно от това. Съвсем лесно и непринудено ще я положи на леглото, без да я шокира неимоверно. Отправи се нагоре и със задоволство чу тананикането ѝ. В следващия миг остро желание прониза цялото му тяло. Тя не само бе близо до леглото му, а почти в него. Наведена напред, застилаше изпраните чаршафи, а дългите ѝ крака се виждаха изпод късите панталони.

Кръвта му закипя, едва си поемаше дъх. Усети как леката болка в слабините, с която бе свикнал да живее напоследък, се засилва. Представи си как се втурва напред, поваля я в леглото, сваля дрехите ѝ и я обладава.

И защото можеше, защото искаше, си наложи да остане където е, докато се убеди, че се владее напълно.

— Грейс?

Тя се изправи, извърна се и притисна ръка към сърцето си.

— О... Аз...

Трудно ѝ бе да говори. Какво ще си помисли, учуди се тя, ако знае, че си е представяла двамата голи и потни в леглото.

Страните ѝ поруменяха, което го очарова.

— Не исках да те стресна.

— Няма нищо. — Пое дълбоко дъх, но сърцето ѝ не се успокои.

— Не очаквах никого... Защо си се прибрал толкова рано днес? — Бързо преплете пръсти, понеже почувства, че е готова да го сграбчи. — Да не си болен?

— Не.

— Още няма три часът.

— Знам. — Пристъпи в стаята и я видя да свива устни, да прокарва език по тях. „Карай бавно — напомни си той, — не я подплашвай.“ — Обри не е ли с теб?

— Не. Джули я наглежда. Тя има ново котенце и Обри искаше да остане, затова...

Той ухаеше на вода, сол и слънце. Главата ѝ се завъртя.

— Значи разполагаме с известно време. — Приблужи се още повече. — Исках да те видя насаме.

— Така ли?

— Копнея да те видя насаме, откакто се любихме онази нощ. — Вдигна ръка и нежно обгърна шията ѝ. — Желая те — пророни тихо и се наведе да я целуне.

Толкова нежни, грижовни устни. Сърцето ѝ замря. Краката ѝ се подкосиха. Трепереше още докато го прегръщаше, докато отвърщаше на чувствената целувка. Пръстите му се впиха в плътта ѝ, устните му станаха настойчиви. За миг ѝ мина през ума, че ще я обладае в момента, така както са прави, бързо, страстно и свободно.

После ръцете му нежно започнаха да я милват. Устните му по-внимателно докосваха нейните.

— Ела в леглото с мен — прошепна той. — Ела в леглото — повтори, докато я полагаше внимателно.

Тя се изви към него с очакване и копнеж, нетърпелива да смъкне дрехите му, които ѝ пречеха да усети тялото му. Струваше ѝ се, че са минали години, откакто го докосна за последен път, откакто усети стегнатите му мускули. Стенейки, произнасяше името му, дърпаше ризата, ръцете ѝ изследваха, възбуждаха.

Той се задъха, гърлото му гореше. Движенията ѝ под него го караха да бърза, да не спира, но се опасяваше, че ще я нарани, ако не внимава. Затова се опита да забави темпото, да я вкухва, вместо да я поглъща, да я прегръща, а не обладава.

Но ако предишния път тя го съблазни, сега направо го унищожаваше.

Смъкна блузата ѝ, откри, че отдолу е гола. Тя видя очите му да пламват, да стават яркосини и сякаш я изгаряха. Беше предпазлив, за да не я нарани, да не я изплаши. Действаше бавно, въпреки желанието си да вземе повече, и то бързо, всецяло.

В следващия миг устните му бяха върху нейните. Впиха се с отчаян глад, който заплашваше да погълне и двамата.

Нямаше търпение да чака, знаеше, че ще умре, ако се забави. Единствената мисъл в главата му бе, че трябва да е сега, в момента. Свали късите ѝ панталони и пъкна пръсти в нея.

Тя потрепери, извика, свърши. Наблюдаваше как очите ѝ се замъгляват, как главата ѝ се отпуска назад и как източената ѝ шия сякаш го подканва да ѝ се наслади. Преборвайки се със силното желание да проникне в нея, той продължи да я целува навсякъде.

После свали джинсите и се настани върху нея. Тя извика, мускулите ѝ се стегнаха около него. И загуби разсъдък.

Бързина, горещина, сила. Още. Вдигна краката ѝ и потъна още по-дълбоко, по-силно, а ноктите ѝ се забиваха в раменете му. Гмурна се в нея, потреперващ от сляпа страст.

Усещанията застрашаваха да я удавят. Цялата се бе превърнала в кълбо от желание. Мина ѝ през ум, че може да умре така. Когато настъпи следващият ѝ оргазъм, той бе още по-силен, още по-горещ. Все едно я зашлевиха с юмрук.

Застина. Ръцете ѝ се плъзнаха от влажните рамене на Етан. Чу дългото му тихо простенване, усети как тялото му се стяга. Когато се отпусна върху нея, дишайки учестено, тя неволно се усмихна с чисто женско задоволство.

Слънцето грееше в очите ѝ, докато прокарваше ръка по бедрата му.

— Етан. — Извърна се да го целуне по косата. — Не, не още — пророни тя, когато той понечи да се размърда. — Не още.

Беше груб с нея и се прокллинаше, че загуби контрол.

— Добре ли си?

— Ъхъ... В състояние съм цял ден да лежа тук.

— Не исках да е толкова набързо. А и не ми каза дали не те нараних. — Вдигна глава. Внимателно изучи лицето ѝ. Видя израз на задоволство на жена, любена, макар и набързо, но щастлива. — Явно не съм.

— Фантастично е да знам, че така силно ме желаеш. — Бавно отметна кичур от изсветлялата му от слънцето коса и потрепери от възмущение, че е гола в леглото с него посред бял ден. — Опасявах се, че те желая повече, отколкото ти мен.

— Не е възможно. — За да го докаже, я целуна дълго, бавно и сладостно. — Но не искам да е така. Да крадем мигове между отделните задачи.

— Никога не съм се любила посред бял ден. — Усмихна се. — Хареса ми.

Той пое дълбоко дъх и опря чело в нейното. Ако бе възможно, щеше да прекара остатъка от деня тук, с нея.

— Трябва да намерим начин да разполагаме с повече време един за друг.

— Утре имам свободен ден. Защо не дойдеш на вечеря и... не останеш за през нощта?

— Редно е да те изведе някъде.

— Няма място, където да искам да отида. Бих предпочела да вечеряме заедно. — Усмихна се широко. — Ще ти приготвя лазаня. Наскоро получих нова рецепта.

Той се засмя, а тя го прегърна и прибави още един от най-щастливите мигове към живота си.

— Обичам те, Етан.

Всичко се люлееше около нея, в нея и едва след миг осъзна, че той вече не се смее, а е станал странно сериозен и някак скован. Лудо биещото ѝ сърце замря, застина.

— Вероятно не искаш да го казвам, но не съм в състояние да се преборя с чувството си. Не очаквам да ми отвърнеш със същото или да изпитваш задължение да...

Леко докосна с пръст устните ѝ, за да замълчи.

— Дай ми минутка, Грейс — помоли той тихо. Цялата му душа преливаше от радост, надежди, опасения. Не разсъждаваше ясно. Но я

познаваше добре и съзнаваше, че думите, които ще изрече са жизненоважни. — Толкова отдавна изпитвам чувства към теб — подхвана той, — дори не знам кога е започнало. През цялото време си повтарях, че не е редно да ги изпитвам, и затова сега ми е нужно време да привикна.

Размърда се и този път тя не направи опит да го спре. Кимна, и избягвайки да срещне погледа му, посегна за дрехите си.

— Стига ми, че ме желяеш, дори може би имаш малко нужда от мен. Това е достатъчно засега, Етан. Всичко е толкова ново и за двама ни.

— Това са силни чувства, Грейс. За мен имаш по-голямо значение от всяка друга жена.

Сега вече го погледна. Щом го казва, вярваше, че е така. Сърцето ѝ отново започна да бие обнадеждено.

— След като си изпитвал чувства към мен — *силни чувства* — защо не си ги споделил?

— Отначало не беше достатъчно голяма. — Прокара ръка през косите ѝ; знаеше, че избягва прекия отговор, търси извинение и не това е истинската причина. Не можеше да я изрече. — И се чувствах неловко да изпитвам подобни мисли и чувства, докато още беше в гимназията.

Идеше ѝ да скочи и да затанцува.

— Откакто съм в гимназията? През цялото това време?

— Да, през цялото това време. После се влюби в друг и нямах право на нищо друго, освен на приятелство.

Внимателно си пое дъх, защото ѝ предстоеше да изповяда нещо съкровено:

— Никога не съм обичала друг. За мен винаги си съществувал само ти.

— Джак...

— Никога не съм го обичала и за всичко, което не потръгна помежду ни, съм по-виновна аз, отколкото той. Допуснах той да ме докосне пръв, понеже никога не съм се надявала да си ти. И докато осъзная колко е глупаво, вече бях бременна.

— Не бива да твърдиш, че вината е твоя.

— Напротив — така е. — За да намери работа на ръцете си, се захвана да оправя леглото. — Знаех, че не е влюбен в мен, но се

омъжих за него, защото се страхувах. И известно време бях засрамена. Ядосана и засрамена. — Взе възглавница и я напъха в калъфката. — До момента, когато една нощ лежах и си представях, че животът ми е приключил. Ала усетих лекото потрепване в себе си. — Затвори очи и зарови лице във възглавницата. — Усетих Обри и беше така... силно, това леко потреперване, че вече не изпитвах нито срам, нито гняв. Джак ме бе дарил с това. — Отвори очи и внимателно остави възглавницата върху леглото. — Благодарна съм му и не го виня, че ни напусна. Той никога не е усетил това потреперване. Обри никога не е съществувала истински за него.

— Постъпи като страхливец, че и по-лошо, като ви заряза седмици преди да се роди бебето.

— Може и така да е, но и аз се държах като страхливка: обвързах се с него, омъжих се за него, без да изпитвам и капчица от чувството, което имам към теб.

— Ти си най-храбрата жена, която познавам, Грейс.

— Лесно е да си храбър, когато имаш дете. Май се опитвам да ти кажа, че ако съм допуснала грешка, тя е, че толкова дълго не съм споделила с теб колко те обичам. Каквито и чувства да изпитваш към мен, Етан, те са повече, отколкото някога съм си представяла, че ще бъдат. И това ми стига.

— Влюбен съм в теб от десет години и пак не ми стига.

Вдигна втората възглавница, но тя се изплъзна от ръцете ѝ. Стисна здраво очи, за да спре напирещите сълзи.

— Не вярвах, че ще доживея да те чуя да го изречеш. А сега ми е нужно да го повториш, за да мога отново да дишам.

— Обичам те, Грейс.

Устните ѝ се извиха в усмивка, очите ѝ се отвориха.

— Толкова си сериозен, почти тъжен, когато го изричаш. — Искаше да го види усмихнат и затова му протегна ръка. — Сигурно трябва да се упражняваш.

Пръстите му докоснаха нейните, когато долу се чу хлопването на мрежестата врата. Чува се стъпки по стълбите. Още не се бяха отдръпнали един от друг, когато Сет се втурна по коридора. Спря на прага на стаята и зяпна.

Хвърли поглед към леглото, към неоправените чаршафи, към възглавницата на пода. После измести поглед, изпълнен с ярост, който

не подхождаше на детското му лице.

— Копелее такава! — В думите му, насочени към Етан, имаше омраза, а в погледа към Грейс — презрение. — Мислех, че си различен.

— Сет. — Тя пристъпи напред, но той се обърна. — Господи, Етан...

Понечи да хукне след момчето, но той я хвана за ръката.

— Не. Аз ще отида при него. Знам какво изпитва. Не се безпокой.

Стисна ръката ѝ, преди да излезе. Въпреки това тя го последва до площадката. Никога не бе виждала такава омраза в очите на дете.

— По дяволите, Сет, хайде побързай. — Кам затръшна входната врата точно в мига, когато Етан се появи в подножието на стълбището. Кам хвърли поглед нагоре, видя Грейс и се ухили. — Охо...

— Нямам време за глупави шеги — срязва го брат му. — Сет току-що изхвърча навън.

— Какво? Къде? — Кам сякаш изведнъж проумя и остана потресен. — Шибана работа! Трябва да е излязъл отзад.

— Отивам при него. — Поклати глава, преди Кам да успее да възрази. — В момента е бесен на мен. Смята, че съм го предал. Аз трябва да се оправя с него. — Хвърли поглед към Грейс. — Погрижи се за нея — подхвърли тихичко на Кам и се отправи към задната врата.

Подозираше, че Сет е хукнал към горичката, и се надяваше момчето да не навлезе прекалено дълбоко в мочурището. Изпита облекчение, дочувайки изшумоляването в храстите.

Лесно откри къде Сет се е отклонил от пътечката. Етан си прокара път през преплетените клони. Листата на короните отчасти го щадяха от най-безмилостните лъчи на слънцето, но влагата беше невероятна.

Пот се лееше по гърба му и се стичаше по челото му, докато търпеливо вървеше и чакаше. Добре съзнаваше, че Сет го избягва, иска да изчезне. Най-накрая седна на повален дънер — прецени, че е по-лесно да остави момчето да дойде при него.

Минаха десетина минути, но най-сетне Сет се приближи.

— Няма да се върна с теб. — Само дето не го заплю. — Ако се опиташ да ме принудиш, пак ще избягам.

— Нямам намерение да те принуждавам да правиш каквото и да било.

Седнал на дънера, Етан го изучаваше. По мръсното лице на детето се виждаха ивиците от стеклата се пот. Беше зачервено от горещината и гнева, ръцете и краката му — изподрани от бодлите на храстите.

— Искаш ли да седнеш и да поговорим? — попита Етан спокойно.

— Не ти вярвам нито на една дума. Ти си лъжец. И двамата сте шибани лъжци! Да не се готвиш да ми кажеш, че не сте се чукали?

— Не, нищо подобно не сме правили.

Сет така светкавично се нахвърли върху него, че го изненада и първият удар попадна в брадичката му. Щеше да признае — но доста по-късно — че момчето има страхотен удар. В момента обаче се съсредоточи да се пребори с него и да го повали на земята.

— Ще те убия, копеле такова! Копеле! При първа възможност ще те довърша.

Викаше, дърпаше се и чакаше да се стоварят гневните удари.

— Задръж малко. — Раздразнен, че чевръстите, потни ръце постоянно му убягват, той леко разтърси момчето. — Нищо няма да постигнеш така. По-голям съм от теб и ще те прикова към земята, докато изпуснеш парата.

— Махни си ръцете от мен. — Сет стисна зъби и процеди: — Син на курва.

Ударът бе по-сериозен и по-остър от юмручния. Етан си пое дъх, бавно издиша и кимна.

— Да, точно такъв съм. Затова двамата с теб така добре се познаваме. Можеш да побегнеш, когато те пусна, Сет. Можеш да ме залееш с помия. Хората очакват точно това от нас. Нали сме синове на курви. Но мислех, че искаш нещо по-добро за себе си.

Етан го пусна и избърса кръвта от устата си.

— За втори път ме удряш в лицето. Още веднъж и така ще наложа задника ти, че няма да можеш да седнеш цял месец.

— Мразя те, скапаняк такъв!

— Добре. Но е редно да знаеш защо точно ме мразиш.

— Единствено си искал да се навреш между краката ѝ, а тя си ги разтвори за теб.

— Мери си приказките. — Етан светкавично го сграбчи за предницата на ризата. — Да не си посмял да говориш за нея по този начин. Имаш достатъчно разум веднага да усетиш що за човек е Грейс. Именно затова ѝ се довери, затова държиш на нея.

— Хич не ми пука за нея — изтърси Сет и се наложи да преглътне здравата, за да не се насълзят очите му.

— Ако не държеше, нямаше да си така бесен и на двама ни. И нямаше да изпитваш чувството, че сме те предали. — Пусна го и разтърка брадичката си. Знаеше колко отчайващо безпомощен е да описва чувства. Особено своите. — Ще ти говоря направо. — Отпусна ръце. — Прав си по отношение на онова, което се случи вкъщи, преди да си дойдеш, но грешиш по отношение на онова, което означава.

Устните на момчето се извиха в присмехулна усмивка.

— Напълно съм наясно какво значи да се чукаш.

— Да. Ти го познаваш от грозните звуци от съседната стая, забързани викове в тъмнината, гадни миризми, преминаващи от ръка в ръка пари.

— Само защото не ѝ плати, не значи...

— Млъкни — прекъсна го търпеливо. — Навремето мислех, че сексът е именно това или се проявява само под такава форма: безсърдечен, свиреп и понякога дори жесток. От другия изискваш единствено, което можеш да получиш ти. Така че става и егоистично. Достигаш до някакво облекчение, вдигаш си панталоните и си заминаваш. Не е нещо чак толкова нередно, ако няма значение и за двама ви, ако ти помага да изкараш нощта. Но не това е единственият начин и определено не е най-добрият.

Надяваше се — мина му през ума — друг да обясни тези неща на момчето, когато му дойде времето. Но излизаше, че времето е дошло, а задачата се пада на него.

Нямаше таланта да изговори всичкото с усмивка и намигване, както вероятно щеше да постъпи Кам, или гладко и ясно като Филип. Думите идваха от сърцето му и той се молеше да е прав.

— Сексът може да е като яденето. Просто задоволяване на глад. Понякога плащаш храната, понякога предлагаш нещо в замяна и ако си честен, даваш толкова, колкото получаваш.

— Сексът си е секс. Просто го разкрасяват, за да продават книгите и филмите.

— Смяташ ли, че това е единственото между Анна и Кам?

Сет сви рамене, но се замисли.

— Помежду им съществува нещо, което има значение, то е трайно, върху него може да се гради. Ти не си расъл така, нито началото на моя живот мина по този начин, затова ти говоря направо. — Етан разтърка очите си. — Когато държиш на някого, е по-различно от това другият да е само лице или тяло, подходящо или готово да откликне на желанието ти в момента. Изживявал съм го. Повечето хора подхождат така. Но е различно, когато един-единствен човек има значение, когато държиш само на него. Когато в действията си не се ръководиш изключително от глад. Когато искаш — повече от всичко на света — да дадеш повече, отколкото да взимаш. С никоя не съм се чувствал така, както с Грейс.

Сет отново сви рамене и се загледа встрани, но не и преди Етан да зърне нещастния израз на лицето му.

— Знам, че държиш на нея, че чувствата ти са истински, силни и важни. Вероятно част от теб иска тя да е свършена, да не изпитва потребностите на другите жени. Според мен една съществена част от теб иска да я защити, да е сигурна, че никой няма да я нарани. Затова споделям с теб онова, което казах и на нея — обичам я. Никога не съм обичал друга.

Момчето продължаваше да гледа към мочурището. Всичко го болеше, но като че ли най-ужасен беше срамът.

— А тя обича ли те?

— Да, обича ме. Но Бог ми е свидетел, че не ми е ясно защо.

Сет си помисли, че знае защо. Етан бе силен и не се фукаше, не се правеше на велик. Вършеше онова, което трябва, което е правилно.

— Мислил съм си, че когато порасна, ще се грижа за нея. Предполагам, че ти звучи глупаво.

— Никак. — Внезапно и силно му се прииска да притисне момчето към себе си. — Напротив. Смятам, че е чудесно. Гордея се с теб.

Сет го стрелна с поглед, но бързо го отклони.

— Аз някак, да знаеш, я обичам. Някак. Не че искам да я видя гола или нещо — добави забързано. — Просто...

— Разбирам те. — Младият мъж прехапа устни, за да не се ухили. Облекчението, което изпитваше, му бе по-приятно от студена бира в горещ летен ден. — Все едно, че ти е сестра и искаш най-доброто за нея.

— Да. — Сет въздъхна. — Май нещо такава.

Етан замислено изрече:

— Трудно е човек внезапно да види, че сестра му е била с някакъв тип.

— Аз я нараних. Искан да го направя.

— Да, огорчи я. Редно е да се извиниш, ако желаш нещата да се оправят.

— Ще реши, че съм глупак. Едва ли ще разговаря с мен.

— Тя самата искаше да те последва. Предполагам, че вече нетърпеливо крачи из задния двор и се побърква от притеснение.

Сет въздъхна дълбоко, но заприлича прекалено много на изхлипване, за да се хареса на когото и да било от двамата.

— Изтормозих Кам да ме доведе до вкъщи, за да си взема бейзболната ръкавица. И тогава... ви видях и се сетих как живееш при Глория и какво правеше тя с мъжете.

„Сексът за нея — помисли си Етан — е бизнес: грозен и бездушен.“ Затова се обади:

— Трудно е да се забравят подобни неща. — Понеже все още му беше трудно да говори, изричаше думите бавно. — Когато се любиш, защото обичаш, защото държиш на другия, защото е в реда на нещата, той е чист.

Момчето подсмръкна и избърса очи.

— Трябваше да ме фраснеш, дето наговорих онези неща.

— Прав си — отвърна Етан след миг. — Ще го сторя следващия път. А сега да се прибираме.

Надигна се и изтупа панталоните си, преди да протегне ръка. Сет го погледна и видя доброта, търпение и съчувствие. Качества, на които някога би се присмял, защото ги бе срещал толкова рядко у хората, които го заобикаляха навремето.

Сложи ръката си в десницата му и без да си дава сметка, не я изтегли, дори когато тръгнаха по пътеката.

— Защо не си ме ударил нито веднъж?

„Малко момченце — помисли си Етан, — прекалено много ръце са се вдигали срещу теб през краткия ти живот.“

— Може би се страхувам, че ще отвърнеш на удара.

Сет изсумтя и примигна бързо, за да попречи на сълзите да бликнат.

— Глупости!

— Вярно, дребен си — продължи младият мъж, като измъкна шапката от джоба му и я нахлузи върху главата му, — но си доста пъргав.

Сет си наложи да диша дълбоко, за да се успокои и да се овладее донякъде, когато излязат от гората и поемат по огряната от слънцето ливада.

Видя Грейс в двора. Беше се обгърнала с ръце, сякаш ѝ беше студено. Забеляза ги, направи крачка напред и спря.

Етан усети как ръката на момчето се стяга в неговата и я стисна за кураж.

— Доста ще помогне да се сдобрите — прошепна тихо той, — ако изтичаш при нея и я прегърнеш. Страхотна е по прегръдките.

Именно така искаше да постъпи, но се страхуваше дали да рискува. Погледна към Етан, прочисти си гърлото и изправи рамене.

— Предполагам, че мога да го направя, ако това ще я накара да се чувства по-добре.

Младият мъж остана назад; загледа се как момчето хуква по ливадата, как лицето на Грейс засиява и широко се усмихва, разтваряйки ръце, за да го посрещне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом ще работи през целия дълъг уикенд, прецени Филип, по-добре да се захване с нещо приятно. Обожаваше работата си. Та какво друго представлява рекламата, ако не познаване на хората и преценка кои копчета да натиснеш, за да ги накараш да разтворят портфейлите си?

Често преценяваше, че това е приемлив, творчески и дори очакван подход да се изпразват тези портфейли. За човек, прекарал първата част от живота си като крадец, професията беше идеална.

Точно в деня преди Деня на независимостта, той приложи талантите си в работилницата, уговаряйки потенциален клиент. Предпочиташе това пред физическата работа.

— Ще ни извините за обстановката. — Направи жест с добре поддържаната си ръка към огромното пространство наоколо, рафтовете, висящите светлини, към все още небоядисани стени и подове. — С братята ми смятаме, че е по-важно да се влага труд в продукцията, и не обръщаме кой знае колко внимание на обстановката.

— Хммм... — обади се Джонатан Крофт и разтърка брадичка.

Беше към тридесет и пет годишен и късметлия да е четвърто поколение на рода фармацевти Крофт. Откакто праядо му бе положил скромните основи на аптеката в Бостън, родът му бе изградил и разширил империята. Това даваше възможност на Джонатан да задоволява страстта си към плаването.

Висок, строен, загорял от слънцето, с кестеняви коси, подстригани така, че да подчертаят квадратната му челюст и привлекателното лице. Носеше скъпи дрехи, часовникът му бе „Ролекс“, а коланът — от ръчно обработена италианска кожа.

Приличаше точно на онова, което беше: привилегирован богат мъж, който обича да спортува на открито.

— Вие се занимавате с този бизнес едва от няколко месеца.

— Официално — да — потвърди Филип с бляскава усмивка.

Сресваше наситенобронзовите си коси така, че да придават допълнителна привлекателност и хубост на мъжките черти. Носеше модни избелели джинси и зелена памучна риза. Очите му гледаха проницателно, а се усмихваше очарователно.

Приличаше точно на образа, който си изгради: изтънчен градски бизнесмен с отношение към модата и морето.

— Работихме в екипи, които построиха доста яхти и лодки през годините.

Умело насочи Джонатан към поставените в рамки скици на стената. Рисунките на Сет бяха изложени уж небрежно, както Филип смяташе, че подхожда на традиционна работилница за яхти.

— Това е лодката на брат ми Етан. Една от малкото, която продължава да излиза всяка година за миди в залива Чесапийк. Служи му повече от десет години.

— Красавица е — призна Джонатан със замечтан израз, точно както Филип очакваше. Щом искаш хората да си отворят портфейлите, е редно да посочиш най-доброто, на което си способен. — Бих искал да я видя.

— Положително ще успее да го уредя.

Остави Джонатан да погледа още малко, преди да продължи:

— Вероятно познавате тази? — посочи към рисунката на изящната яхта. — „Цирцея“. Брат ми Кам се ангажира и с чертежите, и с построяването ѝ.

— Побеждава моята „Лорили“ на финала две последователни години наред. — Джонатан направи добродушна гримаса. — Разбира се, Кам ръководеше екипажа.

— Добре си познава лодките. — Филип дочу жуженето от бормашината на Кам. — Това, което сега правим, е по чертеж на Етан, Кам нанесе само някои корекции. Желанието ни е изцяло да задоволяваме изискванията и вкусовете на клиентите. — Насочи мъжа към мястото, където Сет лъскаше с гласпапир дървения корпус. Етан беше на палубата и прикрепяше перилата. — Този настоява за бързина, стабилност и известна доза лукс.

Не се съмняваше, че яхтата изглежда великолепно. Самият той ѝ бе посветил доста часове.

— Конструкцията ѝ е красива и същевременно функционална. Използвахме тиково дърво по указание на клиента — добави.

Филип погледна към Етан и вдигна вежди. Разбрал знака му, той се постара да не въздъхне дълбоко и видимо. Ненавиждаше предстоящата част, но брат му настоя да запознат потенциалния клиент с целия процес.

— Отделните дъски са прикрепени една към друга без никакво лепило. — Етан имаше чувството, че рецитира добре заучен урок. Винаги се чувстваше неприятно при тези обяснения. — Преценихме, че щом някогашните майстори са успявали да сглобяват лодките, без да използват лепило, значи и ние можем. А и без това съм бил свидетел как не бива да се разчита винаги на лепилото.

— Хम्म... — изсумтя отново Джонатан.

Имаше съвсем бегла представа за какво говори Етан. Той плаваше с яхти, но яхти, които е купил чисти и завършени. Сега обаче му допадаше онова, което виждаше и чуваше.

— Чудесна е. Аз самият бих искал бързина и красота.

— Ще я получите — усмихна му се Филип широко.

Направи знак на Етан зад гърба на клиента. Настъпи времето за следващия етап. Етан отиде при Кам, който работеше в каютата.

— Твой ред е там горе — прошепна той.

— Фил оплете ли го вече в мрежата?

— Не знам. Аз си издекламирах моето, а оня тип само стоеше и кимаше. Ако ме питаш, представа нямаше за какво му говоря.

— Разбира се, че няма. Джонатан наема хора да поддържат яхтите и лодките му. — Изправи се и раздвижи изтръпналите си крака. — Той е от тези, дето карат мазерати, без да имат представа от двигатели. Но положително е останал впечатлен от провлачения ти рибарски говор и привлекателния ти вид.

Етан изсумтя, а той го сръга с лакът, докато минаваше покрай него:

— Сега и аз ще му дам един тласък.

Качи се горе и успя да се престори на изненадан, че вижда Джонатан.

— Ей, Крофт, какво правиш?

— Какво ли не и къде ли не. — Той сърдечно пое ръката му и я раздруса. — Изненадах се, като не те видях на регатата в Сан Диего това лято.

— Взех, че се ожених.

— И аз така чух. Честито. А сега си се заловил да строиш лодки, вместо да се състезаваш с тях.

— Не бих казал, че съвсем съм се отказал от състезанията. Смятам да си построя платноходка, ако бизнесът позамре малко през зимата.

— Доста ли сте заети?

— Новините бързо се разнасят — отвърна Кам нехайно. — Яхта, построена от братя Куин, означава качество. А умните искат само най-доброто... Когато могат да си го позволят. — Ухили се внезапно и изпитателно: — Ти можеш ли да си го позволиш?

— Самият аз съм се замислил за платноходка. Брат ти трябва да ти е споменал.

— Да, подхвърли нещо. Искаш я лека и бърза. С Етан преработихме чертежа на онази, която съм замислил за себе си.

— Това са пълни глупости — прошепна Сет така, че само Филип го чу.

— Разбира се. — Той му намигна. — Но са първокласни глупости. — Наведе се по-близо до момчето, като видя, че брат му и клиентът се впускат да обсъждат подробности как се кара платноходка. — Кам знае, а този тип е готов да се състезава с него. Не можеш да победиш Кам в състезание. Затова...

— Затова ще плати луди пари, та Кам да му построи лодка, която дори той не може да победи.

— Всичко си схванал. — Филип леко го потупа по рамото. — Такъв си ми умник. Използвай си мозъка и няма да прекарваш времето си в търкане и лъскане на корпуси. А сега, хлапе, наблюдавай майстора.

Изправи се с лъчезарна усмивка.

— С удоволствие ще ти покажа чертежите, Джонатан. Да отидем в кабинета ми, а? Ще ги открия някъде.

— Нямам нищо против да им хвърля едно око. — Той се спусна от палубата. — Проблемът е, че искам платноходката на вода до първи март. Трябва ми време да я пробвам, да свикна с нея преди летните състезания.

— Първи март. — Филип сви устни и поклати замислено глава. — Може да се окаже проблем. За нас най-важно е качеството. А е нужно време да се построи шампион. Ще хвърля поглед на графика ни

— добави, слагайки ръка върху раменете на Джонатан, докато се отдалечаваха. — Ще видим какво да измислим, но, изглежда, няма да успеем да ти предадем висококачествения продукт, който очакваш и заслужаваш, преди май.

— Така ме лишавате от достатъчно време да свикна с нея — възрази Крофт.

— Повярвай ми, Джонатан, веднага се свиква с лодка от братя Куин. Просто веднага — завърши, обърна се и като се ухили доволно на братята си, влезе в канцеларията.

— Ще ни уреди за май — прецени Кам.

Етан кимна и добави:

— Или ще се уговори за април и ще съдере кожата на нещастника за допълнителни пари.

— Както и да се уговори — увери го Кам и го прегърна през раменете, — до края на деня ще имаме подписан нов договор.

Застанал до тях, Сет само изсумтя:

— Глупости. Ще приключи със сделката до обяд. Той е върхът.

Кам се ухили.

— Най-рано в два, според мен.

— В дванадесет — не отстъпваше момчето, загледан в него.

— Да се обзаложим на два долара?

— Естествено. Парите ми трябват.

— Знаеш ли — подхвана Кам, докато вадеше портфейла си, — преди ти да се появиш и да объркаш живота ми, бях спечелил доста в Монте Карло.

Сет изсумтя доволно:

— Тук не ти е Монте Карло.

— Сякаш не виждам. — Подаде му банкнотите. Трепна, защото забеляза съпругата си да влиза в помещението. — Внимавай. Насам е тръгнала социалната служителка. Тя не одобрява малолетни да се занимават с комар.

— Това не е комар. Спечелих честно и почтено — отвърна момчето, но бързо пхна банкнотите в джоба. — Донесе ли нещо за ядене? — обърна се към Анна.

— Не. Съжалявам. — Разсеяно прокара ръка през косите си. Стомахът ѝ се бе свил от напрежение. Отправи му престорена усмивка, която не стигна до очите ѝ. — Нали си направихте сандвичи за обяд?

— Да, ама ти обикновено носиш нещо по-готино.

— Сега бях прекалено заета с приготвянето на храната за пикника утре. — Погали го по главата, а после сложи ръка на рамото му. — Помислих си... да си почина и да видя как вървят нещата при вас.

— Фил току-що уговори един богаташ за цял куп пари.

— Браво — отвърна тя разсеяно. — Тогава да го отпразнуваме. Защо не отидеш за сладолед? Ще успееш ли да вземеш няколко от сладкарницата на Крофорд?

— Да — увери я той с широка усмивка. — Ще се справя.

Тя измъкна пари от чантата с надеждата, че няма да забележи как ръцете ѝ потреперват.

— За мен без никакви ядки, ако обичаш.

— Дадено. Хуквам.

Със свито сърце тя го наблюдаваше как се отдалечава.

— Какво има, Анна? — Кам сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си. — Какво се е случило?

— Момент. Толкова бързо дойдох дотук, че още не съм се успокоила. — Пое си дълбоко дъх и се почувства малко по-добре. — Трябва да извикаш братята си, Кам.

— Добре. — Но се задържа за миг, за да разтърка раменете ѝ. Никога не я бе виждал толкова разстроена. — Каквото и да е, ще се справим.

Отиде при задната врата, където Етан и Фил спореха за бейзбол.

— Нещо е станало — осведоми ги той накратко. — Анна дойде. Отпрати Сет. Доста е разстроена.

Завариха я застанала до работната маса с разтворен пред себе си скицник на момчето. Очите ѝ се насълзиха, когато зърна портрета си, нарисован от малката момчешка ръка.

От самото начало за нея той беше повече от поредния случай. А сега беше неин, както бяха Етан и Филип. Нейното семейство. Не можеше да приеме мисълта, че нещо или някой ще нарани семейството ѝ.

Овладя се, извърна се и плъзна поглед по сериозните замислени лица на мъжете, станали най-важните в живота ѝ.

— Това пристигна по пощата днес. — Докато ровеше в чантата за писмото, ръката ѝ вече не трепереше. — Адресирано е до семейство Куин. Само толкова — семейство Куин — повтори тя. — И е от Глория Делаутер. Отворих го. Сметнах, че е правилно, а и моето име вече е Куин.

Подаде го на Кам. Без да отрони дума, той измъкна листа и подаде плика на Филип.

— Изпратила го е от Вирджиния Бийч — установи Филип. — Загубихме дирите ѝ в Северна Каролина. Държи бреговата ивица, но се придвижва на север.

— Какво иска? — попита Етан, натиквайки юмруците си в джобовете. Усещаше, че го обзема смразяващ кръвта гняв.

— Онова, което очаквахме — отвърна Кам лаконично. — Пари.

— Драги представители на семейство Куин — зачете той, — чух как е починал Рей. Жалко. Може би не знаете, но с него имахме споразумение. Предполагам, че ще продължите да го спазвате, тъй като задържате Сет. Сигурно се чувства добре при вас в хубавата къща. Липсва ми. Не подозирате каква саможертва бе за мен да го дам на Рей, но желяех най-доброто за единственото си дете.

— Къде ти е сега цигулката да ни разплаче — промърмори Филип на Етан.

— Знаех, че Рей ще е добър към него — продължи Кам. — Погрижи се добре за вас, а у Сет тече неговата кръв.

Той спря за момент. Ето го — черно на бяло. Истина ли е или лъжа, зачуди се и погледна към братята си.

— После ще мислиш за това — обади се Етан. Усещаше сърцето си като стиснато от юмрук. Но разтърси глава. — Дочети писмото.

— Добре.

— Рей беше наясно колко ме боли да се разделя с момчето, затова ме подпомогна. Но сега него го няма. Започвам да се тревожа, че при вас не е най-доброто място за Сет. Склонна съм да ме убедите в обратното. Ако смятате да го задържите, трябва да изпълните обещанието на Рей да ми помогне да преживея затрудненията си. Нужни са ми пари. Това ще е знак и за вашите добри намерения. Пет хиляди. Изпратете ми ги „До поискване“ тук, във Вирджиния Бийч.

Ще чакам две седмици, защото знам, че на пощите не може да се разчита. Ако не получа отговор, ще разбера, че не искате хлапето. Ще дойда да го взема. Сигурно ужасно му липсвам. Непременно да му кажете, че майка му страшно много го обича и вероятно доста скоро ще го види.

— Кучка! — бе първият коментар на Филип. — Опипва почвата и се опитва да ни изнудва, за да види дали ще се поддадем както татко.

— Не бива да се намесвате. — Анна сложи ръка върху рамото на Кам и усети как потреперва от гняв. — Трябва да позволите на системата да действа. Трябва да ми се доверите, ще се погрижа тя да не успее да го направи. В съда...

— Анна — прекъсна я съпругът ѝ и натика писмото в ръцете на Етан. — Няма да влачим момчето в съда. В никакъв случай, ако можем да го избегнем.

— Нали не възнамерявате да ѝ платите? Кам...

— Нямам намерение да ѝ дам и пукнат цент. — Отдръпна се, за да се пребори с гнева си. — Въобразява си, че ни е хванала натясно, но дълбоко се мами. Ние не сме някакъв самотен възрастен човек. — Извърна се. Очите му блестяха. — Да видим как ще ни прескочи и ще успее да сложи ръка върху Сет.

— Доста е внимавала какво яде — отбеляза Етан, хвърляйки бегъл поглед върху писмото. — Не че не е заплашително, но никак не е глупава.

— Алчна е — обади се Филип. — Ако иска още след онова, което ѝ е платил татко, значи пробва колко е дълбок кладенецът.

— Гледа на вас вече като на свой източник за пари — съгласи се Анна. — Не може да се предвиди какво ще предприеме, ако узнае, че няма да ѝ е така лесно да измъкне пари. — Спря за миг и притисна слепоочията си с ръце, за да помисли по-добре. — Ако се появи отново тук и направи опит да влезе във връзка със Сет, знам как да ѝ попреча — по официален път, но временно — да не влезе в пряка връзка с него. На вас ви е предоставено настойничеството. А и Сет е достатъчно голям, за да изрази желанието си. Въпросът е дали ще го направи. — Вдигна безпомощно ръце. — Разказал ми е много малко за живота си, преди да се появи тук. Нужни са ми повече подробности, за да ѝ попреча по официален път.

— Той не иска да чуе за нея. А и тя не го желае. — Етан едва се въздържа да не смачка писмото на топка и да го захвърли. — Освен ако не й осигури парите за поредната доза наркотик. Пускала е мъжете си да му се нахвърлят.

Анна се извърна към него и го погледна спокойно.

— Сет ли ти го каза? Споменавал ли е, че е имало сексуален тормоз и тя е била съпричастна?

— Казал ми е достатъчно — процеди той. — Но от него зависи дали желае да го признае и пред друг и да го види написано в някакъв си проклет чиновнически доклад.

— Етан — прекъсна го Анна и сложи ръка на рамото му. — Аз също го обичам и искам да му помогна.

— Знам. — Отстъпи, защото гневът му не стихваше и не бе сигурен дали няма да се нахвърли върху останалите. — Съжалявам, но има моменти, когато системата не само не помага, но и влошава нещата. Изпитваш чувството, че те поглъща. — Постара се да възпре надигащата се у него болка. — Той трябва да знае, че ние сме на негова страна, независимо от системата.

— За адвокатите е важна информацията, че ни е писала. — Филип взе писмото от Етан, сгъна го и го пхна в плика. — А и трябва да решим как ще действаме. Първата ми реакция бе да отида във Вирджиния Бийч, да я издиря и недвусмислено да й обясня какво ще й се случи, ако приближи до Сет.

— Заплахите няма да помогнат — обади се Анна.

— Но ще ми е много приятно да й ги отпращам. — Зъбите на Кам се оголиха като на вълк. — Нека аз да отида.

— От друга страна — продължи Филип, — смятам, че ще има въздействие, ако нашата приятелка Глория получи официално писмо от служителя от социални грижи, отговорен за Сет. В него ще са посочени обстоятелствата, възможностите и заключенията, до които се е стигнало, за да се помогне на случая. Да се свържеш — или да направиш опит да се свържеш — с родната майка на дете под твоите грижи, е част от работата ти, нали, Анна?

Тя премисли, знаеше, че ще е сложно, но накрая сподели:

— Нямам право да прибъгвам до заплахи. Но... бих могла да я спра и да я накарам да се замисли. Обаче най-важният въпрос е дали да кажем на Сет.

— Той се страхува от нея — промърмори Кам. — По дяволите, тъкмо започна да се отпуска и да вярва, че нищо не го заплашва. Защо трябва да я намесваме отново в живота му?

— Защото има право да знае — обади се Етан тихо. Контролираше се, а това му позволяваше отново да разсъждава трезво. — Трябва да е наясно, че има вероятност да се наложи да се бори. Ако знаеш какво ти предстои, разполагаш с по-добри шансове за успех. И защото — довърши, — писмото е адресирано до семейство Куин, а той е един от нас.

— Бих предпочел да го изгоря — измърмори Филип. — Но си прав.

— Всички заедно ще му кажем — съгласи се Кам.

— Искам аз да говоря.

И двамата изненадано погледнаха Етан.

— Сериозно ли го казваш?

— Имам причини да предполагам, че ще му е по-лесно да го чуе от мен. — Хвърли поглед през рамо и забеляза пристигащия Сет. — Хайде да разберем дали е така.

— Мама Крофорд сложи и допълнително. Направо още колкото цялата поръчка. А долу на кея сигурно има поне милион туристи и...

Възбуденото му бърборене секна. Погледът му стана тревожен. Сърцето му се разтуптя. Долови, че нещо не е наред. Надушваше го.

— Какво става?

Анна пое големия пакет от ръцете му и започна да вади пластмасовите чашки със сладолед.

— Защо не поседнем малко, Сет? — предложи тя.

— Не искам да сядам.

Много по-лесно е да избягаш, ако си прав.

— Днес пристигна едно писмо. — Етан знаеше, че е най-добре лошите новини да се съобщават направо и бързо. — От майка ти.

— Тя да не е тук?

Усети как го обзема паника. Чудеше се дали да не хукне, но Етан сложи ръка на рамото му.

— Не, не е тук. Но ние сме тук и искам да го запомниш.

Сет потрепери.

— Какво, по дяволите, иска? За какво ѝ е да пише писма? Не желая да го виждам.

— Тогава не се налага — увери го Анна. — Но нека Етан да ти обясни, а после ще решим какво ще правим.

— Научила е, че Рей е мъртъв — подхвана младият мъж. — Ясно, че рано или късно щеше да разбере, просто въпрос на време.

— Той ѝ плати. — Момчето се опита да се освободи от обзелия го страх. Членовете на семейство Куин не се страхуват, напомни си то. Не се страхуват от нищо. — Тя си замина. Хич не ѝ пука дали е мъртъв или не.

— И аз предполагам, че е така, но иска още пари. Именно това пише в писмото.

— Иска да ѝ платя? — Нов страх го обхвана. — Че аз нямам пари. Защо ми пише да ѝ изпратя пари?

— Тя не пише до теб.

Сет едва си пое дъх и положи усилие да се концентрира върху изражението на Етан — открит, спокоен поглед, сериозно лице. Етан знае, само това му мина през ума му. Знае за стаичките, за вонята, за грубите ръце в тъмнината.

— Иска вие да ѝ платите! — възкликна момчето.

Част от него копнееше да започне да ги умолява да го сторят. Да ѝ дадат колкото пари иска, а той е готов да се закълне до края на живота си да прави каквото те поискат, за да изплати този дълг.

Но не можеше. Не и когато Етан го гледа и чака. И знае.

— Ако изпълните искането ѝ, тя пак ще се появи и ще иска още. Непрекъснато ще иска още. — Сет прокара потната си ръка по устата. — Докато знае къде съм, постоянно ще се появява. Трябва да отида някъде другаде... Някъде, където няма да ме намери.

— Никъде няма да ходиш. — Етан приклепна пред него. — А тя няма да получи още пари. Няма да победи.

Бавно, несъзнателно, момчето поклати глава.

— Не я познаваш.

— Познавам я донякъде. Достатъчно е умна да осъзнава, че сме решили да те задържим при нас, че те обичаме достатъчно, за да ѝ платим, ако се наложи. — Видя блесналата надежда в очите на момчето, преди то да сведе поглед. — В крайна сметка ще платим, стига така да се сложи край, стига нещата да се успокоят. Но ще стане както казваш — тя пак ще се появи.

— Какво смятате да правите?

— Зависи какво ще направим сега. Всички ние заедно — добави той и изчака момчето да го погледне отново в лицето. — Засега ще продължим да я караме както досега. Фил ще поговори с адвоката, та всичко да е наред.

— Кажу ми, че няма да се върна при нея — отсече Сет свирепо и погледна Филип. — Каквото и да стане, няма да се върна при нея!

— Ще му кажа.

— Анна ще ѝ напише писмо — продължи Етан.

— Какво писмо?

— Умно — отвърна му с лека усмивка. — Такова, в което всяка дума струва по петдесет долара и звучи ужасно официално. Ще го направи като социален служител, който отговаря за теб. Така ще даде на Глория да разбере, че законът е на наша страна. Това вероятно ще я накара да забави темпото и да се замисли.

— Тя ненавижда социалните служби — обади се Сет.

— Прекрасно. — За пръв път от час насам Анна се усмихна искрено. — Който мрази нещо, обикновено се страхува от него.

— Сет, и ти би могъл да помогнеш, ако си в състояние да го направиш.

Обърна се отново към Етан.

— Какво е то?

— Да поговориш с Анна, да ѝ разкажеш за някои работи преди... Доколкото ти е възможно да споделиш.

— Не искам да говоря за това. То е приключило. Няма да се върна.

— Знам. — Обгърна треперещите рамене на Сет. — Ясно ми е, че да го разкажеш, значи все едно да го изживееш отново. На мен ми бе нужно доста време, преди да го споделя с мама... Да го кажа на Стела. Да изрека всичкото на глас, макар тя вече да знаеше по-голямата част. А после нещата започнаха да се оправят. Пък и помогна на нея и на Рей по-бързо да приключат с осиновяването.

Сет си припомни как гледа на Етан като на герой.

— Така ли е правилно да се постъпи?

— Да, така.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Искан ли питане! — Той се надигна и му подаде ръка. — Хайде, да си отидем вкъщи и да обсъдим нещата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Готово ли, мамо? Време да вървим?

— Почти, Обри.

За да придаде пикантен вкус и цвят на картофената салата, Грейс я посипа с червен пипер.

Дъщеря ѝ ѝ задаваше този въпрос от седем и половина сутринта. Прецени, че не се раздражни само защото самата тя се чувстваше изпълнена с радостно предчувствие като двегодишното момиченце.

— Мамо-о-о-о...

Капризният тон на Обри едва не я разсмя.

— Дай да те видя. — Грейс сръчно покри салатата, преди да се обърне към малката. — Добре изглеждаш.

— Имам панделка.

Обри кокетно прокара ръка по панделката, с която майка ѝ бе привързала къдриците ѝ.

— Розова панделка.

— Розова — повтори Обри усмихната. — И мама е хубава.

— Благодаря, бебче. — Надяваше се и Етан да е на същото мнение. Как ще я гледа, чудеше се тя. Как е редно да се държат? Ще има толкова много хора, а никой — като се изключат членовете на семейство Куин — не знаеше, че са влюбени.

Влюбени, помисли си тя с блажена замечтана усмивка. Такова прекрасно състояние. Примигна, когато малките ръчички обгърнаха коленете ѝ и здраво я стиснаха.

— Мамо. Готова?

Грейс се засмя. Прегърна Обри и звучно я целуна.

— Добре. Хайде да вървим.

В часовете преди решителна битка никой генерал не е ръководил по-авторитетно и решително армията си от Анна Спинели-Куин.

— Сет, постави сгъваемите столове на сянката ей там. Филип още ли не е донесъл леда? Няма го вече двадесет минути. Кам! Пораздалечете с Етан онези две маси.

— Само преди минутка — процеди съпругът ѝ през зъби — ги приближихме една до друга.

Но премести масата.

— Така е добре. Чудесно. — Понесла покривки на бели и яркочервени райета, Анна прекоси моравата. — А сега преместете масите с чадърите по-близо до водата.

Кам присви очи.

— Нали каза, че ги искаш по-близо до дърветата?

— Промених решението си.

Тя огледа двора и започна да застила покривките.

Кам понечи да протестира, но улови предупредителното поклащане на главата на Етан. Брат му е прав, прецени той. Споровете няма да променят нищо.

Още от сутринта Анна не спря да дава твърде противоречиви нареждания. Раздразнен и озадачен, Кам го сподели с Етан.

— Уж говорехме, че е практична и организирана жена — завърши. — Не знам какво ѝ става. Струва ми се, че е паникьосана.

— Жените повече разбират от такива работи — изтъкна Етан.

Сети се как Грейс му забрани да си вземе душ в собствената баня, само защото Кам и Анна ще се връщат. Кой може да разбере какво става в женските глави?

— При подготовката на сватбеното тържество не се държеше така.

— Е, тогава умът ѝ сигурно е бил зает с други неща.

— Да. — Кам изпъшка и вдигна една от масите с чадър и все така, пуфтейки, я повлече към сгряната от слънце вода. — Фил постъпи по-умно: направо изчезна.

— Винаги го е умеел — съгласи се брат му.

Нямаше нищо против да мести маси, да разнося столове, да изпълнява някое от десетките други хрумвания — малки или големи — на Анна. Така не му оставаше време да се замисля за по-важни неща.

Останеше ли за миг свободен, и се сещаше за Глория Делаутер. Понеже никога не я бе виждал, си я представяше като висока едра жена

с разрошени сламеноруси коси, студени очи с размазан грим, с подпухнали бузи и устни от прекалено честия досег до бутилката.

Очите бяха сини като неговите. Устните, въпреки червилото, имаха формата на неговите. И съзнаваше, че не си представя майката на Сет, а своята.

Времето не успя да изтрие, да замъгли картината. Виждаше я ясно.

Тя продължаваше да разполага с властта да смразява кръвта му, да предизвиква свиване на стомаха му.

Все още изпитваше желание да нанася удари с окървавените си юмруци.

Дочул радостните възгласи, той бавно се извърна. И зърна затичалата се по моравата Обри. Очичките ѝ грееха като слънчеви лъчи. Видя и Грейс, застанала на верандата с топла усмивка, в която се долавяше леко смущение.

„Нямаш никакво право — просъска гадният глас в главата му. — Нямаш никакво право да докосваш нещо толкова хубаво и привлекателно.“

О, а как само му се искаше! Обри се хвърли към него — той я вдигна високо, завъртя я и я накара да изпищи от радост.

Копнееше тя да е негова. Желаете това прекрасно, невинно, засмяно дете да му принадлежи.

С разтреперани колене Грейс приближаваше към тях. Знаеше, че картината, която представляват, ще се вреже в сърцето ѝ: стройният мъж с едри ръце и сериозна усмивка, и златното дете с розова панделка в косите.

Слънцето се изливаше върху тях така щедро, както любовта струеше от сърцето ѝ.

— Искаше да тръгне насам още щом отвори очи сутринта — започна. — Дойдохме малко по-рано, за да помогна на Анна. — Той я наблюдаваше така напрегнато, така тихо, че усети как всеки момент ще затрепери от нерви. — Виждам, че почти всичко е готово, но...

Млъкна, той внезапно я прегърна и силно я притисна към себе си. Остана ѝ време само да си поеме сепнато дъх, преди устните му да се впият в нейните. Груби и ненаситни, от които кръвта ѝ закипя, а главата ѝ се замая. Някъде отдалеч долетя възторженият писък на Обри:

— Целувка, мамо!

„О, да — помисли си Грейс. — Целувай ме, целувай ме, целувай ме.“

Стори ѝ се, че чу някакъв звук да се изтръгва от него. Вероятно въздишка, която идваше дълбоко от душата му. Устните му омекнаха. Ръката, която притискаше гърба ѝ, сякаш той се бореше за живота си, се отпусна и я погали. Нежното движение, не по-малко трескаво от целувката, само доразпали пробуденото от него желание.

Надушваше аромата, топлината на мъжа. И бебешкия аромат на момиченцето. Ръцете му обгръщаха и двамата и инстинктивно ги превръщаха в едно цяло. Когато целувката свърши, тя опря глава върху рамото му.

Никога досега не я бе целувал пред други хора. Знаеше, че Кам е само на няколко крачки, когато Етан я притегли към себе си. А и Сет трябва да ги е видял... И Анна.

Какво значи всичко това?

— И аз искам целувка! — намеси се Обри и потупа бузата на Етан.

Изпълни желанието ѝ и зарови лице във вратлето ѝ, което я погъделичка и я разсмя. После обърна глава и прокара устни по косите на Грейс.

— Не исках да те сграбча по този начин.

— Аз пък се надявах да го сториш — прошепна тя. — Накара ме да повярвам, че си мислил за мен, че ме желаеш.

— Мисля за теб, Грейс. И те желая.

Обри се въртеше в ръцете му; той я остави да отиде при Сет и кучетата.

— Опитвам се да ти кажа, че не исках да съм груб с теб.

— Не беше. А и аз не съм от стъкло, Етан.

— Напротив, крехка си. — Проследи как детето стигна до Фулиш и отново погледна Грейс в очите. — Деликатна си — прошепна — като белите порцеланови чаши с розовите рози, които използвахме на тържеството по случай Деня на благодарността.

Стана ѝ приятно, сърцето ѝ трепна, макар да знаеше, че той преувеличава.

— Етан...

— Постоянно се страхувах, че ще я хвана непохватно и ще я счупя. Така и не свикнах. — Прокара палец по скулата ѝ — кожата бе

топла, мека и кадифена. После отпусна ръка. — Хайде да отидем да помагаме, преди Анна съвсем да подлуди Кам.

Стомахът на Грейс продължаваше да се свива от радостно вълнение, дори когато започна да изнася храната от кухнята и да я подрежда по масите на моравата. От време на време се улавяше, че спира и търси с поглед Етан.

Наблюдаваше как мускулите му се движат под ризата: „Толкова е силен. И толкова търпелив. Обул е джинсите, които изпрах онзи ден. Започват да се нищят на крачолите. В джобчето имаше шестдесет и три цента“.

Видя как Обри се катери по гърба му. Знае, че е добре дошла. Да, ето: протяга ръка назад, за да я задържи. Няма нищо против, когато му сваля шапката и се опитва да я нахлузи на главата си. Косите му са пораснали и краищата им са изрусели от слънцето.

— Хубава картинка — обади се Анна зад гърба ѝ и я накара да подскочи. С лек смях Анна остави огромната купа салата на масата. — И аз правя същото с Кам понякога. Просто стоя и го наблюдавам. Мъжете от семейство Куин са много приятни за гледане.

— Все си повтарям, че ще хвърля просто един бърз поглед, а после се оказва, че не мога да откъсна очи.

Усмихна се, когато Етан се завъртя и се престори, че търси Обри.

— А и има такъв естествен подход към децата — отбеляза Анна. — Ще стане чудесен баща.

Грейс усети как руменина залива бузите ѝ. И тя си бе мислила същото. Изглеждаше странно как само преди няколко седмици каза на майка си, че никога повече няма да се омъжи. А сега го мислеше, чудеше се дали ще стане и чакаше.

Лесно отхвърляше всякакви идеи за женитба, когато не допускаше, че става въпрос за съвместен живот с Етан. Не се справи с първия си брак, защото сърцето ѝ не принадлежеше на съпруга ѝ. Грешката бе нейна и затова приемаше отговорността от провала.

Но бракът ѝ с Етан би могъл да е различен. Ще изградят заедно дом, семейство и бъдеще, основани на любов, доверие и честност.

Той нямаше да вземе решение бързо. Но я обича. А тя го разбира и го познава достатъчно добре, знае, че следващата стъпка ще е

женитбата. И тя беше готова да я направи.

Във въздуха ухаеше на хамбургери, които се печеха върху скарата, лееше се бира, кънтеше детски смях, извисяваха се гласове на приказливи възрастни, моторницата бучеше във водата, долитаха доволните писъци на младежите, които се возеха в нея.

Аромати, звуци, гледки. Хубави покривки, отрупани с храна маси.

Черешовият пай на госпожа Кътър. Салатата с раци на семейство Уилсън. Царевницата, която донесоха семейство Крофорд. Желирани десерти, плодова салата, пържено пиле и ранни домати. Хората, пръснати на групички, седяха по столове на моравата, на верандата, на кея.

Небето бе ясно, жегата — невероятна.

Грейс се загледа как Фулиш души земята за някое паднало парче месо. Досега бе открил доста и предполагаше, че ще му прилошее до края на деня.

И искаше този ден да не свършва никога.

Нагази във водата, като внимателно придържаше Обри, независимо от широките цветни надуваеми гривни около ръчичките ѝ. Топна дъщеря си и Обри се разсмя, когато крачетата ѝ докоснаха водата.

— Навътре, навътре, навътре — настояваше тя.

— Скъпа, не си взех банския — възрази майка ѝ, но пристъпи, докато водата стигна до коленете ѝ, та Обри да може да пошляпа.

— Грейс! Грейс! Виж ме!

Тя се обърна, присви очи срещу слънцето и видя как Сет скача от кея, извива се във въздуха и цопва във водата. И здравата я разплиска.

— Като снаряд съм — обяви той гордо, когато изплува. После се ухили. — Цялата съм те намокрил.

— Сет, вземи ме. — Обри се задърпа и протегна ръце. — Вземи ме.

— После, Обри. — Той се отправи към другите момчета.

Детето беше готово да заплаче.

— Ще дойде да си поиграете по-късно.

— Сега!

— След малко.

За да я успокои, Грейс я подхвърли във въздуха и я хвана едва когато цопна във водата. Поиграха си така известно време.

Както очакваше Грейс, слънцето, водата и вълнението поизмориха момиченцето.

— Хайде да отидем да пийнем нещо, Обри.

— Искам да плувам.

— После ще поплуваме пак. Сега съм жадна.

Майка ѝ я взе на ръце и се приготви за неизбежната предстояща битка.

— Какво си хванала, Грейс? Русалка ли? — Майка и дъщеря погледнаха към брега и видяха Етан. — Определено е много хубава — обяви той, загледан в Обри. — Ще ми я дадеш ли за малко?

— Не знам. Ще видим. — Наведе се към ухото на детето: — Той смята, че си русалка.

Устничките на Обри продължаваха да потреперват, но тя вече бе забравила за плача.

— Като Ариел ли?

— Да, като Ариел от филмчето.

Когато стигна брега, Етан взе Обри от ръцете ѝ.

— Плувах — осведоми го тя и после отпусна глава върху рамото му.

— Видях те.

— Умори се — добави Грейс тихо — и започна да капризничи. Мокра е. — Тя посегна да вземе детето от ръцете му.

— Добре е тук. — Погали Грейс по влажните лъскави коси. — И ти си мокра. — Прегърна я през раменете. — Хайде да се поразходим на слънце.

— Добре.

— Да минем от предната страна на къщата — предложи той и се усмихна, когато усети дъха на Обри във врата си. — Там няма толкова хора.

С изненада, но и с удоволствие Карол Мънроу наблюдаваше как Етан отвежда дъщеря ѝ и внучката ѝ на разходка. Тя съзря повече от това съсед и приятел да се разхожда със съсед и приятел. Импулсивно дръпна ръкава на мъжа си, загледан в играта на мятане на подкови.

— Какво има, Карол?

— Виж, Пит. Виж. Грейс е с Етан.

Леко раздражен, той сви рамене.

— И какво от това?

— С него е, Пит, дебелоглавецо! — изрече го раздражено, но същевременно свойски. — Сякаш й е гадже.

— Гадже?

Изсумтя, готов да отхвърли чутото като нелепост, но зърна нещо в начина, по който Етан се обръщаше към Грейс, в начина, по който тя вдигаше глава.

Отмести поглед.

— Гадже — промърмори отново.

Представа нямаше какво трябва да изпитва. Нали не се меси в живота на дъщеря си, напомни си той. Тя вече е поела по своя път.

Свъси вежди, защото си спомни какво изпитваше, когато носеше малкото си момиченце, а главичката му се отпускате върху рамото му — точно както сега Обри е свела главица върху рамото на Етан Куин.

Докато са такива малки, помисли си, ти вярват и приемат всичко, което им кажеш — дори, че гръмотевиците са ръкопляскания на ангели.

Ала поотраснат ли, започват да се дърпат. Започват да искат разни неща, разни безсмислени неща. Например пари, за да живеят в Ню Йорк; благословията ти да се омъжат за някакъв нехранимайко, който въобще не ги заслужава.

Престават да те приемат за човека, който знае всички отговори, и разбиват сърцето ти. А ти трябва да събереш парчетата, доколкото можеш, и да му сложиш катинар, за да не се случи отново.

— Точно Етан й е необходим на Грейс — нареждаше Карол тихо. — Стабилен, много е добър. Мъж, на когото тя може да се облегне.

— Няма да го направи.

— Кое?

— Няма да се облегне на никого. Прекалено е горда и с това само си вреди.

Жена му въздъхна. Ако трябваше да се изтъкне истината, Грейс бе наследила тази гордост от баща си.

— Ти така и никога не направи опит да й подадеш ръка.

— Не започвай отново, Карол. Нямам какво да кажа. Искам бира — обяви той и се отдалечи.

Филип Куин и неколцина други стояха край бурето с бира.

— Да ти наля ли една, господин Мънроу?

— С удоволствие. — Пит кимна по посока на задния двор. — Доста хора сте събрали тук днес, Фил. И все симпатични. Помня как вашите правеха пикник всяко лято. Добре е, че продължавате традицията.

— Анна го измисли — отбеляза младият мъж и му подаде напълнената пластмасова чаша.

— Жените ги бива повече от мъжете за такива работи. Ако не успея, моля те, предай ѝ колко съм ѝ благодарен за поканата. След около час отивам да пускам фойерверките.

— Твоите винаги са сред най-красивите.

— Традиция — повтори Пит думата, която имаше стойност за него.

Не само Карол Мънроу забеляза как Етан и Грейс се отдалечиха. Подмятания и хитри усмивки придружаваха унищожаването на салатите.

Мама Крофорд размаха вилицата и я насочи към добрата си приятелка Луси Уилсън.

— Ако питаш мен, Грейс трябва да тропне с крак, та Етан Куин да се размърда, преди момиченцето ѝ да постъпи в колеж. Никога не съм виждала толкова бавен мъж.

— Той обича да обмисля нещата — защити го Луси предано.

— Нищо лошо, но го прави много бавно. Виждала съм ги да се гледат тайничко с копнеж още преди момчето да се сдобие със собствена лодка. Има-няма десетина години оттогава. Двете със Стела — Бог да благослови душата ѝ — сме си говорили за това няколко пъти.

Луси въздъхна, и то не само заради погълнатите калории, и добави:

— Стела познаваше момчетата си отлично.

— Определено. Един ден ѝ казах: „Стела, твой Етан е хлътнал по момичето на Мънроу“. Тя се засмя — и тя го била забелязала. Така и не разбрах защо Етан не се намеси, когато Грейс се забърка с Джак

Кейси. Никога не съм го харесвала. Той не беше лош, а слабохарактерен. Я виж — завърши шепнешком като конспиратор.

Тя кимна към мястото, откъдето се задаваха Етан и Грейс хванати за ръка, а момиченцето спеше спокойно на рамото му.

— Този изобщо не е слабохарактерен — обади се мама Крофорд. — Пък и бавните мъже са страшилище в леглото, не смяташ ли, Луси?

Нищо неподозираща за приказките по неин адрес и спокойната разходка около къщата в горещия летен ден, Грейс спря до една маса, за да налее чай с лед. Преди да напълни първата чаша до половина, майка ѝ — широко усмихната — застана до нея.

— О, дай да поддържа скъпоценното съкровище. Няма нищо по-приятно от това да държиш заспало дете. — Пое Обри от ръцете на Етан, докато говореше тихо и забързано: — Така ще имам извинение да поседя на спокойствие под сянката. Честна дума, Нанси Клеърмонт ми наду главата с приказките си. А вие младите идете да се позабавлявате.

— Канех се да я сложа да легне — подхвана Грейс, но майка ѝ махна с ръка, отхвърляйки предложението.

— Няма нужда, няма нужда. И без това рядко ми се случва да я поддържа, когато е будна. Идете се поразходете още малко. Но не стойте на слънце.

— Добра идея — обади се Етан, когато Карол се отдалечи. — Малко сянка и тишина няма да ни навредят.

— Ами... Добре. Но след около час трябва да тръгна.

Тъкмо я насочваше към дърветата с мисълта, че там, закътани от хорските погледи, ще я целуне отново, когато спря и я погледна със свъсени вежди.

— Защо трябва да си тръгнаш?

— На работа съм. Довечера съм в заведението.

— Нали днес е свободният ти ден?

— Беше. По-точно: обикновено е така, но ще работя допълнителни часове.

— Ти и без това работиш прекалено много.

Тя се усмихна облекчено, когато стъпиха сред дърветата и усети лек хлад.

— О, става въпрос за още няколко часа. Снидли прояви разбиране и ми ги даде, така ще изкарам пари за колата. Колко е

приятно тук. — Затвори очи и се наслади на хладния въздух. — Анна каза, че ти и братята ти ще свирите по-късно. Съжалявам, че няма да ви чуя.

— Грейс, казах ти, че ако имаш парични затруднения, мога да ти помогна.

Тя го погледна.

— Не е нужно да ми помагаш, Етан. Нали работя.

— Знам. Това е горе-долу единственото, което правиш. — Закрачи нервно напред-назад. — Ненавиждам работата ти там.

Грейс се напрегна.

— Не искам да се караме пак за това. Работата е добра, почтена и честна.

— Не се карам. Просто го казвам.

Приблужи се към нея. Гневът в очите му бе така очевиден, че тя неволно отстъпи.

— И друг път съм те чувала да го казваш — подхвърли сухо тя. — Това обаче не променя фактите. Работя там и ще продължа да го правя.

— Някой трябва да се грижи за теб.

Сърцето му се свиваше от мъка, че това не е той.

— Не е вярно.

„Как ли пък не!“ — помисли си той. Под променливо зелените ѝ очи вече се забелязваха сенки, а сега му съобщаваше, че ще продължи да разнася табли до два часа сутринта.

— Издължи ли се на Дейв за колата?

— Наполовина. — Чувстваше се унижена. — Направи ми отсрочка до другия месец.

— Няма да му плащаш. — Това поне е в състояние да направи. И ще го направи, за бога. — Аз ще му платя.

Тя гордо вдигна глава.

— Нищо подобно няма да правиш!

При други обстоятелства би започнал да я убеждава, да спори. Или просто щеше да го свърши тихомълком. Но нещо се надигаше у него — нещо, което усети още когато я видя. То не му позволяваше да разсъждава ясно, а само да чувства и да изпитва необходимост да действа. С очи, приковани към нейните, плъзна ръка по шията ѝ.

— Тихо.

— Не съм дете, Етан. Не можеш...

— Не мисля за теб като за дете. — Очите ѝ бяха нащрек и сияеха. Те разпалваха желанието му още по-силно. — Спрях да мисля за теб по този начин и това няма да се промени. Направи, каквото искам в момента.

Не знаеше дали диша, дали трепери. Усети грубата кора на дървото. Вече не смяташе, че я уговаря да приеме неколкостотин долара от него, за да плати колата.

— Етан...

Другата му ръка се плъзна по гърдите ѝ. Не възнамеряваше да я поставя там, но тя някак естествено се придвижи. Блузата ѝ бе все още леко влажна. Усещаше как кожата ѝ под нея се сгорещява.

— Направи, каквото искам в момента — повтори той.

Очите ѝ бяха огромни. Имаше чувството, че пада в тях, дави се. Сърцето ѝ туптеше под дланта му. Впи свирепостта устни в нейните с жажда, която издаваше потребност, ненаситност, но и безпомощност. Чу сподавения ѝ стон. И това само го довъзбуди.

От него бликаше топлина, която я смайваше. Зъбите му грубо хапеха устните ѝ. Това обаче я караше единствено да се разтапя под него, да се наслаждава на проникващия му език.

Чувствата ѝ бушуваха и бързо се подменяха — трудно успяваше да ги разграничи. Ръцете му сякаш бяха навсякъде: дърпаха блузата ѝ, обгръщаха гърдите ѝ, галеха я. Усети го, че потреперва, и го хвана за раменете, за да не паднат и двамата.

В следващия миг той започна да дърпа късите ѝ панталони.

Не — съпротиви се част от съзнанието ѝ, шокирано. Няма да я обладае тук, сега, по този начин, само на метри от събраните хора и играещите си деца. Но друга част от нея стенеше от зашеметяващото усещане, от вълнението и нашепваше „да“.

Тук. Сега. По този начин. Точно по този начин.

Когато проникна в нея, писъкът ѝ щеше да се разнесе оглушително, но той го сподави с устните си.

Проникваше силно, бързо, дълбоко. В ума му нямаше никаква мисъл. Чувстваше единствено нея и потта, която обливаше и двамата.

Изпразването му бе светкавично, неподвластно на контрол.

Дори след това продължи да потреперва, да не смогва да диша. Дочу почукването на кълвача някъде из дърветата, близкия смях на

хората. И задъханото дишане на Грейс. Както и стенанието ѝ.

Усети как вятърът го охлажда. И нейните потрепервания.

— Господи! По дяволите — изруга свирепо, но тихо той.

— Етан? — Тя не знаеше, не подозираше, че е възможно някой да таи подобни желаня дълбоко в себе си. — Етан? — повтори и щеше да го обгърне с ръце, но той отстъпи назад.

— Съжалявам. Аз... — Нямаше думи. Каквото и да каже, няма да го извини. Наведе се, започна да вдига късите ѝ панталони. Закопча ги. Със същото нежно внимание оправи блузата ѝ. — Не знам какво да кажа. Нищо не ме извинява.

— Не се нуждая от никакви извинения. Никога не са нужни за нищо, което правим заедно, Етан.

Той продължи да се взира в земята и усети как болката запулсира в главата му.

— Не ти оставих никакъв избор.

— Аз вече съм направила своя избор. Обичам те.

Едва тогава я погледна и всичко пред очите му се завъртя. Устните ѝ бяха подпухнали там, където ги бе хапал. Очите ѝ бяха широко разтворени. По тялото ѝ вероятно имаше синини от пръстите му.

— Ти заслужаваш нещо по-добро.

— Приятно ми е да мисля, че заслужавам теб. Караш ме да се чувствам... желана. И ми е жал за всяка жена, която не е изпитала това чувство.

— Изплаших те.

— За момент. — Леко притеснена, тя въздъхна. — По дяволите, Етан! Трябва ли да ти казвам, че ми хареса? Чувствах се безпомощна, победена и беше вълнуващо. Загуби контрол над себе си, а обикновено не го правиш. Допадна ми, че аз го провокирах.

Той прокара ръка през косите си.

— Объркваш ме, Грейс.

— Не искам да е така. Но не виждам нищо лошо.

Той въздъхна и пристъпи напред, за да оправи косите ѝ.

— Въобразяваме си, че се познаваме достатъчно добре. А това всъщност не е така. Вероятно в това е проблемът.

Взе ръката ѝ и след като я разгледа замислено, целуна пръстите ѝ по начин, който накара миглите ѝ да трепнат.

— Никога не искам да те нараня. По никакъв начин.

Но знаеше, че вече го е сторил и пак ще се случи.

Докато се връщаха по сгряната от слънцето морава, държеше ръката ѝ. Съвсем скоро ще се наложи да ѝ разкаже за себе си. За да разбере тя защо не е в състояние да ѝ даде повече.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Затова не знам дали пак ще изляза с него, защото започва да се държи прекалено собственически, разбираш ли? Не искам да го засягам, но нали трябва да се живее?

Джули Кътър се пресегна към фруктиерата, избра си сочна зелена ябълка и я захапа. Все едно се намираще в собствената си кухня, а не при съседката си. Настани се на плота, докато Грейс сгъваше прането и го слагаше върху масата.

— Освен това — продължи момичето — срещнах едно невероятно готино момче. Работи в магазина за компютри в търговския център. Носи очила с телена рамка и има страхотна усмивка. — Ухили се и хубавото ѝ сърцевидно лице засия. — Когато му поисках телефонния номер, той се изчерви.

— Поискала си му телефонния номер!

На Грейс ѝ беше приятно, когато веселото и бърливо момиче се отбиваше при нея. Но днес я слушаше с половин ухо. Трудно се концентрираше. Мисълта ѝ постоянно се връщаше към случката с Етан в сянката на дърветата. Какво го прихвана, та така ѝ се нахвърли, а после някак си се отдръпна, затвори се в себе си?

— Естествено. — Джули наклони глава. Кафявите ѝ очи блестяха. — Никога ли не си канила мъж да излезете? Хайде, Грейс, в навечерието на второто хилядолетие сме. Повечето мъже наистина очакват жената да вземе инициативата. Както и да е... — Тръсна глава и оправи дългите си прави кафяви коси. — На Джеф определено му харесва. Това е сексапилният компютърен тип. Отначало се изчерви, но ми го даде, а после, когато му позвъних, си личеше, че е доволен. Ще излезем в събота, но първо трябва да скъсам с Дон.

— Клетият Дон — промърмори Грейс и погледна към Обри, която срути току-що построената кула от кубчета и изпляска с ръце.

— О, ще го преживее — сви рамене Джули. — Мисля, че не е влюбен, да кажем, в мен. Просто е свикнал да има момиче до себе си.

Грейс се усмихна. Само преди няколко месеца Джули бе луда по Дон и постоянно идваше да ѝ разказва подробности от срещите им. Или, както младата жена подозираше, редактирания им вариант.

— Нали твърдеше, че Дон е единственият за теб?

— Беше. — Джули се засмя. — За известно време. Още не съм готова за единствения.

Грейс отиде до хладилника да налее нещо за пиене на трите. На годините на Джули — деветнадесет — тя вече беше бременна, омъжена и се тревожеше как ще плаща сметките. Понякога трите години разлика във възрастта им ѝ се струваха като триста.

— Имаш право да се огледаш. — Подаде ѝ чашата и за миг се загледа в нея. — Но бъди внимателна.

— Внимателна съм, Грейс — увери я тя трогната. — Един ден искам да се омъжа. Особено ако ще имам красиво бебе като Обри. Но преди това трябва да завърша колеж, да видя свят. Да... направя разни неща — завърши, разпервайки широко ръце. — Не ми се ще да се окажа без избор, да сменям пелени и да работя в глухо забутано място, защото някакъв тип ме е навил... — Млъкна внезапно, ужасена от себе си. Очите ѝ се разшириха и се изпълниха с молба за прошка. Смъкна се от плота. — Господи, извинявай! Толкова съм несъобразителна понякога. Нямах предвид теб...

— Всичко е наред. Аз постъпих точно така. Допуснах да ми се случи. Радвам се, че си по-умна от мен.

— Аз съм тъпанарка — пророни Джули почти разплакана. — Безчувствено влечуго. Толкова съм гадна.

— Не, не си. — Грейс леко се засмя и взе панталонките на Обри от коша с пране. — Не си ме засегнала. Няма да ми е приятно, ако не се чувстваме толкова близки приятелки, че да не казваш каквото мислиш.

— Ти си една от най-добрите ми приятелки, а аз имам голяма уста.

— Да, така е — съгласи се младата жена усмихната и Джули трепна, — само че на мен ми харесва.

— Обичам теб и Обри, Грейс.

— Знам. Стига си се притеснявала и ми разкажи къде ще ходите с Джеф.

— Безобидна среща: на кино и да хапнем пица. — Въздъхна с облекчение. Не искаше да нарани Грейс. В желанието си да поправи своята нетактичност, тя се засмя и предложи: — Знаеш ли, с удоволствие ще стоя при Обри следващата ти свободна вечер, ако искате да отидете някъде с Етан.

Грейс продължаваше да сгъва прането. Спря, загледана в малките бели чорапки с жълт кант, и попита:

— Какво?

— Ами... Ако искате да отидете на кино, на ресторант. Някъде. — Тя многозначително размърда вежди при думата „някъде“ и направо си прехапа устните, за да не прихне, когато видя израза върху лицето на Грейс. — Нали не се каниш да отречеш, че се срещате с Етан Куин?

— Ами той... Аз...

Погледна безпомощно към Обри.

— Ако това е тайна, нека не паркира пикапа си на алеята пред къщата, когато остава за през нощта.

— Господи!

— Какъв е проблемът? Няма нищо нередно. Това не е като срещите на господин Уигинс и госпожа Лоуен всеки понеделник следобед в мотела на шосе номер 13. — Изненаданият вопъл на Грейс я накара да обясни: — Приятелката ми Робин — тази, дето учи вечерно в колежа — работи там и ми разказа, как той наема стая в десет и половина сутринта, а тя изчаква в колата. Както и да е...

— Какво ли си мисли майка ти? — прошепна Грейс.

— Мама? За господин Уигинс? Ами...

— Не, не. — Грейс не се интересуваше от седмичните похождения на закръгления господин Уигинс. — За...

— За теб и Етан ли? Е, подхвърли нещо от рода на „крайно време беше“. Мама не е глупава. А и той е толкова готин — добави Джули. — Как само опъва тениските на гърдите си — страхотно! А и усмивката му. Трябва да чакаш поне десет минути да се разлее по лицето му, но пък накрая коленете ти омекнат. Миналото лято цял месец, всеки ден, ходехме с Робин на кея да го наблюдаваме как вади улова.

— Наистина ли? — обади се Грейс тихо.

— И двете си падахме по него. — Пресегна се и затършува в кутията с бисквити. Намери две със стафиди. — Флиртувах с него при всяка възможност.

— Ти... си флиртувала с Етан?

— Ъхъ... — кимна и преглътна бисквитата. — Поне се постарях. Но май го притеснявах. Както и да е — успях да му измъкна няколко страхотни усмивки. — Засия, забелязала смаяния поглед на младата жена. — О, вече го преодолях, не се тревожи.

— Слава богу — въздъхна Грейс и най-после посегна към чашата.

— Но има страхотен задник.

— О, Джули! — Прехапа устни да не се разхили и хвърли многозначителен поглед към дъщеря си.

— Тя не ни слуша, спокойно. Но защо започнах да разправям всичко това? А, да. Готова съм да бавя Обри, ако искате да излезете.

— Аз... Ами, благодаря.

Тъкмо се чудеше дали иска да престанат да говорят за Етан Куин, или не, когато вдигна поглед, и го видя застанал на входната врата.

— Като по поръчка — измърмори Джули. — Знаеш ли, ще заведе Обри да я види мама. Даже ще я задържа за вечеря.

— Но аз имам още цял час, преди да тръгна за работа.

Джули вдигна нагоре очи.

— Ами използвай го. — Взе Обри на ръце. — Искаш ли да дойдеш у нас, прелест? Ще видиш котенцето ми.

— О, котенце! Довиждане, мамо.

— Но...

Те вече излизаха през задната врата. Момиченцето викаше котенцето и размахваше весело ръце. Грейс погледна към Етан, застанал от другата страна на мрежестата врата, и сви рамене.

Той възприе движението ѝ като покана и влезе.

— Джули ли изхвърча оттук?

— Да. Заведе Обри да си поиграят с котенцето и ще я нахрани.

— Хубаво е, че имаш човек да се грижи за нея.

— Без Джули съм загубена. — Озадачена, Грейс изви глава към него. Той стоеше сковано, с ръка зад гърба. — Нещо не е наред ли? Да не си си ударил ръката?

— Не. — Какъв идиот е, даде си сметка той и измъкна цветята, които криеше. — Хрумна ми, че може да ти харесат.

А и отчаяно търсеше начин да ѝ се извини за случилото се в гората.

— Донесъл си ми цветя?

— Откраднах отгук-оттам. Нали няма да споменаваш пред Ана. А тези ги набрах по пътя. Има ги доста тази година.

Беше ѝ набрал цветя. Не ги бе купил от магазин, а ги бе избирал и брал със собствените си ръце. Въздъхна и зарови лице в тях.

— Прекрасни са.

— Напомнят ми за теб. Впрочем почти всичко ми напомня за теб. — Тя вдигна глава удивена. Прииска му се да може да се изразява с по-красиви и по-нежни думи. — Знам, че разполагаш само с една свободна вечер, но бих искал да те заведа на вечеря, ако нямаш други планове.

— На вечеря?

— Анна и Кам похвалиха едно заведение в Принсес Ан. Изисква се официално облекло, но твърдят, че храната си струва. Би ли искала да отидем?

Даде си сметка, че кима като малоумна.

— Да, с удоволствие.

— Ще мина да те взема. Към шест и половина става ли?

Ето, главата ѝ пак заподскача.

— Да, би било чудесно.

— Не мога да остана повече сега, защото ме чакат в работилницата.

— Добре. — Зачуди се дали очите ѝ са толкова огромни, колкото ги чувства. Струваше ѝ се, че ще го погълне с тях. — Благодаря за цветята. Наистина са прекрасни.

— Няма защо. — Наведе се и нежно я целуна по устните. Забеляза как миглите ѝ трепват, как зелените ириса потъмняват от желанието. — Тогава ще се видим утре.

— До утре. — Въздъхна дълбоко, докато той се отдалечаваше.

Донесе ѝ цветя. Прегърна ги с две ръце и направи няколко танцови стъпки. Красиви, ухаещи нежни цветя. И ако някои от цветчетата падаха по пода, докато танцуваше, това ѝ се стори само по-романтично.

Караха я да се чувства като принцеса, като жена. Завъртя се още веднъж, докато търсеше ваза. Сякаш е булка.

Спря изведнъж и се загледа в тях. Сякаш е булка.

Главата ѝ олекна, кожата ѝ гореше, ръцете трепереха.

Донесе ѝ цветя, мина ѝ отново през ума. Покани я на вечеря. Бавно притисна ръка към гърдите си и усети учестените удари на сърцето си.

Ще ѝ направи предложение да се омъжи за него. Да се омъжи за него.

— О...

Краката ѝ се подкосиха. Седна направо на пода в кухнята; продължаваше да притиска цветята, сякаш са дете. Цветя, нежна целувка и романтична вечеря за двама. Та той я ухажда.

Не, не. Прави прибързани заключения. Никога няма да предприеме толкова бързо следващата стъпка. Тръсна глава, отвори шкафа под мивката и измъкна вазата. Просто проявява внимание и грижа, защото Етан си е такъв.

Стана и напълни вазата с вода. Просто е Етан, повтори си тя и откри, че е останала без дъх.

Понеже е Етан, ще обмисли и ще подходи към нещата по свой начин. Ще иска всичко да е спокойно, логично. Започна да подрежда цветята.

Познават се от... Почти не си спомняше вече от колко години се познават. А сега са любовници. И са влюбени един в друг. И понеже е Етан, ще помисли за женитбата като за следваща стъпка. Това е почтеното, традиционното. Правилното. За него това е правилно.

Разбираше го, но смяташе, че ще минат месеци, преди той да поеме в тази посока. Защо, чудеше се тя, не изчаква, както бе правил години наред?

Но... Нали си обеща никога повече да не се омъжва? Даде тази клетва, когато подписваше документите за развода. Няма да допусне отново да се провали, нито да рискува Обри да преживее мъка или травма. Взе решение да отгледа дъщеря си сама, да я възпита добре, да я дари с много обич. Обеща си, че сама ще издържа двете, ще осигури дом, ще го поддържа, а дъщеря ѝ ще расте щастлива и в безопасност.

Но това бе преди да повярва, че Етан би ги приел, че ще я обича, както тя него. Защото винаги е бил Етан. Винаги Етан, помисли отново и затвори очи. И в сърцето ѝ, и в мечтите ѝ. Ще наруши ли

тържественото си обещание? Ще рискува ли отново да стане съпруга и да даде сърцето и надеждите си на мъж?

О, да, да! Ще рискува всичко, ако този мъж е Етан. Беше толкова прекрасно, толкова подходящо. Засмя се и позволи на сърцето си да се изпълни с радост, с онова щастие, за което винаги бе мечтала.

Как щеше да направи предложението си? Притисна пръсти към потреперващите си устни. Тихичко, реши тя, със сериозен поглед. Ще вземе ръката ѝ по своя внимателен начин. Ще са навън, облени от лунна светлина, а наоколо ще се носят ароматите на нощта и музиката на водата.

Простичко, помисли си тя, без излишни думи. Ще я погледне и известно време ще остане смълчан. Накрая, без да бърза, ще заговори: „Обичам те, Грейс. Винаги ще те обичам. Ще се омъжиш ли за мен?“.

Да, да, да! Завъртя се на пети. Ще бъде неговата булка, неговата съпруга, партньор. Сега. И завинаги. Ще го дари с дете, без да се колебае; той ще обича и ще пази това дете. Ще има още деца от него.

Господи, да усети как детето на Етан расте в утробата ѝ! Очарована, обгърна корема си с ръце. И този път животът, който расте в нея, ще е чакан и желан и от двамата.

Ще изградят съвместен живот. Чудесен, вълнуващ, простичък живот.

Нямаше търпение да започнат.

Утре вечер, напомни си тя и внезапно паникьосана, прокара ръце през косата си. После ги отпусна и ги погледна. Божичко, колко са занемарени! На нищо не приличат. Трябва да изглежда красива. Какво ще облече?

Усети, че се смее на глас, и този смях я изпълни с радост. За пръв път забрави за работата, за графиците и отговорностите. Втурна се към дрешника.

Анна забеляза, че някой е откраднал от цветята ѝ едва на следващия ден. И веднага нададе вик:

— Сет! Сет, веднага ела тук.

Стоеше с ръцете на кръста, сламената ѝ шапка беше килната на една страна, а очите ѝ се присвиваха сърдито.

— К'во има?

Отчупваше от гевречето, макар вечерята да вреше вече на печката.

— Да си пипал цветята ми?

— И за к'во са ми някакви си смотани цветя? — изсумтя той, хвърляйки небрежен поглед към цветните лехи, като сви рамене.

Все още с ръце на кръста тя тропна с крак.

— Точно това искам да разбера.

— Не съм ги пипал. Та ти дори не ни позволяваш да скубем плевелите там.

— Защото не правите разлика между плевел и маргарита — срязва го тя. — Е, някой е посетил лехите ми.

— Не съм аз — увери я той и очите му засияха злорадо, когато тя мина край него и влезе в къщата.

„Някой — каза си — ще си изпати здравата.“

— Камерън! — Решително изкачи стълбите и отвори вратата на банята, където той се миеше след работа. Вода се стичаше от лицето му. За миг го изгледа със свъсени вежди и поклати глава. — Нищо, нищо — промърмори и затвори вратата.

Кам, подобно на Сет, няма да се рови в цветята ѝ, прецени тя. Ако бере цветя за някого, по-добре е да са за съпругата му, защото иначе ще го убие и с това ще се свърши.

С присвити очи застана пред стаята на Етан. От гърлото ѝ се чу тихо изръмжаване.

Почука, но без да изчака отговор, нахълта.

— Господи, Анна.

Притеснен, грабна панталона и се прикри. Беше само по гащета.

— Спести си неудобството. Не представляваш интерес за мен. Да си късал от цветята ми?

— Цветята ти?

О, знаеше, че рано или късно ще го хванат. Тази жена имаше очи на котка и не пропускаше нищо, ставаше ли въпрос за цветята ѝ. Но не очакваше да дава обяснения полугол, помисли си той и стисна още по-здраво панталона.

— Някой еbral от тях.

Пристъпи напред — търсеше доказателство в очите му.

— Ами...

— Някакъв проблем ли има?

Кам стоеше на прага. Наистина забавна сценка след изморителния ден: да види как съпругата му кръстосва напред-назад пред почти голия му брат.

— Някой е бил в градината и е откраднал от цветята ми.

— Сериозно? Да се обадя ли в полицията?

— О, я млъкни. — Извърна се към Етан, който предпазливо отстъпи назад. Тя приличаше на човек, готов на убийство. — Е?

— Ами аз... — Възнамеряваше да си признае и да се остави на милостта ѝ. Ала жената пред него не приличаше на човек, в когото има и капчица милост. — Зайците... — смотоледи. — Предполагам, че са те.

— Зайците?

— Да. — Раздвижи се неспокойно. — Зайците създават големи неприятности в градините. Просто пристигат и се нахвърлят върху каквото видят.

— Зайците — повтори тя.

— Може и да са сърните — добави той малко забързано. — Понякога пасат каквото им падне. — Разчитайки на съчувствие, се обърна към брат си: — Нали?

Кам прецени ситуацията. Анна е градско чедо, пред нея номерът ще мине. Етан обаче ще му се издължи за това. Усмихна се широко:

— Да, да. Зайците и сърните наистина са голям проблем.

Кое не се връзва с наличието на две кучета, но го премълча.

— Защо никой не ми каза? — Тя свали шапката си и я удари в бедрото си. — Какво ще правим? Как ще се опазим?

— Има няколко начина. — Все още с чувството за известна вина, Етан си каза, че зайците и сърните биха могли да са проблем и се налага да вземе известни мерки. — С изсушена кръв.

— Изсушена кръв ли? Чия?

— Купува се от магазина и се разпръсква наоколо. Държи ги настрана.

— Изсушена кръв — повтори тя и си отбеляза мислено да купи.

— Или урина.

— Изсушена урина?

— Не. — Той се прокашля. — Просто излизаш и... нали разбираш — миризмата им подсказва, че в околността се навърта месоядно същество.

— Разбирам — кимна доволна и се извърна към съпруга си. — Хайде, какво чакаш. Иди и се изпикай върху цветята ми.

— Една бира преди това ще ми помогне — отбеляза Кам и намигна на брат си. — Не се притеснявай, скъпа. Ще се погрижим за това.

— Добре. — Вече поуспокоена, тя се обърна към Етан: — Извинявай.

— Ами... — Изчака я да изчезне и седна на леглото. Хвърли поглед към Кам, който продължаваше да стои на прага. — Жена ти си я бива.

— Да. Страшно ми допада. Защо открадна цветята?

— Трябвах ми няколко стръка — промърмори Етан и нахлузи панталоните. — За какво са там, ако не можеш да си откъснеш две-три?

— Зайци и сърни — разсмя се брат му.

— Ами могат да са нападнат за градините.

— Доста смели зайци трябва да са, щом успяват да минат край две кучета и да си изберат цветята.

— Не е нужно да й го казваш. Благодаря ти за подкрепата. За миг имах чувството, че ще ме фрасне.

— Нищо чудно. Но понеже ти спасих красивата физиономия, си ми длъжник.

— Нищо не е даром — въздъхна Етан и отиде до дрешника за риза.

— Абсолютно си прав. Сет трябва да се подстриже, а и обувките вече му омаляха.

Етан се извърна смаян.

— Искаш да го заведе до търговския център?

— Отново си абсолютно прав.

— По-добре да се бях оставил да ме фрасне.

— Вече е прекалено късно. — Кам натика ръце в джобовете и се ухили. — Та за какво ти бяха нужни цветята?

— Мислех си, че на Грейс ще й харесат — обясни той тихо, докато навличаше ризата.

— Етан Куин краде цветя и доброволно отива на ресторант със сако и вратовръзка. — Брат му се ухили още по-широко, а веждите му се стрелнаха нагоре. — Сериозна работа.

— Все пак е съвсем нормално за един мъж да изведе жена на вечеря, да ѝ поднесе цветя от време на време.

— Но не и за теб. — Кам се потупа по плоския корем. — Е, да отида да взема онази бира и да стана герой.

— Човек няма никакво спокойствие тук — оплака се Етан, когато той изчезна. — Жени нахлуват в спалнята ти и дори не си дават труда да излязат, като видят, че си без панталони. — Намръщен, измъкна една-две вратовръзки от дрешника. — Готови са жив да те одерат заради няколко цветчета. И в следващия миг се оказва, че трябва да замъкнеш опърничаво хлапе в търговския център, за да му купиш обувки. — Прокара вратовръзката под яката и започна да се бори с възела. — Никога нямах подобни тревоги в моята къща. Можех да си се разхождам гол, ако искам. — Изсумтя, защото възелът му се изплъзваше. — Мразя тези дрехи.

— Така е, защото си по-щастлив, когато връзваш морски възел.

— Че кой не е?

В следващия миг спря, а пръстите му замръзнаха върху вратовръзката. Очите му останаха приковани в огледалото, където се виждаше баща му, застанал зад него.

— Просто си малко нервен, това е всичко. — Рей се усмихна и му намигна. — Любовна среща.

Етан внимателно си пое дъх и се извърна. Рей стоеше до леглото, а в сините му очи играеха закачливи пламъчета, както винаги, когато нещо го развеселяваше.

Носеше жълта тениска с картинка на платноходка, избелели джинси и сандали на бос крак. Косата му бе дълга. Спускаше се до раменете като сребърен водопад. Етан виждаше как слънцето проблесна в нея.

Изглеждаше точно какъвто беше... някога: едър, привлекателен мъж, който се радва на удобни дрехи и забавни неща.

— Не сънувам — прошепна Етан.

— Беше ти по-лесно да смяташ така отначало. Здравей, Етан.

— Татко.

— Помня кога за пръв път ме нарече така. Трябваше ти известно време, преди да го изречеш. Беше с нас близо от година. Господи, какво дете беше, Етан! Тихо като сянка, дълбоко като езеро. Една вечер проверявах контролни. Ти почука на вратата и застана замислен на

прага. Господи, беше истинско чудо да те наблюдавам. После каза: „Татко, търсят те по телефона“. — Усмивката на Рей стана сияйна като слънчева светлина. — Веднага след това се измъкна. Ако беше останал, щеше да видиш на какъв глупак ме направи. Разхлипах се като дете и се наложи да излъжа онзи дете се обаждаше, че имам алергичен пристъп.

— Така и не разбрах защо ме взехте.

— Ти имаше нужда от нас. Ти беше наш, Етан, още преди да те намерим. Съдбата следва своя ход, но винаги намира правилния път. Ти бе толкова... крехък — завърши Рей и го накара да примигне от изненада. — Ние със Стела непрекъснато се тревожихме, че ще направим нещо погрешно и ще те счупим.

— Не съм крехък.

— О, Етан, напротив. Сърцето ти е деликатно като стъкло. Тялото ти е силно. Никога не се тревожихме, когато се биехте с Кам през онези първи месеци. Смятахме, че и за двама ви е добре.

— Обикновено той започваше — усмихна се младият мъж.

— Но ти никога не отстъпваше, защото и твоята кръв кипваше. Просто ти трябваше известно време — допълни Рей. — И още ти е нужно. Наблюдавахме те как спираш, изчакваш, премисляш, решаваш.

— Вие ми давахте... време. Време да наблюдавам и да се наместя, да премисля и да преценя. Всичко хубаво, което нося у себе си, е от вас.

— Не, Етан. Ние ти дадохме единствено обич. И време и място, където да се чувстваш добре. — Отиде до прозореца и се загледа към водата и лодките на кея. Видя гларус да се рее в небето. — Ти бе предопределен да си наш, да си тук. Прие водата, сякаш си роден в нея. Кам постоянно бързаше, а Филип се настаняваше удобно и се наслаждаваше на живота. Но ти... — Извърна се отново със замислен израз. — Изучаваше всеки сантиметър от лодките, всяка вълна. Часове наред се занимаваше с морските възли и не се налагаше никой да ти напомня да почистиш палубите.

— Удаваше ми се. От самото начало. Вие искахте да завърша колеж.

— Заради мен, Етан. — Рей поклати глава. — Заради мен. Бащите — и те са хора. Имаше период, през който смятах, че синовете

ми трябва да обичат науката не по-малко от мен. Но ти взе правилното решение за себе си. Гордея се с теб. Трябваше да ти го казвам по-често.

— Винаги си ми давал да разбера, че е така.

— Но думите са важни. Знам го добре, нали посветих целия си живот да науча младите да ги обичат? А ти запомни следното: двамата с Грейс имате да си кажете още много неща.

— Не ми се ще да я нараня.

— Ще го направиш — обади се тихо Рей, — ако се опиташ да премълчиш. Ех, ако можеше да се видиш с моите очи, с нейните очи. — Поклати глава. — Е, на съдбата ѝ е нужно време. Помисли си за това, Етан, момчето ми. Помисли и за Сет, за онова, по което си приличате.

— Майка му... — подхвана Етан.

— Засега мисли за момчето — каза Рей протичко и изчезна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Небето блестеше заслепяващо синьо, не се виждаше никакво облаче. Чуваше се чуруликането на птица, която сякаш държеше да завърши песента си, преди да е свършил дългият ден.

Чувстваше се нервна като абитуриентка преди бала. Тази мисъл накара Грейс да се засмее. Никоя тийнейджърка никога не е била така напрегната.

Пооправи косите си и с лека завист си представи лъскавите къдрици на Анна.

Но тя ги няма. И никога няма да ги притежава. Нейните къси коси поне дават възможност да се виждат хубавите златни обици като капчици — Джули ѝ ги зае.

Джули бе така развълнувана за „голямата среща“, както се изрази. Зае се с тоалета на Грейс и естествено обяви съдържанието на гардероба ѝ за катастрофално.

Разбира се, чиста глупост бе, че допусна момичето да я замъкне в търговския център. Всъщност не се наложи дълго да я убеждава, призна си Грейс. Толкова отдавна не бе купувала нещо просто заради удоволствието. През няколкото часа из магазините се чувстваше млада и безгрижна. Сякаш нищо не бе по-важно от намирането на подходящ тоалет.

Въпреки това не биваше да купува нова рокля, нищо, че я взе от разпродажба. Но не успя да се въздържи. Само това малко удоволствие. Отчаяно искаше нещо ново и различно за тази специална вечер.

Хареса ѝ сексапилната черна рокля с изящни, тънки презрамки и тясна пола. Или смелото червено с дръзкото деколте. Но не ѝ отиваха, защото няма никакъв бюст.

Ни най-малко не се изненада защо синята ленена рокля е намалена. Висеше обикновена и незабележима на закачалката. Но Джули я извади, а тя имаше око за тези неща.

И се оказа права, прецени сега Грейс. Роклята, наистина много семпла, ѝ стоеше добре, а цветът ѝ отиваше.

Младата жена прокара пръст по четвъртитото деколте и се сепна за пореден път — сугиенът, който Джули я накара да купи, наистина повдига бюста ѝ и малко го уголемява. Истинско чудо, помисли си усмихната.

Съсредоточи се и се наведе по-близо до огледалото. Гримира се според строгите инструкции на Джули. Очите ѝ изглеждаха по-големи и по-дълбоки, прецени тя. Постара се да заличи всякакви белези на умора и ѝ се стори, че го е постигнала. Вярно, предишната нощ почти не мигна, но не се чувстваше уморена.

Беше изпълнена с енергия.

Посегна към мострите парфюм, които им дадоха на щанда за козметика. Ала се сети, че предишния път Анна я посъветва да си сложи от своя парфюм за Етан. Ще му напомня за нещо.

Взе флакончето и се напръска. Представяше си как би я целунал, как би я докоснал с устни тук и там.

Все още замечтана, взе малката чантичка с цвят на слонова кост — също назаем — и провери съдържанието ѝ. Не бе носила такава малка чанта от... откакто се роди Обри, припомни си тя. Толкова странно бе да погледне вътре и да не види нищо от десетките неща, които една майка винаги носи. Сега вътре имаше единствено женски дреболии: малката пудриера, червилото, което рядко използваше, ключа от къщата, няколко внимателно сгънати банкноти, тънките хартиени кърпички, които не са раздърпани от изтриване на изцапаното детско лице.

Чувстваше се така женствена и то само от вида на тези неща, от непрактичните сандали с висок ток, от собствения си образ в огледалото.

Чу пикапа да спира отпред и понечи да хукне към вратата. Спря се. Не, няма да се завтече като нетърпеливо кутре. Ще изчака вътре, докато той почука. И така ще даде възможност на сърцето си отново да затупти нормално.

Той почука, а сърцето ѝ продължаваше да бие лудо. Пристъпи напред и му се усмихна през мрежестата врата.

Той си спомни как я бе наблюдавал да върви към същата тази врата в нощта, когато се любиха за пръв път. Беше прекрасна, но и

самотна, обляна от светлината на свещите.

А тази вечер изглеждаше... Нямах думи да я опише. Всичко у нея сякаш сияеше: косите, кожата, очите. Накара го да се почувства неловко, нищожен, незначителен. Искаше да я целуне, за да се увери, че е истинска, а се страхуваше да я докосне.

Отстъпи назад, когато тя отвори мрежестата врата, и пое протегнатата ѝ ръка.

— Изглеждаш по-различна.

— Исках да е така.

Остави вратата да се затвори зад гърба ѝ и тръгна с него към пикапа.

Начаса съжали, че не взе колата на Кам.

— Пикапът не подхожда за роклята ти — отбеляза той, докато ѝ помагаше да се настани.

— На мен ми допада. — Прибра полите, за да не ги затисне вратата. — Може и да изгледам по-различна, Етан, но съм си същата.

Отпусна се назад и се приготви за най-красивата вечер в живота си.

Слънцето все още ярко грееше, когато пристигнаха в Принсес Ан. Ресторантът се помещаваше в една от старите ремонтирани къщи с високи тавани и дълги, тесни прозорци. Свещите по масите с бели ленени покривки чакаха да бъдат запалени, а сервитьорите носеха сака и официални черни вратовръзки. Разговорите звучаха приглушено, сякаш се намираха в църква. Токчетата ѝ потракваха, докато ги отвеждаха до масата.

Искаше да запомни всяка подробност: как кокетно е поставена масичката до прозореца, картината, окачена на стената зад Етан, дружелюбното пламъче в очите на сервитьора, който им поднесе менюто и попита искат ли коктейл.

Но преди всичко искаше да запомни Етан, радостта в очите му, когато я поглеждаше през масата, начина, по който галеше ръката ѝ върху бялата покривка.

— Искаш ли малко вино? — попита я той.

Вино, свещи, цветя.

— Да, би било чудесно.

Разгърна менюто с вината и го изучи задълбочено. Знаеше, че предпочита бяло, и едно-две от имената му бяха познати. Филип постоянно държеше някоя и друга бутилка да се изстудява в хладилника. Макар господ да знаеше защо един разумен човек плаща толкова пари за някакво питие.

— Гладна ли си?

— Малко. — Чудеше се дали от вълнение ще успее да преглътне и трошица. — Толкова ми е приятно да съм тук с теб.

— Трябваше да се сетя по-рано да те изведа.

— Някак все не намираме време за такива неща.

— А е редно. — И не е чак толкова лошо, откри той, да носиш вратовръзка и да се храниш сред други хора. Особено ако тя е насреща му. — Изглеждаш отпочинала, Грейс.

— Отпочинала? — Леко се усмихна. Пръстите ѝ внимателно стиснаха неговите. — О, Етан, толкова те обичам.

Слънцето се сниши, свещите горяха; те отпиваха от виното и се наслаждаваха на превъзходно приготвената храна, поднесена на количка. Той ѝ разказа докъде са стигнали с яхтата и за новия договор, който Филип осигури.

— Това е чудесно. Трудно е да се повярва, че се захванахте с този бизнес едва през пролетта.

— Отдавна го обмислям — призна той.

Типично за него, прецени тя. Да премисли нещата бе задължително за Етан.

— Дори и така, напредвате успешно. Нещата наистина се разрастват. Десетки пъти съм се канила да мина да ви видя в работилницата.

— Защо не си го направила?

— Ами, преди... Ако те виждах прекалено често или на прекалено много места, се смущавах. — Доставяше ѝ удоволствие да му говори така, да наблюдава как се променят очите му. — Опасявах се, че ще разбереш какво изпитвам към теб... Как искам да те докосна и ти да ме докоснеш.

Кръвта му кипна, усети как се сгряват пръстите, с които гали ръката ѝ. А и очите му се промениха точно както искаше тя.

— Щях да се овладея и да не го допусна — прошепна той.

— Радвам се, че нещата не се развиха по този начин.

— И аз. — Вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Може би ще наминеш към работилницата тези дни, аз ще те погледна... и ще видим какво ще стане.

Тя наклони глава.

— Нищо чудно и да го направя.

— Например някой горещ следобед и... — Палецът му не преставаше да гали кокалчетата ѝ. — ... да донесеш пържено пиле.

Засмя се бързо и непринудено.

— Трябваше да се досетя, че това те е привлякло към мен.

— Да. То определено наклони везните в твоя полза. Хубаво лице, очи като на морска богиня, дълги крака, сърдечна усмивка — тези неща не правят особено впечатление на един мъж. Но прибави едно хубаво изпържено пиле и бъди сигурна, че вече разполагаш с нещо.

Поласкана, тя поклати глава.

— Не допусках, че си поетична душа, а ето — сгрещила съм.

Погледът му бързо обходи лицето ѝ и за пръв път откакто се помнеше, му се прииска да притежава таланта да съчинява оди.

— Обичаш ли поезия, Грейс?

— Обичам теб, Етан. — С дълбока въздишка огледа ресторанта. — И ако прибавяш подобна вечер от време на време... — Вгледа се в очите му. — Направо разполагаш с нещо.

— Звучи ми приемливо: приятно ми е да съм навън с теб. Да съм с теб навсякъде.

Сви пръстите си върху неговите.

— Струва ми се толкова отдавна, когато мечтаех за романтика. Представях си какво ли ще е един ден. Но сега ми е по-добре, Етан. Действителността се оказва по-хубава от мечтите.

— Искам да си щастлива.

— Ако ще съм по-щастлива от сега, трябва да стана двойна, за да побера цялото щастие в себе си. — Наведе се към него, а очите ѝ сияеха. — А ти ще трябва да измислиш какво да правиш тогава с две такива като мен.

— Една ми стига. Искаш ли да се поразходим?

Сърцето ѝ се сви. Сега ли щеше да последва?

— Да, би било чудесно.

Слънцето почти залезе, докато се разхождаха по красивите улички с дълги дълбоки сенки. Луната започваше да се издига. Не е пълна, забеляза Грейс, но реши, че няма значение. Нали сърцето ѝ бе пълно.

Извърна я към себе си под светлината на уличната лампа и тя усети как се разтапя от бавната дълга целувка.

По-различна е, помисли си отново Етан и си позволи да задълбочи целувката. Усецаше я някак по-нежна, мека, поддаваща се на ласката му. Усецаше как леко потреперва.

— Обичам те, Грейс.

Изрече го, за да успокои и двамата.

Сърцето ѝ сякаш пулсираше в гърлото и гласът ѝ бе неуверен. Над главите им започваха да се появяват звезди.

— И аз те обичам, Етан.

Затвори очи в очакване да чуе предложението му.

— Хайде да се връщаме.

Тя примигна невярващо.

— О, добре... — Неволно въздъхна. — Да, да, прав си.

Глупаво бе от нейна страна, прецени тя, докато вървяха към пикапа. Мъж като Етан, така внимателен и предпазлив, няма да ѝ направи предложение за женитба на улицата в Принсес Ан. Ще изчака да стигнат обратно вкъщи, Джули да си тръгне и Обри да заспи.

Ще изчака да са сами, в позната обстановка. Разбира се, че така ще постъпи. Затова му се усмихна, докато той палеше двигателя.

— Вечерята беше чудесна, Етан.

Имаше лунна светлина, както очакваше, помисли си Грейс, докато прокарваше пръсти по косите на дъщеря си. Преди известно време взе решение да отгледа това дете сама, да му даде всичко необходимо. Сега всичко се променяше. Етан ще е баща на нейното момиченце. Любящ родител, който ще я пази и обича.

Един ден заедно ще сложат Обри да спи. Един ден ще стоят пред друго кошче и ще наблюдават друго бебе как спи. С Етан може да се наслади на подобна обикновена радост — спокойния момент на изпъстрената с лунна светлина тъмнина, когато наблюдаваш детето си как спи.

Той ще им дава толкова много, помисли си тя. А и тя имаше много, което да му даде.

Мъж като Етан, знаеше Грейс, ще долови първите признаци на живот на бебето със сърцето си, така както тя ще ги долови в утробата си. Ще го изживеят заедно, както и целия живот от приятни ежедневни мигове.

Отиде тихо във всекидневната и го видя застанал до мрежестата врата, загледан навън. Испита моментна паника. Нали не си тръгваше? Не може да си тръгва! Не сега. Не преди...

— Искаш ли кафе? — попита тя напрегнато.

— Не, благодаря — извърна се. — Спи ли?

— Да, да. Всичко е наред.

— Толкова прилича на теб.

— Смяташ ли?

— Особено когато се усмихва. Грейс...

Забеляза как очите ѝ се впиват в неговите, как сияят. За миг му се стори, че миналото няма значение. Възможно е да са винаги тримата заедно през тихите вечери в малката къщурка. Това би могло да е неговото бъдеще. Искаше му се да вярва, че е възможно животът му да бъде такъв.

— Бих искал да остана, да бъда с теб тази вечер.

— Искам. — Струваше ѝ се, че го разбира. Желаете първо да ѝ засвидетелства любовта си. Тя протегна ръка: — Ела да си легнем, Етан.

Постара се да е изключително нежен, бавно да я отведе до горната площадка. Задържа я там и изпълни тялото ѝ със сладостни усещания.

Чувстваше се заобиколена от любов. Отвърна му със същото.

Нежността му я трогна до сълзи. Знаеше, че потребностите му могат да са диви, бързи, безумни. И това я изпълваше с тръпка. Но съществуваше и другият Етан — тази част от него — грижовен, внимателен, чувствителен, който караше сърцето ѝ да ликува.

Когато проникна в нея, когато се сляха в едно, устните му се впиха в нейните, за да поемат всеки неин дъх. Тя го усети как потреперва от наслада и после бавно се отпуска върху нея.

Извъртя я така, че да се настани удобно върху рамото му и да се сгуши в него. Не преставаше да я милва и гали. Клепачите ѝ натежаха.

Сега, помисли си тя, унасяйки се. Ще ѝ предложи сега. Докато чакаше, заспа.

Беше на десет и последният път, когато го би, насини здравата гърба му. Никога не го удряше по лицето. Бързо схвана, че повечето клиенти не обичат да виждат насинени очи и разкървавени устни по стоката.

Почти престана да използва юмруците си. Откри, че колан или четка за коса вършат по-добра работа. Обичаше четките с острите твърди зъбци. Първия път, когато го наложи с четка, обезумял от шок и болка, той се съпротивлява като луд и разкървави устните ѝ. Тогава юмруците пак влязоха в действие и той намери спасение като загуби съзнание.

Беше много по-силна от него; добре го съзнаваше. Беше едра жена. А напиеше ли се, ставаше още по-силна и жестока. Не помагаша нито молбите, нито сълзите, затова се отказа и от двете. А и побоищата не бяха чак толкова лоши, колкото другото. Нищо не беше толкова лошо.

Първия път го продаде за двадесет долара. Знаеше, защото тя му каза и обеща да му даде два, ако не се съпротивлява много. Не схващаше за какво става дума. Не и тогава. Не разбра, докато не го остави насаме в тъмната спалня с мъжа.

Дори не подозираше какво ще последва. Но когато едрите влажни ръце започнаха да го опипват, страхът и унижението го заслепиха, а ужасът му съперничеше на виковете.

Крещя, докато от гърлото му вече не излизаше нищо, освен жално стенание. Дори болката от изнасилването не изтръгна по-силен звук от него.

Даде му обещаните два долара. Той ги изгори в отвратителната баня — в мръсната мивка, която вонеше на повърнатото от него. Наблюдаваше как банкнотата почернява и се сгърчва. Точно толкова черна бе и омразата му към нея.

Загледан в пустите си очи в издрасканото огледало, си обеща да я убие, ако пак го продаде.

— Етан.

Със свито сърце Грейс се надигна на колене и го разтърси за раменете. Кожата му бе леденостудена. Стегнатото като скала тяло трепереше.

Събуди се от звуците, които издаваше. Сякаш виждаше хванато в капан животно.

Очите му внезапно се отвориха. Проблеснаха в тъмнината — гледаше като подивял. За миг се изплаши от него.

— Сънуваше кошмар — изрече тя бавно, но настойчиво, убедена, че така ще му помогне да се върне към действителността. — Всичко вече е наред. Това бе просто сън.

Чуваше учестеното ѝ дишане. Нещо повече от сън, пробяга в съзнанието на Етан. Беше смразяващ кръвта спомен; не го беше връхлитал от години. Усещаше, че му се повдига, а в главата му кънтеше писъкът на малко момче. Потрепери под нежните ѝ ръце.

— Вече съм добре.

Но гласът му прозвуча прегракнал, суров. Усети, че я лъже.

— Ще ти донеса вода.

— Не, не. Добре съм. — Нямахте да успеете да преглътнете дори вода. — Хайде, заспивай.

— Етан, та ти трепериш.

Ще го спре. Може да го спре. Нужно му е просто малко време и концентрация. Забеляза широко разтворените ѝ, изплашени очи.

Господи, как така си позволи дори за миг да си представи, че някога ще се промени, че всичко помежду им ще бъде наред.

Насили се да се усмихне.

— Нещо се стреснах, това е всичко. Извинявай, че те събудих.

Поуспокоена, защото отново видя мъжът, когото обичаше, тя погали косата му.

— Кошмарът ти трябва да е бил ужасен. Изплаши и двамата ни.

— Сигурно. Не си спомням. — Поредната лъжа, помисли си той отчаяно. — Хайде, легни си. Сега вече всичко е наред.

Тя отново се сгуши в него, като сложи глава върху гърдите му, с надеждата да го успокои. Сърцето му още биеше лудо.

— Затвори очи — прошепна тя, както би казала на Обри. — Затвори очи и се отпусни. Дръж се за мен, Етан. Сънувай мен.

Като се молеше за мир и спокойствие, той изпълни и двете.

Грейс се събуди и откри, че си е тръгнал, но си каза, че разочарованието ѝ е безпричинно. Не е искал да я безпокои толкова рано.

Слънцето вече грееше, значи той вероятно е във водата.

Стана, облече робата и отиде да свари кафе, и да се наслади на минутите самота, преди Обри да се събуди.

Въздъхна и излезе на задната веранда. Не защото си бе тръгнал, когато се събуди, се разочарова — не, знаеше го със сигурност. Но беше уверена — направо убедена — че ще ѝ направи предложение за женитба. Толкова много знаци го подсказваха и атмосферата бе подходяща, и моментът — идеален. Но той така и не изрече думите.

Бе написала целия сценарий, помисли си тя с гримаса, а той не го изпълни. Тази сутрин трябваше да започне нова страница от живота им. Представи си как изтичва при Джули да ѝ съобщи радостната новина; как се обажда на Анна и говори несвързано, докато ѝ иска съвети около сватбата.

И как казва на майка си.

И как обяснява на Обри.

А вместо това бе толкова тиха утрин.

След прекрасна нощ, смъмри се тя. Изумителна нощ. Нямахше право да се оплаква. Раздразнена от себе си, тя влезе да си налее първата чашка току-що сварено кафе.

И се разсмя. Какво си въобразяваше? Ставаше въпрос за Етан Куин. Не е ли той мъжът, който изчака — според собствените му признания — кажи-речи едно десетилетие, преди дори да я целуне? С това темпо вероятно ще мине още толкова време, преди да повдигне въпроса за женитба.

Придвижиха се от първата целувка до там, където се намираха в момента, само защото тя... беше поела инициативата, призна Грейс. Просто и ясно. Ала нямаше да ѝ стигне смелостта да го стори, ако Анна не я бе подтикнала.

Цветята, сети се и се извърна към плота, където стояха подредени и красиви. Вечеря на свещи, разходка на луна, нежно любене. Да, той определено я ухажва и вероятно ще продължи, докато не я подлуди в очакване на следващата му стъпка.

Но Етан си е такъв, въздъхна тя, и това е едно от нещата, които харесва у него.

Отпи от кафето и прехапа устни. Защо да го оставя той да прави следващата крачка? Защо не я предприеме тя? Джули ѝ каза, че мъжете обичат жените да поемат инициативата. Не се ли оказа вярно и по отношение на Етан — нали тя го насърчи да се любят?

Защо и тя да не го поухажва малко? И ще наложи по-бързо темпо. Господ е свидетел, че е специалист да работи по график.

Нужен ѝ е само кураж, за да направи предложението. Въздъхна. Трябва да го събере.

Температурата и влажността се увеличиха. Това не правеше Кам особено щастлив. Работеше по каютата на яхтата, но накрая горещината го принуди да излезе за глътка въздух и да пийне нещо.

Макар рядко да се оплакваше от условията, Етан — също като него — работеше гол до кръста. Пот се лееше от него, докато търпеливо нанасяше лака.

— Ще мине поне седмица, преди това да изсъхне. Толкова е влажно.

— Ако се разрази буря, вятърът ще ускори процеса.

— Тогава се моля на Господ да се извие буря.

Кам надигна каната и пи направо от нея.

— Топлината изнервя някои хора.

— Не съм нервен. Просто ми е горещо. Къде е хлапето?

— Изпратих го за лед.

— Хубава идея. Иде ми да се гмурна във водата. Там долу няма почти никакъв въздух.

Етан кимна. Само по себе си лакирането бе тежка работа, но да работиш в каютата, сигурно е все едно да си в ада. Затова предложи:

— Да се сменим за малко.

— Мога да се справям със задълженията си.

Етан само сви потните си рамене.

— Както искаш.

Кам стисна зъби.

— Добре де, нервен съм. Топлината размеква мозъка ми и постоянно се чудя дали онази уличница е получила вече писмото на

Анна.

— Вероятно. Пусна го във вторник, а днес е петък.

— Знам кой ден е, Етан. — Избърса потта от лицето си и навъсено погледна брат си. — Не се ли притесняваш?

— Нищо няма да се промени, независимо дали се притеснявам, или не. Тя ще постъпи както си е наумила. — Погледът му, остър като бръснач, се стрелна към брат му. — И тогава ние сме на ход.

Кам крачеше по палубата, спря пред вентилатора, а после се върна при Етан.

— Не разбирам как може да си толкова спокоен, когато всичко отива по дяволите!

— Научих се да го постигам — отвърна той, продължавайки да нанася лака.

Кам разкърши изтръпналите си рамене, забарабани с пръсти по бедрото си. Трябва да измисли друга тема, иначе ще полудее.

— Как мина срещата ти онази вечер?

— Прилично.

— Господи, Етан, да отида ли да взема клещите?

Брат му се усмихна.

— Вечерята беше хубава. Пихме от онова френско вино, по което Филип е луд. Приятно е на вкус, но не разбирам защо толкова го превъзнасят.

— Е, а легнахте ли заедно?

Етан погледна брат си, видя широката му усмивка и отвърна в същия дух:

— Да, а вие?

Развеселен, ако не поуспокоен, Кам отметна глава и се засмя.

— Господи, това е най-хубавото нещо, което ти се е случило. Не говоря за секса, макар и той определено да ти се отразява добре. Тази жена ти пасва като ръкавица.

— Защо? — попита Етан.

— Защото е стабилна като скала, красива като картина, търпелива като светица и с достатъчно жажда за живот, за да раздвижи и теб. Предполагам, скоро пак ще стягаме градината за сватба.

Пръстите на брат му стиснаха четката.

— Няма да се ожения за нея, Кам.

Не само думите, но и тонът му накараха Кам да присвие очи. Долови отчаянието.

— Вероятно не съм преценил нещата правилно — обади се бавно Кам, — но мислех, че имаш сериозни намерения към нея.

— Напълно съм сериозен относно Грейс. Както и за много други неща. — Потопи четката в лака. — Но не възнамерявам да се женя.

При други обстоятелства Кам щеше да изостави темата. Щеше да свие рамене и да се отдалечи. Обаче познаваше Етан прекалено добре, обичаше го и не желаше да го остави сам с болката му. Клекна при перилата така, че лицата им бяха съвсем близо.

— И аз не възнамерявах да се женя — подхвана. — Плаших се до смърт. Но когато в живота ти се появи жена — *жената* — е много по-страшно да я изпуснеш.

— Знам какво правя.

Упоритият израз не спря Кам.

— Все така смяташ. Надявам се този път да си прав. Надявам се да не са някакви глупости от миналото ти, от времето на момчето с вид на призрак, което един ден мама и татко доведоха вкъщи. Онова момче, дето се будеше и пицеше посред нощ.

— Не засягай този въпрос, Кам.

— И ти не го засягай. Мама и татко не биха искали това от нас.

— Няма нищо общо с тях.

— Всичко има общо с тях. Слушай...

Преглътна ругатнята, защото видя, че Сет пристига тичешком.

— Хей, шибаният лед вече се разтапя.

Кам се изправи и се намръщи на момчето по-скоро по навик, отколкото от яд.

— Не се ли разбрахме да не чувам думата „шибан“?

— И ти я използваш — напомни му Сет и остави торбата с лед.

— Не измествай въпроса.

Сет изсипа леда в хладилната чанта и попита:

— Защо?

— Защото Анна ще ми съдере задника, ако я караш така. А ако тя съдере моя, приятелче, аз ще съдера твоя.

— Леле, колко ме изплаши.

— Точно така трябва да бъде.

Продължиха да се заяждат, а Етан продължи с лакирането. Не ги чуваше, а се съсредоточаваше върху работата си и така не мислеше колко е нещастен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щеше да е идеално. Беше толкова очевидно, че Грейс се зачуди как не ѝ е хрумвало досега. Някога често излизаха с лодката по залез: водата е спокойна, а небето — розово-златно. Заливът беше част от живота им.

Знаеше, че не е само място, където Етан работи. То беше и място, което обичаше.

Лесно го уреди. Щом му спомена, той я изгледа изненадан, а после се усмихна:

— Бях забравил колко обичаш да плаваш.

Трогна се, когато разбра, че е очаквал и Обри да е с тях. Но ще има и следващи разходки, помисли си тя. Цял живот заедно за тях тримата. Но в днешната топла вечер с лек бриз ще бъдат само двамата.

Щом си представеше реакцията му, когато ще му направи предложението да се оженят, не можеше да сдържи усмивката си. Виждаше го как спира и я поглежда изненадано с великолепните си сини очи. Тя ще се усмихне, ще протегне ръка към него, докато лекият ветрец ги носи по тъмните води. И ще сподели всичко, което ѝ е на сърцето.

„Толкова много те обичам, Етан. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Ще се ожениш ли за мен? Искам да сме семейство. Искам да прекарам живота си с теб. Да те даря с деца. Да те направя щастлив. Не чакахме ли достатъчно дълго?“

Тогава, знаеше тя, ще се появи усмивката му. Плавната красива усмивка, която пробягва по лицето му, настанява се в очите. Вероятно ще промърмори нещо в смисъл, че е възнамерявал да ѝ направи предложение.

И двамата ще се засмеят, ще се прегърнат, а слънцето ще продължи да потъва във водата. И съвместният им живот ще започне.

— Къде отплава, Грейс?

Тя примигна и видя Етан, застанал при кормилото, да ѝ се усмихва.

— Размечтах се — призна тя и се позасмя. — Залезът е най-доброто време за мечти. Толкова е спокойно. — Изправи се и се сгуши под ръката му. — Толкова се радвам, че успя да се откъснеш за няколко часа, за да направим тази разходка.

— Яхтата ще е готова до месец. — Зарови лице в косите ѝ. — Съкратихме графика с две седмици.

— Всички работите толкова усилено.

— Заслужава си. Днес дойде собственикът.

— О? — И това, помисли си тя, е част от общото помежду им: така непринудено разговарят за всекидневието си. — Какво каза?

— Не спря да говори, та ми е трудно да предам думите му. Разказа всичко, което е чел в спортните списания напоследък, зададе толкова въпроси, че главата ми се замая.

— Но хареса ли яхтата?

— Сигурно, защото цяла сутрин и цял следобед се хилеше като хлапе на Коледа. След като си тръгна, Кам предложи да се обзаложим, че ще я пусне на вода още тук, в залива.

— Прие ли облога?

— Не, разбира се. Положително ще постъпи точно така.

— Спомням си, когато ти и семейството ти построихте тази лодка. — Прокара пръст по кормилото. — Помагах, когато за пръв път я пуснахте на вода. Професор Куин стоеше на кормилото, а ти се занимаваше с въжетата. Махна ми. — Засмя се и го погледна. — Бях смаяна, че въобще ме забелязваш.

— Винаги съм те забелязвал.

Надигна се на пръсти и го целуна по брадичката.

— Но внимаваше да не го забележа. До неотдавна.

— Изглежда, изгубих уменията си да го правя. — Извърна глава, за да докосне устните ѝ със своите. — И то напоследък.

— Слава богу — отвърна тя засмяна и отпусна глава на рамото му. — Защото ми е приятно да ме забелязваш.

Не бяха сами в залива, но той умело избягваше пътя на моторниците, излезли за вечерна лятна разходка. Глакуси се спускаха стремглаво към водата, където от една лодка момиче хвърляше хляб. Звучният му смях се чуваше надалеч и се примесваше с алчните крясъци на птиците.

Вятърът се усили, изду платната и прогони горещината от деня. Краищата на облачетата, устремили се на запад, порозовяха.

Почти е време.

Странно, мина ѝ през ума, но не е нервна. Може би малко смутена, но това е, защото усеща главата си замаяна, а сърцето — свободно. Надеждата, толкова отдавна заровена, бе на път да разцъфне.

Зачуди се дали той няма да отбие в някой от тесните ръкави, където сенките са дълбоки, а водата е с цвят на тютюн. Така ще са на закътано място, където дори гларусите няма да им правят компания.

Доволен, че тя е до него, остави вятърът да определи посоката. Ако се наложи, по-късно ще коригира курса, но в момента никак не искаше да я пуска. Не още.

Ухаеше на лимоновия си сапун, а меките ѝ коси го галеха по бузата. Такъв би могъл да е животът им, помисли си той. Спокойни вечери, вечерни разходки из залива. Да бъдат един до друг, да градят заедно планове — големи и малки.

— Страшно се забавлява — промърмори Грейс.

— А?

— Онова момиченце, което храни гларусите — кимна по посока на лодката и се усмихна, представяйки си Обри след няколко години — смее се и вика гларусите от кърмата на лодката на Етан. — Охо! И братчето ѝ се включва във веселбата. — Засмя се щастливо, очарована при вида на децата. — Добре изглеждат заедно — отбеляза, като ги наблюдаваше как хвърлят хляб, а птиците го сграбчват още във въздуха. — Правят си компания. Единственото дете понякога се чувства доста самотно.

Етан затвори за миг очи — блянът му се отдалечаваше. Тя ще иска още деца. Заслужава да има. Животът не е само разходки по залива.

— Трябва да оправя платната — изрече. — Ще поемеш ли кормилото?

— Аз ще ги оправя — засмя се. — Не съм забравила как се борави с тях, капитане.

Не, помисли си той, едва ли е забравила. Беше добър моряк и на палубата се чувстваше толкова уверена, колкото и в кухнята си. Оправяше платната и въжетата със същите сръчни движения, с които вечер поднасяше напитки в заведението.

— Не са много нещата, с които не се справяш, Грейс.

— Какво? — Вдигна глава, после се засмя: — Не е трудно да се научиш да използваш вятъра, когато израстваш с него.

— Ти си роден моряк — поправи я той. — Великолепна майка, прекрасна готвачка. Знаеш как да предразположиш хората около теб.

Пулсът ѝ се ускори. Да не би сега да ѝ направи предложението, преди тя да го стори?

— Изброяваш все неща, които ми доставят удоволствие. — Изпитваше блаженство от начина, по който я наблюдаваше. — Приятно ми е да изградя свой дом тук, в Сейнт Кристофър. И ти правиш същото, Етан, защото те задоволява.

— Привързан съм към това място — призна той тихо. — То ме спаси — довърши, но извърна глава и тя не го чу.

Грейс изчака няколко мига с надеждата той да заговори, да ѝ каже, да я попита. После поклати глава и прекоси палубата.

Моментът, прецени тя с разтуптяно сърце, бе настъпил.

— Етан, толкова те обичам.

Той вдигна ръка, за да я привлече към себе си.

— И аз те обичам, Грейс.

— Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам.

Той погледна надолу към нея и тя видя чувствата, изписани в потъмнелите в момента сини очи. Вдигна ръка и го докосна по бузата, като я задържа там, докато отново успее да си поеме дъх.

— Ще се ожениш ли за мен? — Видя изненадата, както очакваше, но не подозираше, че тялото му ще се скове така, докато тя бързо продължаваше да изрича: — Искам да сме семейство. Искам да изживея живота си с теб. Да те даря с деца. Да те направя щастлив. Не чакахме ли достатъчно дълго?

Но сега тя чакаше. Не видя обаче усмивката да се разлива по лицето му и да засиява в очите. Той само продължи да се взира в нея с нещо — поне така ѝ се стори — като ужас. Усети, че я обзема паника.

— Знам, че вероятно си планирал да го направиш по друг начин, Етан, и предложението ми сигурно те изненадва. Но искам да сме заедно, истински заедно.

„Защо не казва нищо — трескаво се питаше. — Каквото и да е. Защо я гледа сякаш го е зашлевила?“

— Не ми е нужно ухажване. — Гласът ѝ изтъня и тя спря, за да си го възвърне. — Не че не ми харесват цветя и вечери на свещи, но онова, от което се нуждая истински, е да си до мен. Искам да съм твоя съпруга.

Изплашен, че ще рухне, ако още миг остане загледан в обидените, наранени очи, той се извърна. Кокалчетата на ръцете му върху кормилото побеляха.

— Трябва да се връщаме.

— Какво? — Тя се отдръпна смаяна. Сърцето ѝ биеше лудо, но вече не от радостно предчувствие. Сега бе изпълнено с мъка. — Нямах ли какво друго да ми кажеш, освен че трябва да се връщаме?

— Напротив. Имам много неща да ти казвам, Грейс, и трябва да се върнем, за да го сторя.

Идеше ѝ да изкрещи, че иска да ги чуе сега, в момента, но кимна:

— Добре, Етан. Да се връщаме.

Слънцето бе залязло, когато пристигнаха на кея. Наоколо се носеше песента на щурците. Над главите им проблясваха звездите, светеше луната.

Захладня, но не от това ѝ бе студено. Толкова студено.

Той завърза въжетата, без да отрони думичка. Така както и плаваха към брега — мълчаливо. Качи се отново в лодката и седна срещу нея. Лунната светлина стигаше, за да вижда лицето му.

По него не се четеше никаква радост.

— Не мога да се ожения за теб, Грейс — изговори думите предпазливо, съзнавайки, че ще я нарани. — Съжалявам. Не съм в състояние да ти дам онова, което желаш.

Здраво преплете ръце — поколеба се дали да не ги свие в юмруци и да го удари, или да ги отпусне като старица.

— Значи ме излъга, когато каза, че ме обичаш.

Може би ще е по-милостиво, ако ѝ заяви, че е така. Не, това щеше да е постъпка на страхливец. Тя заслужаваше истината. Цялата истина.

— Не лъжа. Обичам те.

Има степени на любовта. Тя не бе глупачка, за да не го знае.

— Но не ме обичаш достатъчно, за да се ожениш за мен?

— Никоя не бих обичал повече от теб. Но съм...

Вдигна ръка да го спре. Хрумна ѝ нещо. Ако това е причината да я отблъсква, никога няма да му прости.

— Да не би да е заради Обри? Защото имам дете от друг?

Толкова рядко действаше импулсивно, че я изненада, когато я стисна яростно за ръцете.

— Обичам я, Грейс, и бих бил горд да мисли за мен като за свой баща. Знаеш, че е така.

— Нищо не знам. Твърдиш, че ме обичаш, че обичаш и нея, но не ни искаш. Нараняваш ме, Етан.

— Извинявай, извинявай. — Той пусна ръцете ѝ, сякаш изгаряха дланите му. — Знам, че те наранявам. Знаех, че ще го сторя. Нямах никакво право да позволя нещата да стигнат дотук.

— Но все пак стигнаха — отбеляза тя. — Трябва да си се досещал, че ще изпитвам чувства към теб и, че ще очаквам взаимност.

— Знаех. Трябваше да съм честен с теб. Нищо не ме извинява. — „Като изключим, че се нуждаех от теб — помисли си. — Нуждаех се от теб, Грейс.“ — Женитбата не е за мен.

— О, не се отнасяй към мен като с глупачка, Етан. — Тя въздъхна, толкова съкрушена, че дори не се разгневи. — Хора като нас нямат връзки, любовни афери. Ние се женим и изграждаме семейство. Ние сме обикновени, земни хора и колкото и да сме смешни в очите на някои, сме точно такива.

Той гледаше в ръцете си. Права е, разбира се. Или поне отчасти. Но не знаеше, че той не е обикновен, не е като другите.

— Причината не е у теб, Грейс.

— Нима? — Обида и унижение се бореха в душата ѝ. Представяше си, че същите думи изрича и Джак Кейси, ако си бе дал труда изобщо да каже нещо, преди да я напусне. — Ако причината не е у мен, у кого е тогава? Не виждам друг наоколо.

— В мен. Не мога да създам семейство заради произхода си.

— Произходът ти? Та ти си от Сейнт Кристофър, градче край източния бряг на залива. Ти си син на Реймънд и Стела Куин.

— Не. — Вдигна очи. — Идвам от бордеите на столицата, на Балтимор и от още прекалено много места, за да изброя всичките. Син съм на проститутка, която продаваше и себе си, и мен срещу бутилка

алкохол или доза наркотик. Нямах представа къде израснах и какъв бях.

— Знам, че детството ти е било ужасно, Етан. — Говореше нежно, за да омекоти поне част от жестоката болка в очите му. — Знам, че майка ти — биологичната ти майка — е проститутка. — Предпазливо, защото сега в очите му се долавяше и гняв, продължи: — Преживял си нещо, което никое дете не бива да преживява. Но това бе преди да пристигнеш тук, преди семейство Куин да те заобиколи с обич, да ти даде дом. И ти стана техен. Ти стана Етан Куин.

— Това не променя кръвта ми.

— Не разбирам за какво говориш.

— Как можеш да го разбереш!

Изстреля думите като куршум: остро и опасно. Откъде може тя да знае, питаше се той гневно. Израсла е, като е познавала родителите си, техните родители, без никога да си задава въпроса какво са ѝ предали, какво е наследила от тях.

Но ще узнае. И с това ще приключи всичко помежду им.

— Беше едра жена. От нея съм наследил ръцете. И големите крака. — Погледна към тези ръце и забеляза, че несъзнателно ги е свил в юмруци. — Представа нямам от кого съм наследил останалата част от себе си, защото подозирам, че дори тя не знае кой е баща ми. Не се е отървала от мен, защото вече имала три аборта и се е страхувала от следващия. Така ми каза.

— Постъпила е жестоко с теб.

Не го сдържаше на едно място. Стана, скочи на кея и закричи напред-назад.

Грейс го последва. Прав бе по отношение на едно, даде си сметка тя. Не познаваше мъжа, който се движи с резки, припрени движения и стиснати пестници, готов да размаже всичко, което се изпречи на пътя му.

— Беше чудовище. Шибано чудовище! Биеше ме до припадък за щяло и нещяло.

— О, Етан...

Неволно посегна да го погали.

— Не ме докосвай сега. — Не беше сигурен какво ще направи, ако го пипне в момента. И това го плашеше. Затова повтори: — Не ме докосвай сега.

Тя отпусна ръце и преглътна сълзите.

— Веднъж се наложи да ме отведе в болница — продължи той. — Явно се изплаши да не умра и да не я обвинят после. Именно тогава се преместихме от столицата в Балтимор. Лекарят прекалено дълго разпитва как точно съм паднал по стълбите, та съм получил мозъчно сътресение и съм спукал няколко ребра. Чудел съм се защо просто не ме изостави. Но тя получаваше социални помощи за мен и вероятно това е причината. Така беше, докато станах на осем.

Спря да крачи и застана с лице към нея. Кръвта му продължаваше да кипи от гняв. Този необуздан гняв стягаше гърлото му.

— Тогава реши, че е време да си изкарвам прехраната. Прекалено дълго бе водила такъв живот и знаеше къде да намери мъже, които не налитат особено на жени, а плащат, за да получат малки деца.

Тя не бе в състояние да издаде и звук. Стоеше с преbledняло лице, а очите ѝ бяха огромни и ужасени.

— Първият път се бориш. Бориш се на живот и смърт; част от теб вярва, че няма да се случи. Просто не може да ти се случи. Няма значение, че знаеш какво е секс, защото цял живот си го виждал от отвратителната му страна. Въпреки това не вярваш, че е възможно. Докато не ти се случи. Докато не се окаже, че не можеш да го предотвратиш.

— О, Етан... Господи!

Тя се разплака заради него, заради малкото момче от света, където съществуват подобни ужаси.

— Даде ми два долара. И ме превърна в проститутка.

— Не... — хлипаше Грейс. — Не...

— Изгорих парите, но нищо не се промени. Остави ме на мира няколко седмици, после пак ме продаде. И втория път се съпротивляваш. Дори по-силно от първия, защото — въпреки надеждите ти — вече знаеш какво ще последва. Продължаваш да се бориш, но всеки следващ път преминаваш през същия кошмар, докато накрая се предаваш. Приемаш парите и ги криеш, защото един ден ще събереш достатъчно. Тогава ще я убиеш и ще избягаш. Господ е свидетел, че желанието да я убиеш, е по-силно от мисълта за бягство.

Тя затвори очи и едва чуто попита:

— Направи ли го?

Той усети трепването в гласа ѝ, но го възприе като отвращение, а не реакция от слепия гняв.

— Не. След време се превръща в начина ти на живот. Това е. Нищо повече. Просто продължаваш да живееш.

Извърна се и се загледа към светлините на къщата, откъдето долиташе музика. Кам свиреше на китара и вятърът разнасяше мелодията.

— Живях така, докато станах на дванадесет. Един от мъжете, на когото ме продаде, превъртя. Преби ме жестоко, но не беше нещо необичайно. Не му стигна обаче и се нахвърли и върху нея. Изпочупиха всичко и вдигнаха такава врява, че разбудиха съседите. Те обикновено не обръщаха внимание, но този път затропаха на вратата. Онзи я стискаше за гърлото — припомни си Етан. — Аз лежах, проснат на пода, и гледах как очите ѝ ще изхвъркнат. Дали пък — помислих си тогава — гаднярът няма да свърши онова, което бях намислил. Тя обаче напипа нож и го заби в него. Продължаваше да го забива, когато хората нахълтаха. Последваха писъци и крясъци. Измъкна портфейла на копелето и побягна, а в това време от онзи на пода шуртеше кръв. Дори не погледна към мен.

Сви рамене, извърна се. После продължи:

— Някой извика ченгетата и ме отведоха в болница. Не помня точно как, но се озовах там. Бях заобиколен от лекари, полицаи и социални служители. Задаваха безброй въпроси. Предполагам, че са се опитали да я издирят, но така и никога не успяха.

Замълча. Чуваше се само плиськът на водата, песента на щурчетата и китарата. Тя не каза нищо — знаеше, че още не е свършил.

— Стела Куин била на някаква медицинска конференция в Балтимор и като гост посетила болницата. Спря до леглото ми. Допускам, че е била запозната с моя случай, но не съм сигурен. Стоеше там и ме гледаше. Имаше добри очи. Заговори ме. Не думите ѝ имаха значение за мен, а тонът ѝ. Постоянно идваше при мен. Понякога и Рей я придружаваше. Един ден ми каза, че ако искам, мога да отида при тях, в техния дом.

Отново замълча. Грейс си представи как предложението на Куин да му осигурят дом е било само началото.

— Етан, толкова съжалявам. Вече знам, че колкото и да съм обичала и да съм се възхищавала през годините от Рей и Стела Куин, не е било достатъчно. Те са те спасили.

— Спасиха ме — съгласи се той. — И след като реших да живея, направих всичко възможно, за да живея почтено и те да се гордеят с мен.

— Ти винаги си бил най-почтеният човек, когото познавам. — Пристъпи към него и обви врата му с ръце. Не се огорчи, че той не я притегли към себе си. — Нека да ти помогна — прошепна тя. — Дай ми възможност да съм с теб, Етан. — Вдигна глава и го целуна. — Остави ме да те обичам, Етан.

Той потрепери. Ръцете му грубо я стиснаха. Устните му поеха утехата, която му предлагаше. Остана вкопчен в нея, сякаш беше спасителен пояс в разбушувало се море.

— Не мога да го допусна, Грейс. Не е подходящо за теб.

— Ти си подходящ за мен. — Тя го прегърна още по-здраво, защото усети, че се кани да я отблъсне. — Нищо от казаното не променя отношението ми към теб. Нищо не е в състояние да го стори. Заради станалото започвам да те обичам още по-силно.

— Чуй ме. — Ръцете му не трепереха, но бяха напрегнати, когато се озоваха върху раменете ѝ и я побутнаха назад. — Не съм в състояние да ти дам онова, което искаш, от което имаш нужда, което би трябвало да получиш: брак, деца, семейство.

— Аз...

— Не ми казвай, че не са ти нужни. Знам, че не е така.

Тя си пое дълбоко дъх и издиша.

— Имам нужда от тях заедно с теб. Имам нужда от съвместен живот с теб.

— Не мога да се оженя за теб. Не мога да ти дам деца. Обещах си никога да не предавам на дете нищо от нея, което нося у себе си.

— У теб няма нищо от нея.

— Има. — Пръстите му за миг се стегнаха. — Видя го онзи ден в гората, когато те обладах като животно. Видя го, когато ти се разкрещях, че работиш в заведението. Понякога наистина успявам да го овладея, но не означава, че то не съществува. Не мога да ти дам обет или деца. Обичам те прекалено силно, за да постъпя така.

— Тя е наранила не само тялото ти — пророни Грейс. — По-дълбоко е наранила сърцето ти. Ще ти помогна да го излекуваме.

Той леко я разтърси.

— Ти не ме слушаш! Не ме чуваш! Ако не можеш да приемеш отношенията ни такива каквито са, ще те разбера. Никога няма да те обвиня, че отстъпваш и търсиш в друг онова, което искаш. За теб е най-добре, ако ми позволиш да те пусна. И точно това възнамерявам да направя.

— Да ме пуснеш?

— Искам да се прибереш вкъщи. — Пусна я и отстъпи назад. Изпита чувството, че пропада в огромна бездна. — Премисли всичко и ще разбереш колко съм прав. Тогава ще решиш дали да продължим да се виждаме както досега, или искаш да се разделим.

— Искам...

— Не — прекъсна я той. — В момента не си наясно какво искаш. И на двамата ни е нужно време. Предпочитам сега да си тръгнеш, Грейс.

Тя вдигна ръка и докосна слепоочието си.

— Не ме искаш?

— Не и в момента. — Стисна зъби, когато видя болката в очите ѝ. За нейно добро е, напомни си. — Иди си вкъщи и ме остави за известно време.

Тя отстъпи крачка, после още една. Извърна се и побягна. Изтича край къщата, а не през нея. Не би понесла някой да я види със сълзите по лицето и болката в сърцето. Той не я иска — повтаряше си. Не искаше тя да е онова, от което той се нуждае.

— Ей, Грейс! Хей! — Сет изостави преследването на светулките и хукна след нея. — Събрах най-малкото милион от тези гадинки — обяви и вдигна буркана.

Тогава забеляза сълзите, чу накъсаното ѝ дишане, видя как с треперещи ръце посяга към дръжката на колата.

— Какво има? Защо плачеш? Наранила ли си се?

Тя изхлипа и сложи ръка на сърцето си. Да, беше наранена.

— Не, не... Всичко е наред. Нищо ми няма. Трябва да си вървя.

Отвори вратата със замах и влезе в колата.

Озадаченият поглед на Сет постепенно стана сериозен, докато я наблюдаваше как се отдалечава. Бесен, заобиколи къщата, като пътъм

остави буркана със светулките върху перваза на верандата. Зърна тъмната фигура на кея и пое натам, готов за битка.

— Копеле такова! Мръсно, долно копеле! — Изчака Етан да се извърне към него и с все сили го удари в корема. — Разплакал си я.

— Знам. — Новата, физическа, болка премина през тялото му и се присъедини към другата. — Не е твоя работа, Сет. Прибирай се вътре.

— Скапаняк шибан! Наранил си я. Хайде, опитай се да нараниш мен. — Сет се нахвърли отгоре му.

Етан го хвана за яката и дъното на панталоните и го задържа над водата.

— Успокой се. Или ще те хвърля вътре да се охладиш. — Придружи думите със силно разтърсване, но умът му витаеше другаде. — Какво си мислиш? Че съм искал да я нараня? Да не си въобразяваш, че ми доставя удоволствие?

— Тогава защо го правиш? — изсумтя момчето, мятайки се като риба на сухо.

— Нямам друг избор. — Изведнъж се почувства невероятно изморен и пусна Сет да стъпи на земята. — Остави ме сам — промърмори и седна на кея. Склони глава и разтърка очи. — Просто ме остави сам.

Сет се раздвижи неспокойно. Не само Грейс бе наранена. Досега не вярваше, че по същия начин може да е наранен и зрял мъж. А ето че Етан беше наранен. Предпазливо пристъпи напред. Пъхна ръце в джобовете, после ги извади. Раздвижи крака. Въздъхна. Едва тогава седна.

— Жени — подхвърли уж с безразличие. — Карат те да ти се прииска да си теглиш куршума, та да сложиш край на всичко.

Преди време чу Филип да казва на Кам тези думи и прецени, че в момента ще свършат работа. Почувства се възнаграден, когато Етан се засмя, макар и горчиво.

— Да, предполагам, че е възможно и така да се постъпи.

Прегърна Сет през раменете и го придърпа към себе си. И това му даде известна утеха.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анна си взе свободен ден. Нямаше представа кога ще се появи Грейс да се погрижи за къщата, но не желаше да рискува и да я изпусне.

Не я интересуваеше какво казва Етан, по-точно какво не казва. Явно се беше случило нещо.

Ако вярваше, че са се посдърпали или е възниквало някакво недоразумение помежду им, щеше да прояви съчувствие или да се развесели — в зависимост от обстоятелствата. Но не заради недоразумение очите на Етан плуваха в тъга. Вярно, добре се прикриваше, прецени тя, докато бавно, но безжалостно скубеше плевелите, които заплашваха да задушат бегониите в предния двор. Прикриваше и чувствата си не по-малко умело. Но Анна бе професионалист в това да стига до същината на емоциите и причините за тях.

Толкова по-зле за него, че снаха му е социален работник.

Опита се да поразпита Сет. Не се съмняваше, че момчето знае някои неща. Но се сблъска с непреодолима мъжка солидарност. Отговорът се изрази единствено в характерното за братята Куин свиване на раменете и уста, която не отронва думичка.

Въпреки това би измъкнала от момчето онова, което знае. Но не желаше да наруши крехката връзка, която се изграждаше помежду им. Сет ще запази лоялността си към Етан.

Анна ще обработи Грейс.

Беше сигурна, че двамата не са се виждали дни наред. Лесно отгатваше къде ходи и какво прави Етан. Всяка сутрин излизаше с лодката; следобед прекарваше в работилницата, където се задържаше и вечер. Едва докосваше храната, после се оттегляше в стаята си, а лампата оставаше до късно запалена, както сама се убеди няколко пъти.

Разсъждава, мина ѝ през ума, и тръсна нетърпеливо глава. А ако не се самовглъбяваше, бе готов да се скара с всички.

С появата си неволно бе предотвратила сбиване, при което със сигурност щеше да се пролее кръв: пристигна в работилницата и завари тримата настръхнали, а Сет стоеше настрани и ги наблюдаваше с любопитство.

Причината остана тайна за нея. В отговор на въпроса си получи свиване на рамене и сумтене.

Е, на това ще се сложи край, реши тя и енергично изскубна поредния плевел. Жените знаят как да споделят и да обсъждат. Ще намери начин да накара Грейс Мънроу да сподели с нея какво се е случило.

С удоволствие чу колата на Грейс да пристига. Отметна шапката си назад, надигна се и ѝ се усмихна сърдечно.

— Здравей.

— Здравей, Анна. Мислех, че си на работа.

— Взех си свободен ден, за да си възвърна психическото равновесие. — „Да, да — прецени веднага тя. — И тук има много мъка, която не е така добре прикрита, както при Етан.“ — Защо не доведе Обри?

— Днес мама я взе. — Грейс прокара ръка по каишката на обемистата си чанта. — Е, да започвам, а ти продължавай с градинарството.

— Тъкмо си търсех причина, за да си почина. Да поседим на верандата за минутка.

— Наистина трябва да пусна пералнята.

— Грейс. — Сложи внимателно ръка на рамото ѝ. — Седни. Поговори с мен. Смятам те за приятелка. Надявам се, че и ти ме възприемаш като такава.

— Гледам на теб като на приятелка, Анна. — Нужно ѝ бе да си поеме дълбоко въздух, за да се поуспокои. — Наистина, Анна.

— Тогава да поседнем. Каж ми какво се е случило, че двамата с Етан сте така нещастни.

— Не знам дали имам право. — Изпитваше умора, такава умора, че приседна на стъпалата. — Май обърках всичко.

— Как?

Бе си изплакала очите. Не че това ѝ помогна. Може би наистина ще ѝ олекне, ако поговори с друга жена, и то такава, към която започва да се привързва.

— Оставих се да предполагам — подхвана, — да планирам. Донесе ми цветя, цветя, които беше набрал самичък — добави и разпери безпомощно ръце.

— Набрал ти е цветя?

Анна присви очи: „Зайци и сърни ли? Глупости!“. Но реши, че с този въпрос ще се заеме по-късно.

— И ме заведе на вечеря. Със свещи и вино. Очаквах да ми направи предложение за женитба. Етан обмисля внимателно нещата и смятах, че е готов да ми направи предложение.

— Съвсем естествено е да предположиш подобно нещо. Нали сте влюбени един в друг? Привързан е към Обри, а и тя го боготвори. И двамата сте домошари. Защо да не предположиш подобно нещо?

Грейс помълча известно време, после въздъхна дълбоко.

— Нямах представа колко се радвам да те чуя да говориш така. Чувствах се като пълна глупачка.

— Хей, я се стегни! Никаква глупачка не си. И аз не съм, но допуснах, че нещата са били съвсем естествени.

— Е, и двете се лъжем. Той не ми направи предложение. Но се любихме същата вечер, Анна. Толкова нежно. Никога не съм вярвала, че някой може да се отнася така към мен. По-късно той имаше кошмар.

— Кошмар?

— Да. — Сега вече разбираше какво всъщност е видял в съня си. — Бил е ужасен, но се престори, че не е така. Каза ми да не се тревожа и ме успокои. Затова повече не се замислих. Поне тогава.

Неволно разтърка синината на крака, получена, когато се удари в една от масите „При Снидли“.

— На следващия ден си помислих, че ако чакам Етан да ми направи предложение, в сватбения си ден ще е с побелели коси. Той не е от бързите.

— Права си. Той върши нещата бавно, но затова пък — добре. И все пак от време на време някой трябва да го подтиква.

— Така е, нали? — Не успя да прикрие усмивката си. — Понякога мисли толкова дълго, че нещата замират. Този път случаят ми се стори точно такъв и се реших аз да направя предложението.

— Ти си предложила на Етан да се ожените? — Анна се засмя доволно. — Браво, моето момиче.

— Всичко намислих. Всичко, което искам да му кажа, как да го кажа, къде да го кажа. Избрах да го направя във водата, защото там изглежда най-щастлив. Помолих го да се разходим с лодката. Беше толкова красиво по залез-слънце, вятърът издуваше ярките платна. И му направих предложението.

Анна обгърна раменете ѝ.

— Предполагам, че ти е отказал, но...

— Нещо повече. Само да беше видяла лицето му. Направо се вкамени. Щял да ми обясни всичко, когато се върнем. И го направи. Но не ми се вижда редно да го споделям, Анна, защото се отнася до Етан. Само ще ти кажа, че заяви как не може да се ожени за мен, няма да го направи не само с мен, но и с никоя друга. Никога.

Известно време Анна мълчеше. Като социален служител, отговорен за Сет, имаше достъп до досиетата на тримата мъже. Знаеше почти всичко за миналото им.

— Да не би да е заради преживяното през детството му?

Очите на Грейс трепнаха. Тя вдигна глава.

— Той ти е разказал?

— Не, но знам. Или поне по-голямата част. Това е професията ми.

— Знаеш... какво майка му... онази жена му е сторила и е допуснала други да правят с него? Той е бил едва момче.

— Знам, че няколко години, преди да го зарече, го е принуждавала да прави секс с клиенти. В досието му има копия от медицинските резултати. Знам, че е бил изнасилван и бит, преди Стела Куин да го открие в болницата. И съм наясно докъде може да доведе такава травма. Имало е опасност самият Етан да се превърне в сексуален насилник. Това се случва твърде често.

— Но не е станал.

— Не. Превърнал се е в трезв, отговорен мъж, който почти винаги се контролира. Но белезите са налице. Вероятно връзката му с теб е провокирала някои от тях да изплуват на повърхността.

— Не ми позволява да му помогна, Анна. Втълпил си е, че не бива да рискува, като създаде деца, защото нейната кръв тече във вените му. Лоша кръв, пази се да не зарази никого. Няма да се ожени за мен, защото за него женитбата означава семейство.

— Греша и типичен пример за това колко греша, е огледалото. Във вените му не само тече нейната кръв, но е прекарал първите дванадесет години — тогава, когато децата се впечатляват най-силно — в обкръжение, което би повлияло на всяко съзнание. Ала вместо това се е превърнал в Етан Куин. Защо трябва децата му — децата, които двамата ще създадете — да не наследят онова, което е изградил от себе си?

— Ще ми се да се бях сетила да му го изтъкна — пророни Грейс. — Но бях така шокирана, тъжна и разстроена. — Затвори очи. — Но ми се струва, че нямаше да има никакво значение, дори да го бях казала. Той нямаше да ме чуе. Той не ме слуша — изрече бавно. — Не ме смята за достатъчно силна, та да живея с миналите му преживявания.

— Обаче греша.

— Да, греша. Но решението му е окончателно. Не ме иска. Изборът бил мой. Но аз го познавам. Ако заявя, че приемам отношенията между нас такива, каквито са, и пожелаая да продължим, това ще го измъчва.

— А ти можеш ли да ги приемеш?

— Задавах си този въпрос дни наред. Обичам го достатъчно и съм готова да приема сегашните ни отношения още известно време. Но и аз ще се измъчвам. — Поклати глава. — Не, всъщност това не би ме задоволило. Не мога да приема само част от него. И не мога да искам от Обри да го приеме просто като приятеля на мама.

— Браво на теб. А сега какво възнамеряваш да правиш?

— Не знам. Не и когато и двамата очевидно се нуждаем от различни неща.

Анна въздъхна нетърпеливо.

— Грейс, ти и само ти можеш да вземеш решението. Но първо нека ти кажа: в началото с Кам не се понесохме на крилете на любовта. Желаехме различни неща — или така си въобразявахме. И докато открием какво искаме заедно, доста се понаранихме. Но се изправихме лице в лице и се справихме.

— Трудно ми е да се изправя лице в лице с Етан.

— Но не е невъзможно.

— Не, не е, но... Той не постъпи честно с мен, Анна. Как да го забравя? През цялото време ме остави да си градя въздушните кули, а е

знаел, че ще ги разруши. Сигурна съм, че съжалява за това, и все пак...

— Ти си сърдита.

— Сигурно си права. Веднъж вече един мъж се отнесе така с мен. Баща ми — уточни хладно. — Искан да стана танцьорка и той знаеше за тази моя мечта. Не ме насърчаваше, но ме остави да ходя на уроци и да продължавам да мечтая. И когато имах нужда да застане до мен и да ми помогне да осъществя мечтата си... ме отрязва. Простих му, или поне се опитах, но нещата никога вече не станаха същите. После забременях и се омъжих за Джак. Вероятно аз пък съм разбила неговите мечти и той никога не ми прости. Знаем ли?

— Опитвала ли си се някога да си изясниш отношенията с него?

— Не. И той ми даде избор подобно на Етан. Или нещо, което виждат като избор: да постъпя според техните желания. Да приема онова, което искат, или да живея без тях. Затова ще живея без тях.

— Разбирам те. Но дори това да задоволява гордостта ти, какво прави със сърцето ти?

— Когато ти разбият сърцето, ти остава единствено гордостта.

А гордостта, Анна добре знаеше, може да се превърне в нещо студено и горчиво.

— Позволи ми да поговоря с Етан.

— Аз ще поговоря с него веднага щом измисля какво да му кажа.
— Въздъхна. — Чувствам се по-добре. Изречеш ли го на глас, помага. А нямам с кого да го споделя.

— И двамата сте ми мили.

— Знаем. Всичко ще се оправи. — Стисна ръката на Анна, преди да се изправи. — Помогна ми да не ми се плаче. Мразя, когато ми се плаче. А сега ще гледам с работа да поразкарам част от гнева, който не подозирах, че съм натрупала. — Успя да се усмихне. — Ще разполагаш с доста чиста къща, когато приключи. Ставам маниачка на тема чистота, когато съм ядосана.

„Не стопявай целия гняв — помисли си Анна, докато Грейс влизаше в къщата. — Запази малко от него за онзи идиот Етан.“

За два часа и половина Грейс излъска, изми и изчисти всичко на втория етаж. Преживя лош момент в стаята на Етан, където витаеше

миризмата му, примесена с дъх на море, и където бяха разхвърляни различни дреболии, напомнящи за всекидневието му.

Но се стегна и се обви със същата непроницаема преграда както при развода или когато се отдръпна от баща си.

Както винаги работата ѝ помогна. Здравата, изморителна физическа работа ангажираше не само ръцете ѝ, но и ума ѝ. Животът продължаваше. Знаеше го от личен опит.

Има дете. Има гордост. И още има и мечти — макар да бе стигнала до състояние да мисли за тях като за планове.

Ще успее да живее без Етан. Е, вероятно не така пълноценно и определено не така весело. Но ще живее и ще продължи да следва пътя, който е предначертала за себе си и дъщеря си.

Приключи с втория етаж обляна в сълзи и обзета от самосъжаление.

С не по-малко хъс се захвана с долния етаж. Лъсна мебелите до блясък, стъклата искряха. Простря прането, премете верандите — бореше се с мръсотията, сякаш беше враг, готов да завладее планетата Земя.

Докато стигне до кухнята, гърбът леко я болеше, но болката ѝ доставяше някаква наслада. Поизпотена, с подпухнали от водата ръце, се чувстваше като президент на голяма корпорация, току-що постигнал грандиозен делови успех.

Погледна часовника и прецени времето. Искаше да си тръгне, преди Етан да се върне от работа. Независимо от всичките усилия, които положи, у нея все още се таеше гняв. Познаваше се добре и знаеше, че е нужно съвсем малко, за да се разпали с пълна сила.

Ако се нахвърли върху него и сподели дори част от нещата, които ѝ минаха през ума през последните няколко дни, никога повече няма да могат да се погледнат в очите, камо ли да останат приятели.

Няма да принуждава членовете на семейство Куин да взимат страна. И няма да рискува зараждащите се крехки, но важни за нея взаимоотношения със Сет да рухнат, само защото двама възрастни не знаят как да си сдържат нервите.

— Няма да допусна и да си загубя работата — промърмори тя, — само защото той не вижда какво изхвърля от живота си.

Издиша дълбоко, прокара ръка през косите си и се нахвърли настървено да чисти тиганите и тенджерите.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката, без да се замисли:

— Ало?

— Анна Куин?

Грейс хвърли поглед през прозореца и видя Анна в задната градина.

— Аз ей сега...

— Имам да ти казвам, нещо, кучко!

Грейс замръзна на две крачки от мрежестата врата.

— Какво?

— Обажда се Глория Делаутер. Коя си въобразяваш, че си, и защо ме заплашваш?

— Не съм...

— Имам права. Чуваш ли? Имам шибани права като всички останали. Старият се споразумя с мен и ако ти или онова копеле съпругът ти, или братята му не го изпълните, ще съжаляваш.

Гласът бе не само висок и груб. Беше маниакален, а думите се изстрелваха една след друга. Това беше майката на Сет, осъзна тя, докато слушаше несекващия поток обиди и ругатни. Жената, която го е наранила, изплашила го е. Взимала е пари за него.

Продавала го е.

Не си даваше сметка, че е навила кабела около ръката си, че така плътно го е стегнала, че се впива в плътта ѝ. Опитвайки се да запази спокойствие, пое дълбоко дъх.

— Госпожице Делаутер, грешите.

— Ти си тая, дете сгреси, като ми изпрати писмото вместо парите, дете ми ги дължите. Вие ми дължите на мен! Да не си въобразяваш, че ме е страх, защото си някаква скапана социална работничка? Не ми пука дори да си проклетата кралица на проклетата Англия. Дъртакът е мъртъв и ако искате нещата да са както досега, ще си имате работа с мен. Да не мислиш, че ще ме спреш с някакво си писмо? Нищо няма да ме спре, ако реша да се появя и да си взема момчето.

— Грешите — чу Грейс собственият си глас, но някак отдалечен и глух.

— Той е моя плът и кръв и имам право да взема онова, което е мое.

— Само опитай! — Гневът ѝ внезапно изригна. — Никога вече няма да успееш да се добереш до него.

— Ще правя каквото си искам с онова, което е мое.

— Той не е твой. Ти го продаде. Сега той е наш и ти никога няма да се приближиш до него.

— Той ще направи каквото му кажа, иначе знае с какво ще ми заплати.

— Само да се опиташ да предприемеш нещо, лично аз ще те разкъсам. Всичко, което си му сторила — колкото и да е ужасно — ще бъде бледо копие в сравнение с онова, което аз ще направя с теб. Когато приключи, от теб ще остане само колкото да се събере и да се хвърли в килията. Където ти е мястото заради малтретирането и отвратителното ти отношение към детето, заради принудата да проституира и задето си го продавала на мъже за секс.

— Какви лъжи ви е надрънкал малкият? Никога с пръст не съм го докосвала.

— Млъквай! — Объркваше майката на Сет с тази на Етан. В съзнанието ѝ те бяха едно и също чудовище. — Знам какво си правила с него и няма достатъчно гадно място, където да те затворят и което да ме задоволи. Но ще открия и лично ще те натикам там, само да се приближиш до него!

— Искам единствено пари. — В тона ѝ се долавяше вопъл; малко зъл и същевременно уплашен. — Просто малко пари да преживея. Вие ги имате предостатъчно.

— Единственото, което имам за теб, е презрение. Стой настрана от детето или ще ти се наложи ти да заплатиш.

— Помисли си отново. Просто си помисли отново. — Чу се някакъв приглушен шум, после потракването на лед в стъкло. — Ти не си по-добра от мен. Не ме е страх от теб.

— А би трябвало. Би трябвало направо да си ужасена.

— Аз... Не съм приключила със случая. Тепърва ще чуете за мен.

Чу се яростното затръшване на слушалката.

— Може и така да е — процеди Грейс със страшен глас, — но и аз не съм!

— Глория Делаутер, нали? — попита Анна, застанала от външната страна на мрежестата врата.

Всъщност стоеше там от две минути.

— Според мен тя не е човешко същество. Ако беше тук, ако беше в тази стая, мисля, че щях да я удуша. Все едно е животно. — Едва сега се разтрепери. Реакция от обзелия я гняв. — Щях да я убия. Или поне да се опитам.

— Чувството ми е познато. Трудно е да се мисли за такива като нея като за човешки същества. — Анна отвори вратата, без да откъсва поглед от Грейс. Не бе очаквала да види такъв изпепеляващ гняв в толкова крехка жена. — Постоянно се сблъсквам с подобни ситуации в работата си, но така и не свиквам.

— Тя е лоша. — Грейс едва дишаше. — Помисли ме за теб, когато вдигнах слушалката. Опитах се да ѝ обясня, че греши, но не ме чуваше. Само викаше, заплашваше и кълнеше. Не издържах. Съжалявам.

— Всичко е наред. Ако съдя от края на дочутия разговор, бих казала, че се справи добре. Искаш ли да поседнеш?

— Не, не мога. — Затвори очи, но още ѝ червенееше пред очите. — Анна, тя заплаши, че ще дойде да вземе Сет, ако не получи пари.

— Няма да стане. — Анна отиде до хладилника и извади бутилка вино. — Ще ти наляя една чаша. Ще я изпиеш бавно, а аз ще си взема бележника. Искам да ми предадеш разговора с възможно най-точните думи. Ще успееш ли?

— Да. Ще си спомня.

— Добре. — Анна хвърли поглед към часовника. — Трябва да документираме всичко. Ако наистина се появи, ще бъдем готови.

— Анна... — Грейс гледаше към подадената чаша. — Не бива да го нараняват повече. Не бива повече да се страхува.

— Знам. Ще се погрижим да не го допуснем. Ей сега ще се върна.

Анна я накара да повтори разговора два пъти. Докато го разказваше за втори път, Грейс откри, че не я съдържа на едно място. Стана, остави наполовина празната чаша и взе метлата.

— Изричаше думите с такава злоба — обясни тя и започна да мете. — Вероятно по същия начин е говорела и на Сет. Не съм в

състояние да си представя, че някой говори така на дете. — Поклати глава. — Тя всъщност не го смята за дете. За нея той е вещ.

— Ако те извикат да дадеш показания в съда, ще се закълнеш ли, че е искала пари?

— Заяви го няколко пъти. Но ще се стигне ли дотам, Анна? Ще се наложи ли Сет да се яви в съда?

— Не знам. Ако нещата така се развият, към списъка от обвинения, който ѝ отправи, ще прибавим и изнудване. Изглежда, доста я изплаши — добави тя с доволна усмивка. — Та ти изплаши и мен.

— Какви ли не ги приказвам, когато съм ядосана.

— Разбирам те много добре. Има неща, които бих искала да ѝ кажа, но ме възпира служебното ми положение. А не би трябвало — призна с дълбока въздишка. — Ще препиша това и ще го добавя към досието на Сет; после трябва да ѝ изпратя второ писмо.

— Защо? — Ръката на Грейс стисна по-силно метлата. — Защо трябва да влизаш във връзка с нея?

— Кам и братята му трябва да узнаят истината, Грейс. Необходимо им е да са наясно какво точно са представлявали Глория Делаутер и Сет за Рей.

— Не е възможно да е както разправят хората. — Очите на Грейс блестяха, докато вадеше лопатката за боклук от килера. Гневът, който бушуваше в нея, продължаваше да я души. — Професор Куин не е мамил съпругата си. Той ѝ беше толкова предан.

— За тях е важно да разполагат с всички факти. Същото важи и за Сет.

— Аз ще ти кажа един факт. Професор Куин имаше вкус. Не би погледнал жена като Глория Делаутер, освен от състрадание или с отвращение.

— И Кам смята същото. Но хората говорят, че когато погледнат Сет, виждат очите на Рей Куин.

— Е, трябва да има някакво друго обяснение за това!

Очите ѝ трескаво блестяха, докато прибираше метлата и лопатката и вадеше кофата и парцала.

— Вероятно. Но ако се окаже, че зад брака на Рей и Стела се крие някаква извънбрачна връзка? Толкова често се случва.

— Пет пари не давам за статистиката, дето я цитират по телевизията или в списанията: как всеки трима от петима мъже мамят жените си. — Изсипа препарат в кофата, която пълнеше с вода на мивката. — Рей и Стела Куин се обичаха, възхищаваха се един от друг. Не беше възможно да си около тях и да не го забележиш. А любовта им към синовете им само ги сближаваше още повече. Когато ги видиш петимата заедно, всъщност виждаше едно истинско семейство. По същия начин, както ви вижда вас петимата днес човек.

Трогната, Анна се усмихна:

— Работим по въпроса.

— Просто още нямате толкова години зад гърба си. — Грейс извади кофата от мивката. — Те бяха като едно цяло.

Привидно целите неща, помисли си Анна, често са счупени.

— Ако между Рей и Глория е имало нещо — попита тя, — дали Стела щеше да му прости?

Грейс пъкна парцала в кофата и ѝ хвърли хладен решителен поглед.

— Ти би ли простила на Кам?

— Не знам — призна Анна след кратък размисъл. — Трудно ще ми е, защото ще съм го убила. Но може би — след време — бих сложила цветя на гроба му.

— Точно това имам предвид — кимна доволно Грейс. — Подобен вид измяна не се прощава лесно. От тук следва, че ако е съществувало такова напрежение между Рей и Стела, синовете им щяха да знаят. Децата не са глупави, независимо колко им се ще на възрастните да смятат, че е така.

— Не, не са — пророни другата жена. — И каквато и да е истината за тях, е необходимо да я узнаят. Ще отида да напиша отчета. — Надигна се. — Искаш ли да го погледнеш и да видиш дали да се прибави, или да се махне нещо, преди да го приложи към досието?

— Добре. Имам още пране за простиране и после ще...

И двете го чуха едновременно: радостния лай на кучетата. Грейс бе обзета от пълно отчаяние. Беше забравила, че времето лети, и Етан се бе върнал.

Анна инстинктивно напъха бележника в чекмеджето.

— Искам да поговоря с Кам, преди да съобщим на Сет за телефонното обаждане.

— Да. Така ще е най-добре. Аз...

— Защо не се измъкнеш през задната врата, Грейс — предложи ѝ тихичко. — Никой не би те обвинил, че не желаш повече емоционални натоварвания за днес.

— Трябва да простра прането.

— Свърши прекалено много работа за един следобед.

Грейс изправи рамене.

— Винаги завършвам започнатото. — Отправи се към мокрото помещение и отвори сушилнята. — Което е повече, отколкото може да се каже за други хора.

Анна вдигна вежди. Етан ще се изненада, мина ѝ през ума. А и колко хубаво, че тя ще е наблизо и ще види как ще си го получи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом видя колата ѝ, паркирана на алеята, Етан едва не хукна към къщата поне да я зърне. Само бегъл поглед, един-единствен. Образът щеше да се запечата в съзнанието му.

Не подозираше, че е възможно така да му липсва жена — да му липсва, като че ли е всичко на света. Чувстваше се пуст и празен час след час, ден след ден. Или нощ след нощ, докато лежеше, заслушан в шумовете отвън, и едва си поемаше дъх.

Струваше му се, че ще полудее.

Напоследък съвсем загуби контрола, който си беше налагал години наред по отношение на нея. Стените на крепостта, където действаше този контрол, се бяха пропукали, вече се срутواха в краката му и той бе готов да се закълне, че се дави от праха, който вдигат.

Струваше му се, че след като човек веднъж изпусне контрола, е трудно да го възвърне отново.

Но нали я остави да избира, напомни си той. А тя не предприемаше никаква стъпка към него и той се опасяваше, че се досеща какъв избор е направила. Нямахше право да я вини.

Ще си намери някой друг, с когото да си изгради живота. Мисълта го смазваше. Но тя заслужава да получи от живота каквото иска: брак, деца и хубав дом. Баща за Обри, мъж, който да ги обича, защото те са истински съкровища, а и да се грижи за тях.

Друг мъж.

Друг мъж ще плъзга ръка по талията ѝ, ще докосва с устни нейните, ще долавя учестеното ѝ дишане.

Някой безименен кучи син, който не е достатъчно добър за нея, ще я привлече към себе си посред нощ, ще потъне в нея. И ще се хили всяка сутрин, защото ще знае, че може отново да го направи.

Господи, помисли си Етан, полудяваше. Фулиш се приближи към него. В устата си държеше орфана топка за тенис и подканващо размахваше опашка. Етан по навик изкопчи топката и я метна. Фулиш

се завтече след нея и се разлая свирепо, когато Саймън изскочи отнякъде и като куршум се устреми в същата посока.

Етан въздъхна, седна и изчака кучето си да се върне, за да продължат играта.

Така поне има извинение, че стои отвън, прецени той. Ще си поиграе с кучетата, ще отиде да огледа лодката си на кея и няма да се появява пред Грейс. Ако иска да го види, знае къде да го намери.

Кучетата постепенно го отведоха в страничния двор и като съжали малко по-бавния и по-неопитен Фулиш, Етан намери пръчка, която да хвърля заедно с топката. Настроението му малко се подобри, докато наблюдаваше как се надбягват, борят се, хващат хвърления предмет и го връщат.

На кучето може да се разчита, помисли си, запращайки топката по-високо, и видя как Саймън хуква да я настигне. Никога не искат от теб повече, отколкото си готов да им дадеш.

Не видя Грейс, докато не заобиколи къщата. И тогава просто застина на място.

Не, един поглед в никакъв случай не стигаше. Никога нямаше да му стигне.

Чаршафът, който простираше, се вееше от вятъра. Слънцето проблясваше в косите ѝ. Наблюдаваше я: тя се наведе, извади калъфка от легена и сръчно я закачи до чаршафа.

Усети как обичта го поглъща целия, прималява му, изпълва го с желание. Вгледа се в нея. Беше ли забелязал досега колко нежен е профилът ѝ? Как косите ѝ са прибрани на тила? Дали ще пуска дълга коса? Или как крачолът на късите ѝ панталони прилепва към бедрото? Тя има толкова дълги бедра.

Фулиш го побутна по глезена и го върна към действителността.

Нервно изтърка ръце в работните си панталони. Дали не е най-добре, прецени той, да се върне обратно, да влезе през предния вход и да се качи в стаята си. Направи първата крачка и спря, защото в този миг тя се извърна. Отправи му продължителен поглед, който той не успя да разгадае, после се наведе и извади още една калъфка.

— Здравей, Етан.

— Здравей, Грейс.

Пъхна ръце в джобовете. Никога не му беше отвръщала с такъв леден тон.

— Глупаво е да заобикаляш цялата къща, само и само да ме избегнеш.

— Готвех се да... проверя нещо по лодката.

— Чудесно. Ще го сториш, след като поговоря с теб.

— Не бях сигурен дали искаш да разговаряш с мен.

Пристъпи предпазливо към нея. Тонът ѝ сякаш охлаждаше горещия въздух наоколо.

— Опитах се да поговоря с теб онази вечер, но ти не прояви желание да ме чуеш. — Посегна към легена и привидно спокойна, продължи да простира бельото. — А и имах нужда от време да се съвзема, да подредя мислите си.

— Успя ли?

— О, да. Мисля, че да. Първо трябва да ти съобщя, че разказът за преживяванията ти ме шокира и нарани; изпитвам гняв и съжаление заради онова малко момче. — Погледна към него, след като постави поредната щипка. — Но ти не желаяш да чуеш това. Не те интересува какво изпитвам и колко ме е трогнало.

— Не — отвърна той безизразно. — Не исках да те трогне.

— Защото съм крехка. Защото съм деликатна по природа.

Свъси вежди.

— Отчасти. А и...

— Затова таеше тази гадна история в себе си — продължи тя, без да спира да простира дрехите. — Макар да няма нищо в живота ми, което да не знаеш. Но според теб така трябва да бъде: аз да съм като отворена книга, а ти — запечатана.

— Не е точно така...

— А как? — попита тя. Той обаче прецени, че не е истински въпрос, и предпочете да замълчи. — Мислех си за това, Етан. За това и за редица други неща. Защо не се върнем малко назад? Ти обичаш нещата да се движат бавно и логично. И понеже обичаш нещата да са по твоему, просто ще бъдем логични.

Кучетата, надушвайки опасност, се оттеглиха към водата. Етан изпита завист.

— Каза ми, че ме обичаш от години. Години — повтори така яростно, че той почти отскочи назад. — Но не си предприел нищо. Нито веднъж не дойде при мен да ме попиташ дали искам да прекараме известно време заедно. Една думичка от теб, един поглед

щеше да ме направи толкова щастлива, но — не. Нищо от Етан Куин, който обича да премисля и да контролира всичко. Просто странеше от мен и ме остави да страдам по теб.

— Представа нямах, че си изпитвала подобни чувства към мен.

— Значи не само си глупав, но и сляп! — срязва го тя.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Глупав?

— Точно това казах. — Като видя гнева, изписан на лицето му, се почувства по-добре. — Никога нямаше да погледна Джак Кейси, ако ти ми бе дал някаква надежда. Но исках някой да има нужда от мен, а определено изглеждаше, че това никога няма да си ти.

— Почакай! Няма да ме виниш, че заради мен си се омъжила за Джак Кейси.

— Не. Поемам тази вина. Поемам я и не съжалявам, защото така имам Обри. Но виня теб, Етан — зелените ѝ очи, осеяни със златисти точки, искряха, — че бе прекалено глупав да не вземеш онова, което искаш. И не си се променил ни най-малко!

— Ти беше прекалено млада...

— О, млъкни! Ти имаше думата преди. Сега говоря аз!

В кухнята очите на Сет се свиха от гняв. Той се втурна към вратата, но Анна, която наблюдаваше сцената с не по-малко любопитство от него, го спря.

— Стой тук!

— Той ѝ крещи!

— И тя му крещи!

— Той ѝ се кара. Ще отида да го спра.

Анна наклони глава и дяволито го попита:

— Тя прилича ли ти на човек, който има нужда от помощ?

Със стиснати устни Сет погледна през мрежестата врата. После видя как Грейс отблъсква Етан и промърмори:

— Май не.

— Тя може да се справи с него. — Развеселена, разроши косите на Сет. — Защо не се опитваш да ме защитиш, когато двамата с Кам спорим?

— Защото той се страхува от теб.

Анна откри, че представата ѝ допада.

— О, нима?

— Е, поне малко — ухили се Сет. — Никога не знае какво ще предприемеш. А и освен това вие двамата обичате да спорите.

— Какво наблюдателно хлапе си ми ти.

Той, вече развеселен, сви уж нехайно рамене.

— Виждам, което виждам.

— И знаеш, което знаеш.

Засмя се и застана по-близо до него зад мрежестата врата, като се надяваше оттук да наблюдава по-добре.

— Да минем на следващото, Етан. — Грейс отмести празния леген от пътя си с крак. — Ще избързаме и ще прескочим няколко години. Дали ще успееш да ме следваш?

Пое си дълбоко дъх, защото не желаше отново да ѝ се разкрещи.

— Започваш да ме дразниш, Грейс.

— Чудесно. Точно това възнамерявам, а мразя, когато не постигам нещо, което съм решила.

Той не бе сигурен кое чувство го владее по-силно: раздражението или смайването.

— Какво ти става?

— О, представа нямам, Етан. Чакай да помислим. Дали не се дължи на факта, че ме смяташ за безмозъчна и безпомощна жена? Да, изглежда е така... Обзалагам се, че точно това ми става.

— Не те смятам за безмозъчна.

— Значи само за безпомощна. — Преди той да успее дори да си отвори устата, тя продължи: — Да не си въобразяваш, че безпомощна жена ще успее да се справи с всичко, с което се справям аз през последните няколко години? Да не мислиш, че като съм — как ме нарече веднъж... а, да — деликатна като порцелана на майка ти. Не съм никакъв порцелан! — избухна тя. — Аз съм си яка керамика от онази, дето изпусках и тя пада на пода, но не се чупи. Трябва да положиш доста усилия, за да счупиш здравата керамика, Етан, а аз още не съм счупена.

Насочи пръст към гърдите му и остана доволна, че в очите му проблясва гняв.

— Не бях толкова безпомощна, когато те вкарах в леглото си, нали? А именно там те исках.

— Никъде не си ме вкарвала.

— Ти ще кажеш! Ти си безмозъчен, ако наистина си мислиш нещо друго. Вкарах те, все едно си уловен рак. — Достави ѝ удоволствие — о, такова огромно удоволствие — да види как на лицето му се изписват гняв и раздразнение.

— Ако смяташ, че подобно нещо е похвално за мен или за теб...

— Въобще не желая да ти казвам нещо похвално. Казвам ти направо: желяех те и тръгнах след теб. Ако го бях оставила на теб, щяхме да започнем да се пощипваме по задниците едва когато попаднем в старчески дом.

— Господи, Грейс!

— Млъкни! — Нищо вече не можеше да я спре. Не я интересуваха последствията. — Помисли си за това, Етан Куин. Хубаво и дълго го обмисли и да не си посмял отново да ме наричаш крехка.

Той бавно кимна.

— Това не е думата, която ми хрумва в момента.

— Прекрасно. Не си ми нужен нито ти, нито който и да е, за да ми помага да изградя добър живот за момиченцето си. Разполагам с мускулите, здравето и ума си и правя необходимото, така че не ме оприличавай на порцелан.

— Нямахте да ти се налага да го правиш сама, ако не си толкова горда по отношение на баща си.

Истината я накара да замълчи за миг. Но после сви ръце в юмруци и продължи:

— В момента говорим за теб и мен. Твърдиш, че ме обичаш, Етан, но нито за миг не ме разбираш.

— С това май ще се съглася — промърмори той.

— Натъпкал си тъпата си мъжка глава с налудничави идеи: някой трябвало да се грижи за мен, да ме защитава. А аз имам нужда единствено да ме уважават и обичат. Задай си въпроса, Етан, кой кого съблазни. Кой каза пръв „обичам те“? Кой предложи да се оженим? Толкова ли си късоглед! Не виждаш ли, че все аз предприемах първите стъпки?

— От устата ти звучи все едно си ме водила за носа, Грейс. Не ми допада.

— Не бих могла да те водя за носа, ако ще да прокарам през него и рибарска кука. Ти правиш точно онова, което искаш, Етан, но го правиш влудяващо бавно. Обичам те заради това и се възхищавам, а сега вече дори го разбирам по-добре. Имал си кошмарно детство — тогава не си могъл да контролираш нещата и затова сега толкова внимаваш. Но контролът при теб е само на крачка от твърдоглавието и именно него проявяваш сега.

— Не проявявам упорство. Просто постъпвам както трябва.

— Както трябва? Според теб е редно двама души да се обичат и да не изградят съвместен живот? Редно е цял живот да плащаш заради онова, което друг ти е сторил, когато си бил прекалено малък, за да се защитиш? Редно е да ми заявяваш, че не можеш и няма да се ожениш за мен, защото се чувстваш измърсен и си дал пред себе си глупавото обещание никога да не създадеш собствено семейство?

Наистина звучеше нелепо, когато тя го изреждаше така. Звучеше... глупаво.

— Така е...

— ... защото ти го казваш.

— Обясних ти, Грейс. Дадох ти право да решиш.

— Хората обикновено твърдят, че ти дават право на избор, когато всъщност ти казват да се съобразиш с техните желания. Е, това, което ти искаш, Етан, не ми допада. Твоето предложение отчита единствено миналото, но не се интересува нито от настоящето, нито от бъдещето. Смяташ ли, че не знам какво си очаквал? Ще кажеш какво искаш, а милата сладка Грейс ще се подчини.

— Не очаквам от теб да се подчиниш.

— Или да се оттегля — наранена — и да страдам за теб до края на живота си. Е, няма да получиш нито едното, нито другото. Този път аз ще те оставя да избираш, Етан. Помисли си през следващите един-два века и после ми съобщи какво си решил. Защото аз поставям въпроса така: или женитба, или нищо! Нямам намерение да прекарам остатъка от живота си в копнежи по теб. Ще живея и без теб. — Отметна решително глава назад. — Да видим дали ти можеш да живееш без мен.

Извърна се и се отдалечи, като го остави бесен.

— Изчезвай — просъска Анна. — Той ще влезе всеки момент. Сега е мой ред.

— И ти ли ще му викаш?

— Може би.

— Искам да гледам.

— Този път — не. — Само дето не го избута от стаята. — Горе ти казах!

— По дяволите!

Започна да се изкачва, после спря и тихо се върна в антрето.

Анна си наливаше кафе, когато Етан затръшна задната врата. Нещо в нея я караше да отиде при него, да го прегърне и да го утеши. Изглеждаше така окаян, нещастен и объркан. Но както тя смяташе — в някои моменти е подходящо да продължиш да риташ повален човек.

— Искаш ли кафе?

Той ѝ хвърли бегъл поглед и продължи през кухнята.

— Не, благодаря.

— Почакай. — Усмихна се приятелски, когато видя нетърпеливото му изражение. — Искам да поговорим малко.

— За днес се наговорих.

Тя издърпа стол.

— Нищо. Ти седни, ще говоря аз.

Жените, реши Етан, са проклятието на живота му.

— Тогава ще изпия едно кафе.

— Добре.

Напълни му чаша и му поднесе лъжичката, та сам да си сипе обичайното огромно количество захар. Седна, скръсти ръце и продължи да се усмихва дружелюбно.

— Глупак такъв.

— Господи! — Закри лицето си с ръце. — Да не продължаваш на същата тема?

— Ще го направя така, че да ти е лесно в началото. Ще ти задавам въпроси, а ти ще ми отговориш. Влюбен ли си в Грейс?

— Да, но...

— Никакво но — сряза го Анна. — Значи, отговорът е да. Грейс влюбена ли е в теб?

— Трудно ми е да кажа в момента. — Свали ръце и разтърка гърдите си.

— Следователно отговорът отново е да — продължи тя хладно. — Вие двамата свободни възрастни хора ли сте?

Усещаше как настроението му се влошава с всеки миг.

— Да. И какво от това.

— Просто изяснявам фактите. Грейс има дете, нали?

— По дяволите, отлично знаеш, че...

— Има. — Анна вдигна чашата и отпи от кафето. — Обичаш ли Обри?

— Разбира се. Обичам я. Кой би се стърпял?

— А тя изпитва ли привързаност към теб?

— Естествено. Какво...

— Чудесно. Установихме емоциите на замесените страни. Сега да видим кой колко е стабилен житейски. Ти имаш професия и си започнал бизнес. Приличаш на човек с умения, готов да работи и си в състояние да изкарваш добри пари. Направил ли си някакви огромни, непосилни заеми, които смяташ, че ще ти е трудно да върнеш?

— За бога...

— Не искам да те засягам — увери го тя приятелски. — Просто подхождам към въпроса по начина, по който би го сторил и ти: спокойно, търпеливо, стъпка по стъпка.

Той я погледна с присвити очи.

— Изглежда, напоследък хората доста се занимават с това как подхождам към нещата.

— Страшно одобрявам начина, по който подхождаш към нещата. — Пресегна през масата и стисна напрегнатата му ръка. — Обичам те, Етан. Толкова съм щастлива да имам по-голям брат.

Той се размърда неспокойно на стола. Трогна се от очевидната искреност в очите ѝ, но изпитваше чувството, че тя още опипва почвата и трудната част тепърва предстои.

— Просто не разбирам какво става.

— Ще успееш да го проумееш, сигурна съм. Значи преценяваме, че си стабилен във финансово отношение. Имаш собствена къща и една трета от тази. Продължаваме. Вярваш ли в институцията брак?

Той схващаше дали един въпрос е щекотлив, когато му го отправят.

— При някои се получава, при други — не.

— Не, не. Имам предвид вярваш ли в самата институция.

— Да, но...

— Тогава защо, по дяволите, не си на колене с пръстен в едрата си непохватна ръка, и не молиш жената, която обичаш, да даде на дебелията ти глава още един шанс?

— Аз съм търпелив човек — подхвана Етан бавно, — но обидите по мой адрес започват да ми писват.

— Да не си посмял да станеш — предупреди тя, виждайки го как се надига. — Кълна се, че ще те ударя. Господ ми е свидетел колко ми се иска.

— Това е другото, което непрекъснато ми се повтаря. — Но остана само защото му се струваше, че ще бъде по-лесно да приключи с цялата история веднъж завинаги, и то сега. — Давай тогава и кажи всичко, което си си наумила.

— Въобразяваш си, че не разбирам. Или не ми е ясно какво те измъчва. Е, грешиш. Изнасилиха ме, когато бях на десет години.

Болка сви сърцето му.

— Господи, Анна! Съжалявам. Представа нямах.

— Сега вече имаш. Това променя ли ме, Етан? Не съм ли същият човек, който бях и преди тридесет секунди? — Отново се пресегна към ръката му и този път я задържа. — Знам какво е да си безпомощен, ужасен и готов да умреш. Но и знам какво е да изградиш живота си въпреки това. Наясно съм, че винаги ще нося в себе си ужаса от случилото се, независимо колко съм научила или доколко приемам и осъзнавам, че вината никога не е била моя.

— Не е същото.

— Никога не е едно и също при различните хора. Но ние имаме и още нещо общо помежду си. И аз никога не разбрах кой е баща ми. Дали е бил добър, или лош, висок или нисък; дали е обичал майка ми, или я е използвал. Представа нямам какво точно съм наследила от него.

— Но познаваш майка си.

— Да. А тя беше великолепна. Красива. Твоята не е била такава. Изтезавала те е — физически и емоционално. Превърнала те е в жертва. Защо допускаш и сега да продължава да те превръща в жертва? Защо ѝ позволяваш да те победи дори сега?

— Притеснявам се за себе си, Анна. За това какво съм наследил от родителите си. И не ти говоря за цвят на очите, за алкохолизъм или дълголетие.

— Явно доста си мислил по въпроса.

— Да. Налагаше се да взема решение и го направих.

— И си решил никога да не се жениш и да нямаш деца.

— Няма да е честно.

— Тогава ще се наложи да си поговориш със Сет скоро.

— Със Сет?

— Все някой трябва да му съобщи, че никога няма да има жена и деца. Добре е да го знае отрано, за да се предпази и да не се ангажира емоционално с жена.

В продължение на няколко минути той стоя със зяпнала уста насреща ѝ. Накрая все пак смотолев:

— За какво, по дяволите, говориш?

— За наследствеността. Как да сме сигурни кои точно лоши черти от Глория Делаутер е наследил? А при нея не са малко: проститутка, алкохоличка, наркоманка.

— Нищо му няма на момчето.

— Какво значение има? — Спокойно посрещна разгневения му поглед. — Не бива да му се позволява да рискува.

— Не можеш да смесваш така двата случая.

— Защо не? И двамата имате почти еднакъв произход. След като си така твърдо решен да не предадеш лошите си гени, Етан, защо не помислиш за стерилитет?

Инстинктивната и чисто мъжка реакция почти я накара да се засмее на глас.

— Достатъчно, Анна!

— Такова ли нещо ще предложиш на Сет?

— Казах — достатъчно.

— Да, да. Дори е повече от достатъчно — съгласи се тя. — Но отговори ми на един последен въпрос. Смяташ ли, че едно умно, макар и израсло в лоша среда момче трябва да бъде лишено от нормален живот като възрастен, защото е имало лошия късмет да бъде заченато от безсърдечна, а вероятно и недобра майка?

— Не. Не смятам, че е редно.

— Без никакви възражения този път? Никакви допълнителни коментари? Тогава ще ти кажа професионалното си мнение. Напълно съм съгласна с теб. Той заслужава всичко, което ще успее да вземе от живота; всичко, което ще създаде и всичко, което ще му докаже, че е човек, а не развален продукт на зла жена. Същото важи и за теб, Етан. Ти си онова, което си направил от себе си. Е, може би малко глупав — обяви тя с усмивка и стана, — но добър; будиш възхищение и уважение.

Пристъпи към него и сложи ръка върху рамото му. Когато въздъхна и извърна глава, за да я зарови в рамото ѝ, очите му се насълзиха.

— Не знам какво да правя.

— О, знаеш — отвърна тихо тя. — Тъй като си ти, ще ти трябва известно време да го обмислиш. Но си направи услуга този път и мисли бързо.

— Май ще отида до работилницата да поработя и да си избистря главата.

И понеже изведнъж се настрои съвсем майчински към него, наведе се и го целуна по главата.

— Да ти приготвя ли няколко сандвича?

— Не. — Прегърна я на свой ред. Видя влагата в очите ѝ и я потупа по рамото. — Не плачи. Кам ще ми откъсне главата, ако разбере, че съм те разплакал.

— Няма.

— Е... — Тръгна да излиза, поколеба се, но спря. — Анна, майка ми, истинската ми майка — уточни той, защото единствено за Стела Куин мислеше по този начин, — щеше страшно да те хареса и да те обича.

По дяволите, помисли си тя, когато той излезе, изглежда наистина ще ревне.

Етан не се спря, макар да чу подсмъркването ѝ. Имаше нужда да остане сам, да избистри главата си и да събере мислите си.

— Ей!

С ръка върху дръжката на вратата той погледна през рамо и видя Сет на горната площадка — беше избягал там като заек миг преди Етан да излезе от кухнята.

— Какво?

Момчето бавно заслиза. Беше чуло абсолютно всичко. Дори когато стомахът му се сви от напрежение, остана да слуша. Сега внимателно наблюдаваше Етан и му се струваше, че разбира. И се чувстваше в безопасност.

— Къде отиваш?

— В работилницата. Искам да довърша някои работи. — Видя нещо ново в очите на момчето. — Добре ли си?

— Да. Ще ме вземеш ли със себе си утре?

— Щом искаш.

— Ако дойда, ще свършим по-бързо и може да се захванем с лодката на Кам. А когато Фил се върне за уикенда, ще порботим заедно.

— Би могло — съгласи се Етан озадачен.

Всички заедно, помисли си радостно Сет, ще работят. На глас обаче изрече:

— Работата е адска, защото става горещо като в кучи гъз.

Етан се постара да не се разхили.

— Мери си приказките. Анна е в кухнята.

Момчето сви рамене, но все пак хвърли предпазлив поглед през рамо.

— Тя е готина.

— Прав си. — Усмивката му стана по-широка. — Готина е. Не стой буден до среднощ да рисуваши лодки или да гледаши телевизия, след като ще идваш с мен утре.

— Добре, добре.

Сет го изчака да излезе, после грабна чантата на стола във всекидневната и хукна навън.

— Хей!

— Господи, момче, ще ме оставиш ли да тръгна най-после?

— Грейс си забрави чантата. — Подаде му чантата с невинна физиономия и добави: — Май мислеше за друго, когато си тръгна.

— Май да.

„По дяволите, тежи поне пет кила!“ — помисли си Етан.

— Най-добре е да й занесеш. Жените пощръкляват, ако си забравят чантите. Е, хайде.

Втурна се обратно в къщата, изкачи стъпалата и залепи нос на прозореца към предния двор. Оттам видя как Етан се почеса по

главата, пхна чантата под мишница, сякаш е футболна топка, и бавно тръгна към пикапа.

Братята му са доста странни, помисли си той. После се ухили. Братята му. Нададе победоносен вик, спусна се по стъпалата и се насочи към кухнята с намерението да изпроси нещо за ядене от Анна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейс искаше да се поуспокои, преди да се отбие при родителите си да прибере Обри. Не умееше да скрива чувствата си; особено от бдителната си майка или от чувствителната си дъщеря.

Последното, от което се нуждаеше в момента, бяха въпроси. А и не бе в състояние да дава никакви обяснения.

Наговори му всичко, което мислеше и чувстваше. И не съжаляваше. Дори това да означаваше край на дългогодишно приятелство — дългогодишно приятелство, на което държи. Тя няма какво повече да направи. Двамата с Етан ще трябва да се държат като възрастни, в присъствието на хора да бъдат любезни един с друг и да не въвличат други в битката си.

Определено няма да е нито лесно, нито приятно, но вероятно ще даде резултат. Вече трета година между нея и баща ѝ съществуват такива отношения. Свикнала е.

Продължи да обикаля с колата двадесетина минути. Пръстите ѝ вече не стискаха така силно волана, а изразът на лицето ѝ, което се отразяваше в панорамното огледало, нямаше да изплаши дете или куче.

Каза си, че вече напълно се владее. Толкова се контролира, че ще заведе Обри в „Макдоналдс“. А следващия свободен ден двете ще прекарат на панаира в съседното градче. Определено не възнамеряваше да седи вкъщи и да страда.

Не затръшна вратата на колата — според нея това бе отличен знак колко е спокойна. Пред спретнатата къща в колониален стил на родителите си спря за миг да се наслади на бледолилавите петунии, провесили цвят от саксиите по прозорците.

Просто лош късмет я накара да отклони поглед от цветята. Видя баща си, седнал в люлеещия се стол като крал на трона си.

Усети как отново я обзема гняв и се втурна в къщата.

— Имам да ти казвам някои неща. — Остави вратата да се затръшне и се приближи към Пит.

Той се вторачи в нея и му трябваха поне пет секунди, за да се съвземе от изумлението си.

— Ако желаеш да разговаряш с мен, ще го направиш със сдържан тон.

— Свърших с това да се сдържам. Дотук ми дойде — заяви тя и направи рязко движение пред гърлото си.

— Грейс! Грейс! — Зачервена, с разширени очи, Карол се появи от кухнята с Обри на ръце. — Какво ти става? Ще изплашиш детето.

— Отведи Обри обратно в кухнята, мамо. Не че ще остане травмирана за цял живот, ако чуе майка си да повишава глас, но все пак.

Сякаш да я опровергае, дъщеря ѝ наведе назад глава и изплака. Грейс потисна желанието си да я грабне, да избяга от къщата и да обсипе личицето ѝ с целувки, докато сълзите ѝ пресъхнат, и решително остана на мястото си.

— Обри, веднага престани. Не се сърдя на теб. Иди в кухнята с баба и пийни сок.

Момиченцето заплака още по-силно, задърпа се от Карол и протегна ръчички към Грейс. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Карол, отведи детето в кухнята и го успокой.

Подобно на дъщеря си и Пит потисна желанието да утеша детето, вместо това махна нетърпеливо към съпругата си.

— Детето не е плакало цял ден — промърмори той и обвинително погледна Грейс.

— Е, сега плаче — срязва го тя, но освен раздразнение вече изпитваше и вина, докато слушаше хленченето на Обри в кухнята. — И ще забрави след пет минути. Това е предимството да си двегодишен. А когато пораснеш, не забравяш така лесно сълзите. А ти многократно ме караше да ги проливам.

— Няма родител, който да не е разплаквал детето си.

— Но някои родители въобще не опознават детето, което са отгледали. Никога не си ме познавал истински.

В този момент Пит би искал да е прав. Един мъж определено се намира в неизгодно положение, когато седи на стола с вдигнати на масичката крака и е без обувки.

— Представа нямам за какво говориш.

— Или може би си ме познавал, а аз греша. Познавал си ме, но не обръщаше внимание какво искам, защото не съвпаднаше с твоето желание. Знаеше — продължи тя тихо, макар в тона ѝ да се долавяше скрит гняв, — знаеше, че искам да стана танцьорка, че мечтая за това. И ме остави да си градя въздушни кули. Да, позволяваше ми да взимам уроци. Е, от време на време мърмореше за парите, но независимо от това ги плащаше.

— Похарчих толкова средства в продължение на доста време.

— А защо го направи, татко?

Той примигна. Никой не му бе казвал „татко“ от близо три години и сега сърцето му се сви.

— Защото ти настояваше да взимаш уроци.

— Но какъв е бил смисълът, ако не си ми вярвал или никога не си възнамерявал да ми позволиш да продължа?

— Това са стари неща, Грейс. Беше прекалено малка да отидеш сама в Ню Йорк, а и това беше просто някаква приумица.

— Не бях толкова малка. Може да е било приумица, но беше моя приумица. Никога няма да разбера дали ме бива, или не като танцьорка. Никога няма да разбера дали щях да превърна мечтата си в реалност, защото когато се обърнах към теб за помощ, ти ми каза, че съм прекалено голяма за подобни глупости. Прекалено голяма за глупости — повтори тя, — но прекалено малка, за да ми имаш доверие.

— Имах ти доверие. — Той се надигна на стола. — И виж какво стана.

— Да, виж какво стана. Забеременях. Нали същото каза и навремето? Сякаш съм го направила сама, и то за да те ядосам.

— Джак Кейси не струваше. Разбрах го от мига, в който го видях.

— Повтаряше го непрекъснато, докато го превърна в забранения плод и не устоях да не отхапя от него.

Сега вече очите на Пит блестяха и той се надигна от стола.

— Да не би да ме виниш, че си навлече неприятности?

— Не, аз съм си виновна. Но няма да се извинявам. И ще ти кажа следното: той не беше и наполовина толкова лош, колкото ти го изкарваше.

— Но те изостави, нали?

— Също като теб, татко.

Десницата му се стрелна нагоре и изненада и двамата. Не я удари, но ръката му потреперваше, докато я спускаше надолу. Като дете съвсем рядко я шляпваше по дупето, а и тогава него повече го болеше, отколкото нея.

— Ако ме беше ударил — подхвана тя, — щеше да е първото истинско чувство, което си показал спрямо мен, откакто дойдох при теб и мама да ви съобща, че съм бременна. Знаех, че ще се ядосате, че ще ви огорча и разочаровам. Но бях толкова изплашена. Ала колкото и лошо да си го представях, в действителност се получи още по-лошо. Защото ти не застана до мен. За втори път, татко, и то за толкова важно нещо, ти не ме подкрепи.

— Когато една дъщеря каже на баща си, че е бременна, и то от мъж, за когото я е предупреждавал да го избягва, той има нужда от малко време, за да се съвземе.

— Срамуваше се от мен и ми се сърдеше, защото се притесняваше как ще реагират съседите. И вместо да ме погледнеш и да забележиш колко съм изплашена, ти виждаше единствено, че съм направила грешка, с която ще трябва да се примириш. — Извърна глава, за да не се разплаче. — Обри не е грешка. Тя е дар.

— Знаеш, че страшно я обичам.

— Както и че мен не ме обичаш.

— Това не е вярно.

— Отдръпна се от мен, когато се омъжих за Джек.

— Ти също се отдръпна.

— Вероятно. Веднъж се опитах да се справя без твоя помощ. Започнах да събирам пари да отида в Ню Йорк. Не успях. Но възнамерявах да изградя брака си без чужда помощ. И с това не се справих. Оставаше ми само бебето в мен и нямах намерение да се провалям и по отношение на него. Ти дори не дойде в болницата, когато раждах.

— Дойдох. Дойдох и я погледнах през стъклото. Приличаше точно на теб: дълги крака, дълги пръсти и жълт мъх по главата. Надникнах и в твоята стая. Ти спеше. Не можах да вляза. Не знаех какво да ти кажа. Сигурно затова отново се ядосах. Беше родила, нямаше съпруг, а аз не знаех какво да направя. Имам твърди убеждения по отношение на тези неща. Трудно ми е да отстъпя.

— Не исках кой знае колко да отстъпваш.

— Все чаках да ми дадеш възможност. Мислех си, че след като кучият син избяга от теб, ще почувстваш нужда от помощ и ще си дойдеш вкъщи.

— За да ми кажеш колко си бил прав, като си ме предупреждавал?

Нещо, което можеше да се сметне и за съжаление, пробяга в очите му.

— Предполагам, че си го заслужих. Предполагам, че точно това щях да направя. — Седна отново. — А и, по дяволите, бях прав.

Тя тъжно се усмихна.

— Странно как мъжете, които обичам, са винаги толкова прави, когато става въпрос за мен. Би ли казал, че съм крехък човек, татко?

За пръв път от дълго време тя забеляза весели искри в очите му.

— Господи, момиче, ти си толкова крехка, колкото е стоманен прът.

— Е, това поне е нещо.

— Винаги ми се е искало да си малко по-отстъпчива. Вместо да дойдеш при мен веднъж — само веднъж — и да ме помолиш за помощ, ти се захвана да чистиш хорските къщи и да работиш до полунощ в бара.

— О, и ти ли — промърмори тя и се отдалечи към прозореца.

— Винаги, когато те видех, имаше сенки под очите. Разбира се, според майка ти това скоро ще се промени.

Тя го погледна през рамо.

— Ще се промени?

— Етан Куин не е мъж, който ще допусне съпругата му да се съсипва от работа. Такъв мъж трябваше да си потърсиш от самото начало: честен, стабилен.

Тя отново се усмихна тъжно и прокара ръка през косите си.

— Мама греши. Няма да се омъжвам за Етан.

Пит се нагани да каже нещо, но спря. Беше достатъчно интелигентен да се поучи от грешките си. Ако я е насочил към един мъж, като е изтъквал недостатъците му, може да я отблъсне от друг, като изрежда качествата му.

— Е, нали знаеш каква е майка ти — смотолевы той и реши да смени темата: — Ти си чудесна майка, Грейс. Справяш се отлично, и то

при доста трудни обстоятелства. Изградила си добър живот и за двете ви, и то съвсем сама.

Сърцето ѝ се сви от умиление.

— Благодаря ти.

— Впрочем... На майка ти ще ѝ бъде приятно, ако останеш за вечеря. — Вдигна очи към нея и тя не видя в погледа му хлад или отчуждение. В очите му се четеше молба и извинение. — Аз също бих искал да останеш.

— И аз. — После просто пристъпи към него, настани се в скута му и зарови лице в рамото му. — О, татко, толкова много ми липсваше.

— И ти на мен, Грейси. — Той започна да се люлее, а сълзите някак сами се изплъзнаха от очите му. — Страшно ми липсваше.

Етан седна на най-горното стъпало на предната веранда на Грейс и постави чантата ѝ до себе си. На няколко пъти се изкуши да надникне вътре, та да види какво толкова носи една жена, че е така тежка.

Но до този момент бе устоял на изкушението.

Сега се чудеше къде ли е. Още преди два часа, преди да отиде в работилницата, мина отгук. Не видя колата ѝ и не се отби. Ако вратата беше отключена, можеше да остави чантата вътре, но по този начин нямаше да постигне нищо.

Докато привършваше това-онова по яхтата в работилницата, доста мисли по въпроса. Разсъждава главно колко ли време ще ѝ е нужно да се поуспокои и гневът ѝ да премине в раздражение.

Смяташе, че ще се справи с раздражението ѝ.

Повтаряше си, че е по-добре, дето още не се е прибрала. Така и двамата разполагаха с няколко часа да се поуспокоят.

— Обмисли ли вече всичко?

Етан въздъхна. Бе надушил баща си още преди да го види седнал удобно на стъпалата с кръстосани глезени. По-точно надуши печените фъстъци в пликчето в скута на Рей. Баща му обичаше фъстъци.

— Не съвсем.

— Понякога е добре да се оставиш да те ръководят чувствата, а не разумът. Ти имаш добри инстинкти, Етан.

— Като следвах инстинктите си, стигнах дотук. Ако никога не я бях докосвал...

— Ако никога не я бе докоснал, щеше да лишиш и двама ви от нещо, което някои хора търсят цял живот и никога не намират. — Рей бръкна в пликчето и извади шепа фъстъци. — Защо да се отказваш от нещо толкова рядко и ценно?

— Нараних я. Знаех, че ще стане така.

— Именно тук бъркаш. Не приемаш любовта, когато ти се предлага. Разочаровах ме, Етан.

Думите му му подействаха като шамар. От онези, които и двамата знаеха, че помнят и болят. Именно защото се чувстваше наранен, той се загледа в жадните за вода маргаритки до стъпалата.

— Опитах се да постъпя както смятах за правилно.

— За кого? За жената, която иска да сподели живота си с теб? За децата, които бихте могли да имате? Опасно е да си играеш с делата на Господа.

Раздразнен, Етан погледна косо баща си.

— Има ли?

— Какво?

— Има ли Господ? Предполагам, вече знаеш. Нали си мъртъв от няколко месеца?

Рей отметна глава и звучно се засмя.

— Етан, винаги съм се възхищавал на остроумието ти и бих искал да разполагам с време, за да обсъдим заедно тайните на Вселената, но времето лети. — Продължи да дъвче фъстъци, изучавайки сериозното изражение на Етан, което го накара да се усмихне ласкаво. — Да те наблюдавам как ставаш мъж бе едно от най-големите удоволствия в живота ми. Сърцето ти е голямо колкото залива, в който си влюбен. Надявам се да му се довериш. Искам да си щастлив. Така и така всички ви чакат неприятности.

— Със Сет ли?

— Той ще има нужда от семейство. От цялото семейство — добави Рей и поклати глава. — Прекалено много мъка има през краткото време, когато сме живи, Етан, за да отблъскваме щастието. Помни и цени радостите. — В очите му се появиха закачливи пламъчета. — Стегни се, синко. Времето ти за размисъл изтече.

Чул шума от колата на Грейс, Етан извърна глава. Знаеше, без да поглежда, че баща му вече не е до него.

Щом видя младия мъж седнал на стъпалата на верандата ѝ, Грейс изпита желание да отпусне глава върху волана. Не беше сигурна дали в момента сърцето ѝ ще издържи още емоционално натоварване.

Вместо това обаче излезе, извади заспалата Обри от столчето и като сложи натежалата ѝ главица на рамото си, тръгна към къщата. Видя как Етан се надига.

— Не съм склонна за още един рунд с теб, Етан.

— Дойдох да ти донеса чантата. Намерих я вкъщи.

Сепна се и се намръщи. Фактът, че я бе забравила, показваше колко разстроена е била.

— Благодаря.

— Искам да поговоря с теб, Грейс.

— Съжалявам, трябва да сложа Обри в леглото.

— Ще те изчакам.

— Казах, че не съм склонна да разговаряме в момента.

— А аз казах, че трябва да поговоря с теб. Ще те изчакам.

— Тогава ще ме изчакаш да се съвзема и да се подготвя — обяви тя и влезе вътре.

Очевидно още не е стигнала до състояние на раздразнение, прецени той. Но седна и зачака.

Тя не бързаше. Съблече Обри, зави я, оправи спалнята. Отиде в кухнята и си наля лимонада, въпреки че не изпитваше никаква жажда. Независимо от това пресуши чашата.

Виждаше го през мрежестата врата седнал на стъпалата. За миг си помисли дали да не я залости, за да разбере какво всъщност ѝ е на душата. Но установи, че вече не е толкова разгневена и не си заслужава да проявява дребнавост.

Бутна вратата и внимателно я притвори.

— Настани ли я?

— Да. Изкара дълъг ден. Като мен. Надявам се да не ми отнемеш много време.

— Предполагам, че няма. Искам да се извиня, че те направих нещастна. — Тя не седна на стълбите до него, затова той стана. — Не постъпих добре и не бях честен с теб. Не биваше да те докосвам. Но

част от мен така силно те желаше. И знаех, че докосна ли те, няма да искам да те пусна.

— И предварително си беше наумил да го направиш.

— Бях решил да изживея живота си сам. И се справях успешно съвсем до скоро.

— Намираш го за благородна жертва, а според мен е проява на невежество. — Усети, че отново се разпалва. — Не е ли по-добре да оставим нещата такива, каквито са.

— Знаеш отлично, че ако се оженим, ще искаш още деца!

— Точно така. И макар никога да не приема твоите причини да не ги направим заедно, има и други начини за създаване на семейство. Ти поне би трябвало да ги знаеш. Можехме да осиновим деца.

Той я зяпна изумен.

— Ти... Смятах, че искаш отново да забременееш.

— Правилно. Искам, защото щях да обичам детето ни, което расте в мен. И щях да знам, че си до нас. Но това не значи, че нямаше да потърся и други начини. Ами ако не мога да родя повече деца, Етан? Представи си, че сме влюбени, решили сме да се оженим и ти разбереш, че не мога да имам деца. Щеше ли да спреш да ме обичаш, щеше ли да ми кажеш, че не искаш да се ожениш за мен?

— Разбира се, че не. Това...

— Но не става въпрос за неможене — прекъсна го тя, — а за неискане. И щях да се опитам да разбера какво чувстваш, ако ти не се криеше от мен. Ако не ме бе отблъсвал, когато единственото ми желание бе да ти помогна. Но няма да направя компромис с нищо. Няма да се свържа с човек, който не уважава чувствата ми и не споделя проблемите си с мен. Няма да живея с човек, който не ме обича достатъчно, че да остане при мен, да обещае заедно да остареем и да бъде баща на детето ми. Няма да продължа връзката си с теб, защото не искам да се нагърбя с обяснения пред дъщеря си как не си ме обичал и уважавал достатъчно, за да се ожениш за мен.

Пристъпи към вратата.

— Недей — пророни той и затвори очи, за да се пребори с обземащата го паника. — Не ме изоставяй, Грейс.

— Не аз те изоставям, Етан. Не виждаш ли, че от самото начало го правиш ти?

— И стигнах дотам, откъдето тръгнах: гледам те, имам нужда от теб. Никога няма да успея да го преодолея. Дадох си толкова обещания относно теб и постоянно ги нарушавам. Допуснах тя да остави белега си и върху онова, което е между нас. Искам да залича този белег, ако ми дадеш шанс. — Сви рамене и добави тихо: — Премислих нещата.

Тя за малко да се усмихне.

— О, това е нещо ново.

— Искаш ли да чуеш за какво мисля в момента? — Доверявайки се на инстинкта си, заслушан в сърцето си, той погледна нагоре към нея. — Мисля си, че винаги си била ти, Грейс. Единствено ти. И винаги ще бъдеш само ти. Винаги ще изпитвам нужда да се грижа за теб. Това не е, защото те смятам за слаба, а защото си ми прекалено скъпа.

— Етан... — Знаеше, че ако продължава да ѝ говори така, ще се предаде. — Недей.

— И мисля да не ти позволявам да живееш без мен.

Взе ръцете ѝ и ги задържа въпреки съпротивата ѝ. Без да откъсва очи от нейните, я придърпа надолу по стъпалата.

— Никога няма да те подведа. Винаги ще имам нужда да си до мен. Ти ме правиш щастлив, Грейс. Досега не го ценях достатъчно, но от тук нататък ще го ценя. Обичам те.

Докосна с устни челото ѝ.

— Слънцето залязва. Ти каза, че това е най-доброто време за мечти. Искам да осъществя мечтата си. Моля те, погледни ме — каза той и нежно повдигна брадичката ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен?

Радост и надежда избухнаха в душата ѝ.

— Етан...

— Не ми отговаряй веднага. — Но той вече бе видял отговора и изпълнен с благодарност, поднесе ръцете ѝ към устните си. — Ще дадеш ли името ми на Обри? Ще ми позволиш ли да ѝ бъда баща?

В очите ѝ напиреха сълзи, но се овладя. Искаше да го вижда ясно, докато стои и я гледа със сериозно изражение под последните лъчи на слънцето.

— Знаеш...

— Не сега — промълви той и този път докосна устните ѝ със своите. — Искам да те попитам още нещо. Ще родиш ли децата ми, Грейс?

Видя сълзите да бликват от очите ѝ и се учуди как е могъл да иска да лиши и двамата от тази радост и надежда.

— Изгради с мен живот, основан на любов и обич, на онова, което ще израсне в теб. Само глупак може да смята, че нещо, създадено от нас двамата, няма да е красиво.

Тя обгърна лицето му с ръце и запечата образа му в сърцето си.

— Преди да ти отговоря, трябва да знам, че това, което желаяш, е не само заради мен, но и заради теб.

— Искам семейство. Искам да изградя онова, което родителите ми създадоха; нужно ми е да го направя с теб.

Тя отвърна с усмивка:

— Ще се омъжа за теб, Етан. Ще ти дам дъщеря си. Ще родя децата ти и ще се грижим един за друг.

Той я прегърна. Сърцето ѝ биеше в такт с неговото. Дочу леката ѝ въздишка, преди козодоят да подхване песента си от дървото на съседите.

— Страхувах се, че никога няма да ми простиш.

— И аз.

— Но после си помислих: „По дяволите, тя ме обича толкова много! Ще успея да я склоня!“. — Чу я да се смее радостно, докато заравяше лице в шията ѝ. — Не си единствената, която може да води някого за носа, като риба, нахапала стръв.

— Доста време ти отне да захапеш стръвта.

— Ако не бързаш, в края на деня се сдобиваш с най-добрия улов. — Зарови лице в косите ѝ, за да долови аромата им. — И сега аз имам най-доброто: хубава, солидна, здрава керамика.

Тя се засмя и се отдръпна, за да вижда лицето му. Насмешката в очите му, даде си сметка тя, се отнася и за двамата.

— Ти си умен мъж, Етан.

— Преди няколко часа твърдеше, че съм глупав.

— Тогава беше. — Целуна го звучно по бузата. — Сега си умен.

— Липсваше ми, Грейс.

Тя затвори очи и силно ги стисна. Каза си, че днес е ден за прошки. И надежди. И начало.

— И ти ми липсваше, Етан — въздъхна. След това изненадано подуши въздуха. — Фъстъци? Странно. Готова съм да се закълна, че надушвам миризмата на фъстъци.

— Ще ти обясня — каза той и повдигна главата ѝ за нежна целувка, — след малко.

Издание:

Нора Робъртс. Самотни пясъци

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Лилия Атанасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.